АЛИСА ДЕЙ
ИЗКУПЛЕНИЕТО НА АТЛАНТИДА

Част 5 от „Воините на Посейдон“

Превод от английски: Теодора Кузманова, 2014

chitanka.info

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша — емпат; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писанията историята на Атлантида не се е срещала „акнаша ’ан“ повече от десет хиляди години.

Атланти — раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата, освен огъня — и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свръхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида — Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство — вампирите, създадени от вампир-господар.

Земляни — атлантски термин за хората.

Седемте — елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър — биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтъри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат

свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от триста години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли — отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири — древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и да се телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон — воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

Миертус — атлантски жаргонен израз за екскременти.

ПРОЛОГ

Рим, 202 година пр.хр.

Бренан се отпусна на каменната стена в таверната, а в дивия му смях се долавяше нотка лудост.

— Черпя всички още по едно — бръкна в кесията си и извади завидно количество сребърни денарии, след което ги хвърли на подноса на жената. Тъмните й очи се разшириха до такава степен, че Бренан съвсем ясно можеше да види бялото около ирисите й.

— Твърде много са — възпротиви се тя, докато погледът й крадешком се стрелна към баща й: дебеличкия кръчмар, облечен в шарена тога, която макар и мръсна, го показваше като свободен гражданин на Рим. — Знаеш, че ще те измами.

Бренан взе подноса от ръцете й и го сложи на масата, като не обърна внимание на чашите и жълтиците, които се разхвърчаха в различни посоки, придърпа я към себе си и обви ръце около нея в една пиянска прегръдка. Пищните й гърди, които изпълваха дълбоко изрязаното й елече, успяха за момент да го разсеят от преследването на ейл. Мръсният плат едва покриваше дясното й зърно, но Бренан бе решен да провери дали ако я стиснеше още по-силно, то ще изскочи цялото през синия плат.

За съжаление, брилянтният му план не проработи. В момента, в който вдиша аромата на печено месо и вино, идващ от кухнята в таверната, му се прииска да не го бе правил, защото главата му започна да се върти.

— И така, красавице моя, има ли някое закътано място, където да отидем, за да ти дам възможност да спечелиш още от тези сребърници? — сграбчи я за добре стегнатия задник и се ухили порочно.

Напоеното му с вино съзнание го успокои, че тя не беше робиня, а свободна жена и съвсем спокойно можеше да му откаже. Но на лицето й се четеше пълно объркване.

— Съжалявам, но не говоря чужди езици — каза тя и се сви, сякаш очакваше той да я набие заради провала й.

Измъкна се от прегръдката му и се зае със задачата да събере разпръснатите монети, като междувременно удряше през ръцете алчните благодетели на кръчмата, които искаха да си вземат монета или да си изпросят безплатна чаша вино.

Объркан от думите й, Бренан премигна, но след секунда осъзна, че може би е говорел на атлантски, който, за съжаление, нямаше нищо общо с латинския. Имаше навика да обръща на родния си език в разгара на битката и когато мозъкът му бе напоен с алкохол.

Тези дни твърде често използваше езика на атлантите.

Усети тътена, идващ от корема му и предвидливо успя да се извърне, за да не се оригне в лицето й.

— Друго място? Усамотено? — повтори той, но този път, използвайки нейния език вместо своя.

— Усамотено ли? — изражението й се промени, когато долови скрития смисъл в думите му.

Вероятно през последните няколко дни не бе нито първият, нито дори десетият от клиентите на баща й, търсещ мрачно и закътано място, за да остане насаме с пищната прислужница. Тази мисъл го отврати, но той я пусна и набързо пресуши чашата си, потапяйки всяко съмнение в море от възбуждащо опиянение.

Тя го хвана за ръка и го поведе през тълпата от подпийнали празнуващи, които дружно вдигнаха тост в чест на своя благодетел. Бренан се поклони нескопосано, като едва не загуби равновесие заради неудобните сандали, докато жената, омагьосана повече от съдържанието на кесията му, отколкото от него, си проправяше път и го водеше към една врата в дъното на кръчмата.

— Погрижи се добре за нея, Бренан — извика един от най-редовните му приятели по чашка, центурион[1] на име Сергей. — Обича да мачкат гърдите й, докато я чукат.

Бренан се препъна отново и всепоглъщащото чувство за нередност прониза замъгленото му съзнание. Защо беше тук? Той бе един от най-умелите воини на Посейдон и най-накрая бе призован да служи на бога на моретата като част от елитните пазители и вместо това пропиляваше времето си с второкласни жени и третокласно вино.

Прислужницата затвори дървената врата зад него и моментално сграбчи члена му през тежките гънки на тогата му и съмненията му изчезнаха, пронизани от острите като бръснач шипове на похотта.

— Да видим дали може да ощастливиш едно бедно и невинно момиче — изгука тя, погледна го похотливо и присви очи и устни: устни, които от години не са били невинни. След това отново стисна пениса му, но този път по-силно.

Бренан извика и с две ръце сграбчи гърдите ѝ, които бяха с размерите на пъпеши.

— Това е целта ми — отвърна той. — Защо не вдигнеш тази пола и не ми покажеш какво има отдолу?

Щом наведе главата си към нейната, очите на жената отново се разшириха, застинаха на място, почти като на риба, след това се изцъклиха и затвориха. Главата ѝ се килна назад и закръгленото ѝ тяло се отпусна, като наруши все още несигурния баланс на воина, така че и двамата се строполиха на мръсния под. Дълбоко вкорененатa учтивост завладя Бренан и той се преобърна във въздуха, докато падаха, така че той се приземи на пода и омекоти удара на изпадналата в безсъзнание жена.

— Досега не съм имал такъв ефект върху жените — промърмори той на амфорите, пълни със зехтин, които бяха добре подредени в близост до пулсиращата му глава, докато гледаше към нея с недоумение.

— *Все още не си* — прогърмя нечий глас в стаята.

Бренан несъзнателно посегна към кинжала си, но намери само празната си ножница.

— *Смееш да вадиш оръжие срещу мен?* — продължи непознатият глас, но този път звучеше раздразнен.

Бренан направи опит да изчисти съзнанието си, но огромното количество ейл, което бе погълнал през целия ден, осуети всеки опит за изостряне на умствените му способности.

— Аз съм воин на Посейдон! — заяви той, но предвид обстоятелствата трябваше да признае, дори и пред себе си, това твърдение за слабо.

— *Да, ти си мой воин, но всички останали богове ще ми се подиграват щом истината излезе наяве.*

Да му се не види. Ако на Бренан му се причуваше гласа на бога на моретата, то непременно бе халюцинация, породена от виното. Бореше се с неподвижното тяло на прислужницата, опитвайки да я

избута настрани, за да стане на крака и да се изправи пред това… каквото и да беше.

След секунда обаче лъч сребърна светлина изпълни стаята и тялото на жената изчезна, сякаш никога не е било там. Воинът скочи на крака и се огледа във всички посоки, но почти се строполи на земята, когато бе връхлетян от световъртеж.

— Какво? Къде е…?

— *Тази жена няма място в нашия разговор. Изпратих я в дома й. В момента спи в леглото си и вероятно за първи път е сама, за разнообразие* — чу се суровият отговор.

— Но защо сте тук? — Бренан със закъснение осъзна, че по никакъв начин не показва подходящото за бога на моретата уважение и коленичи. — Милорд, приемете най-искрените ми извинения. Нуждаете ли се от мен?

— *Какъв злощастен пример за Бог би се нуждаел от някой като теб?* — прогърмя гласът на Посейдон. — *Изпитваш търпението ми с пиянството, развратата и невъздържаността си. Хадес, Владетелят на ада, поиска да те дам на него.*

— Хадес? — попита Бренан, опитвайки се да проследи логиката на бога на моретата. Коленете го боляха, защото бе коленичил на каменния под, а главата му кънтеше от гръмкия глас на Посейдон. Всъщност изпитваше съжаление към себе си и се чувстваше изтормозен от тежките си нещастия. — Какво би могъл да иска Хадес от мен?

— *Именно! Може би е свързано с дъщерята на сенатора? Но знанието, че си пропаднал толкова дълбоко, движен от страстите и емоциите си, до такава степен, че богът на подземния свят да те иска в редиците си, най-много ме натъжава.*

— Но…

— *Тишина! Знай, че не съм Бог, който търпи унижение. Никога! Търпението ми е към своя край. След като чувствата и копнежите ти са те докарали до бездната, ще те лиша от тях за цяла вечност.*

Бренан се размърда на пода и си позволи да вдигне глава и отново да го потърси с поглед, но богът на моретата бе разкрил единствено гласа си.

— Не искам да бъда нагъл, но когато казвате за цяла вечност…

Светкавица и гръмотевица връхлетяха в стаята и повалиха Бренан на земята, с лице към пропития със зехтин и мръсотия каменен под.

— *Осмели се да попиташ още веднъж и ще прекараш няколко живота в чистене на тази мръсотия с език!*

Бренан кимна и не посмя да изрече и дума, докато гореща тежка струя кръв се спусна от очуканата му глава, отстрани по лицето му. Тишина. Разбрано.

— *Проклинам те да прекараш вечността, лишен от чувства, докато не настъпи момента да се срещнеш истинската си спътница. Няма да изпитваш нито тъга, нито радост, нито гняв, нито наслада.*

Още една гръмотевица прогърмя в стаята и Бренан, макар и късно, се запита защо никой от посетителите в кръчмата не провери що за буря вилнее в стаята за провизии, но бе прекъснат от бога на моретата.

— *Всеки път, когато я срещнеш, наново ще изпитваш всички емоции, които си потискал през годините, вековете, дори и хилядолетията.*

Посейдон се изсмя — звук, в който ясно бе изразена силата и яростта на приливни вълни, които биха могли да разрушат цивилизации.

— *Ако това не е достатъчно да те унищожи, над теб ще тегне още едно проклятие. Всеки път, щом твоята спътница е далеч от очите ти, ти ще я забравяш. Само когато е мъртва и сърцето й спре да бие, а душата й напусне тялото, спомените ти за нея ще се върнат при теб и това ще ти позволи да търсиш покаяние до края на дните си, задето опозори името на войните на Посейдон.*

Бренан продължи да лежи на пода, лишен от разумен отговор, докато чудовищното деяние на бога на моретата придобиваше смисъл; вонящ на кръв и вино, но все още твърде пиян, за да осъзнае пълната степен на това, което се случваше с него.

— Не мислиш ли, че е прекалено жестоко? — успя да произнесе той.

— *Тя отне живота си, глупако. Нейният и този на детето, което носеше. Дете, за което оракулите предрекоха, че ще ми служи добре* — последва още един тътен. Морският бог изрече последните си поучителни слова и изчезна. — *Помни!*

Особеното чувство за тежест, което винаги придружаваше същество с такава мощ, вече го нямаше, а ушите на Бренан пищяха от болка, докато свикваха с липсата му. Топлината премина през ушните му канали и воинът се запита дали това, което избухна в мозъка му, беше нещо, което лечителите в Атлантида ще могат да излекуват, макар и да бе дело на самия Посейдон. Но егоистичните му мисли внезапно изчезнаха, смазани от тежестта на думите на бога на моретата. Корелия бе отнела живота си?

Отрицанието изгори замъгленото му от алкохол съзнание. Не можеше да е вярно! Би трябвало досега да е чул. Нали?

Дете? Неговото дете? При мисълта за случилото се, болка, по-силна, от допустимото разкъса тялото му, той се хвана за бушуващия си стомах и няколко пъти се претърколи по мръсния под. Тя се бе самоубила и заедно с това бе отнела живота и на детето му. Заради това, което той, Бренан, бе сторил. Не! Не!

Не. Не може да е истина.

Бе й предложил да се венчаят, но бе подигран за постъпката си. Тя не спомена дете… Но неговият бог му бе казал. Самият Посейдон.

Щом истината проникна в съзнанието на боеца, той отметна глава назад и даде глас на агонията, докато отново и отново удряше с юмруци по каменния под. Не. Какво бе сторил…? Какво… какво?

Нещо се случваше с него. Болката изчезваше, изплъзваше се от душата му със същата лекота, с която дрехите на Корелия се смъкваха от тялото й по време на уредените им срещи. Страшна скованост, отвратителна в своята празнота, взе превес над сетивата му, задушавайки го. Съвсем за минута изпита ужас от непознато чувство, но след миг ужасът изчезна. А на негово място се разпростря обширна празнота.

Бренан, почти безчувствен към кръвта, която свободно течеше от раните на ръцете, лицето и тялото му, се насили да се изправи и се опита да насочи мислите си към себе си, дълбоко в себе си, за да провери колко дълбоко тази празнота бе заровила разума и душата му.

Стоеше там напълно сам минути, а може би и часове в опит да открие малка частица от болката, която допреди минути го разкъсваше заради смъртта на Корелия и детето им, търсейки остатъци от ужаса, сполетял го заради проклятието на Посейдон.

Нищо. Абсолютно нищо. Не чувстваше болка, нито пък долавяше страх. Не усещаше абсолютно нищо, освен огромна, мрачна празнота в опустялата му душа, където преди миг пребиваваха емоциите му. Сетне бавно вдигна кинжала си, който бе паднал на мръсния под и се насочи към вратата. Трябваше да се върне в Атлантида и да понесе наказанието за престъплението си. Но осъзна, че нито се страхува, нито ужасява от резултата.

Ужасът също беше емоция. Безстрастно се опита да категоризира всичко, което бе загубил, въпреки че не можеше да почувства самата загуба. Виждаше иронията и това го караше да вярва, че тази ирония сама по себе си е интелектуална конструкция. След като вдигна кинжалите си и ги прибра в ножниците им, се насочи към вратата и прекоси кръчмата с намерението да намери водорасли, а с тях и портала. Никой в таверната не продума, докато Бренан минаваше през нея и дори и най-безразсъдните се въздържаха да го извикат, сякаш видели срама и позора, изписан по лицето му, но разбира се, не можеха, защото той не изпитваше нито едно от тях, освен като някакви далечни реалности. Към Атлантида тогава, въпреки че, добрият и лесен вариант бе да забие собствените си остриета в сърцето си. Смъртта щеше да е лесна, бърза и много по-милостива от това, което заслужаваше, задето с действията си бе причинил смъртта на невинна и детето й.

Неговото дете.

Вечност, изпълнена с наказания, нямаше да бъде достатъчна за това, което бе сторил.

---

[1] Член на младшия команден състав на римската армия — Б.р. ↑

ГЛАВА 1

В наши дни Атлантида, военната стая в замъка

Дори прокълнатите да не чувстват никаква емоция, могат да изпитат един неин блед братовчед — любопитството. Бренан винаги го е намирал повече като интелектуално състояние. Воинът тупна с пръст по снимката на жената, отпечатана във вестника и попита:

— Това ли е тя?

Нещо го стрелна, някакъв проблясък от… Разпознаване? Възхищение? Лицето на репортерката, дори и на намачканата черно-бяла вестникарска хартия, бе прекрасно. Но не то, а погледът и очите и привлякоха вниманието му. Може би бе трик на светлината, но Бренан имаше усещането, че може да прочете тъгата, която я преследваше.

Или след две хиляди години, лишен от чувства, умението му да я намира у другите, бе унищожено. Особено през такава неточна призма като тази на снимка от вестник.

Висшият принц Конлан кимна и закрачи напред-назад.

— Това е тя. Нашият контакт сред репортерите и разполага с новини кой или какво стои зад атаките на шейпшифтъри в Йелоустоун — обясни Конлан и хвърли предпазлив поглед към Вен, а после към Бренан. — Също така е тази, която ти… ами, тази…

— Жената, заради която се побърка и получи странни гърчове, докато бяхме в Бостън — добави Алексий сурово.

Като член на елитните защитници на Конлан — Седемте, ръчно подбрани измежду най-добрите от Воините на Посейдон, Алексий и Бренан се бяха обучавали и сражавали рамо до рамо, неспирно борещи се да предпазят човечеството от тъмните сили, които искат да го поробят. И двамата бяха майстори в това да запазят спокойствие и контрол, когато са под напрежение; за Бренан така беше по божията воля, що се отнася до Алексий — той се бе научил през десетилетията, изпълнени с тренировки.

Въпреки че по думите на Алексий и Кристоф, Бренан се провалил грандиозно по време на важна за тях мисия, като стигнал до

там да убие вампир, когото трябвало да разпитат. Дори още по-невероятно: заплашил да убие своите приятели и събратя, и то заради една смъртна жена.

Тиарнан Бътлър.

Бренан почти не можеше — не искаше — да повярва. Определено не би повярвал, ако само Кристоф му бе разказал за случилото се. Воинът често използваше остроумното си чувство за хумор, за да се подиграва на лишеното от емоции съществуване на Бренан. Но с Алексий нещата стояха по друг начин. Той никога не би го излъгал.

А и онези сънища. Проблясъци, които вече смяташе за спомени, настоятелно нахлуваха в съзнанието му въпреки проклятието, което тегнеше над него. Как държи горещото й тяло в прегръдките си, взирайки се в бездънните дълбини на тъмните й очи.

— Следователно трябва да е истина — промърмори Бренан и стигна до неприятното заключение, което така отчаяно отказваше да приеме.

Самоконтролът му най-сетне се пропукваше. След толкова години дори и най-силната стомана става чуплива. Или по-лошо, проклятието най-накрая щеше да се осъществи докрай. Дали щеше да бъде за добро или лошо? Бренан сметна въпроса за неудачен и го изхвърли от ума си. За добро или зло. Щеше да се случи както е писано.

Алексий се надвеси над очуканата дървена маса, станала свидетел на толкова планове, и се вгледа в далечината, изучавайки с очи, подредените по стените гоблени. Или просто се опитваше да избегне срещата с погледа на Бренан.

Вен, който се бе отпуснал на мекия стол и беше преметнал крака си през облегалката, най-накрая проговори.

— Вижте, трябва да забравим случката. Налага се да изпратим някого, за предпочитане цял екип, в Йелоустоун и да помогнем на Лукас и шейпшифтърите вълци да се защитят от нападенията извън и най-вече в самата глутница. Заплахата за поробването, което вампирите извършват, се увеличава с всеки изминал ден. Тиарнан е нашият контакт, тя пише история за научната конференция и вампира, който се подвизава като тамошния местен водач, така че трябва да

говорим с нея. Най-големият ни проблем е дали Бренан би могъл да работи с нея?

Воинът се изправи, наклони глава по посока на Вен и изрече с вледеняващ глас.

— Ако вампирите наистина са открили начин да поробват шейпшифтърите, начин, който им се е изплъзвал през всичките хилядолетия, в които са бродили през нощта, този въпрос е от решаващо значение за мисията ни — той погледна към Алексий, преди да върне погледа си към Вен, чиято спокойна поза не скриваше колко смъртоносен би могъл да бъде някой, носещ името Отмъщението на краля. — В състояние съм да работя с нея, Ваше Височество. Убеден съм, че това, което се е случило в Бостън, е единичен случай.

Вен завъртя очи и повтори характерната за него заплаха.

— Наречи ме „Височество“ още веднъж и ще ти сритам задника. Аз съм просто брат на Конлан, приятелю. Водач на Седемте и чичо на едно много очарователно малко момченце. Ако искаме да дадем на принц Ейдън Атлантида, която да се въздигне на повърхността, и суша, за която си заслужава да се въздигне, трябва да решим загадката и да разберем как тези вампири така внезапно започнаха да поробват шейпшифтъри, след като до този момент не са могли.

— Тиарнан твърди, че това, което правят на хората, също е различно — изтъкна Конлан. — Тя и контактите й имат доказателство. Скенери и други подобни. Ефектът вече не е временен. Вампирите променят моделите на мозъчните вълни на хората, за да ги задържат поробени завинаги.

— С това темпо в рамките на години, дори месеци, вампирите ще превърнат цялото човечество в стадо овце, което да задоволява апетита им — добави Алексий. — Бих искал да отида. Лукас, алфата на глутницата в Йелоустоун е мой стар приятел. Дори ме удостои с честта да стана втори кръстник на неговите новородени близнаци. Все още не съм ги видял и не съм им връчил даровете си.

Вен се ухили.

— Обзалагам се, че красивата Грейс, ще вземе със себе си лъка и стрелите си, за да държи под контрол теб и грозния ти задник.

Бренан с интерес забеляза тъмночервената руменина, която обагри обезобразеното лице на Алексий, отчасти скрито от дългата му гъста коса, по която жените в Атлантида някога примираха. Това,

разбира се, бе преди Алексий да се завърне от едно от най-тъмните измерения в ада, където лицето и душата му бяха белязани извън — или поне така се опасяваха — всяка надежда за спасение. Всъщност само лявата част на лицето му бе обезобразена — това беше прощалният подарък на богинята на вампирите — Анубиса след две дълги години на мъчение и болка.

Грейс бе върнала Алексий обратно към светлината. Бренан искаше да може да се радва за приятелите си, както всички останали. Любимата на Алексий, която бе както човек, така и нещо повече, като наследница на Диана наистина бе страховит боец.

— Грейс не бива да се излага на повече опасност, най-вече сега — промълви Алексий, а по лицето му се четеше мрачно смирение. — По-скоро бих плюл във вятъра, отколкото да й го кажа.

Сякаш по сигнал вратата се отвори и Грейс, придружавана от съпругата на принц Конлан — Райли и сина им принц Ейдън, влязоха в стаята.

Вен започна да се смее.

— Сгащиха ни! Сякаш имат радар!

Конлан плавно прекоси разстоянието до съпругата си и застана до нея, а тя му подаде сина им. Силните емоции, които се изписаха по лицата им, когато погледите им се срещнаха, а сетне се взряха в сина си, усукаха нещо изсъхнало и опустяло дълбоко в Бренан. Но воинът регистрира усещането и реши да го обмисли по-късно. Любопитство, нищо повече.

Райли неочаквано вдигна глава и погледна с изненада към него.

— Бренан? Ти ли беше?

Той се поклони.

— Не разбирам, милейди?

Райли поклати глава и косата й, уловила в себе си слънчевата светлина, сякаш полетя.

— Нищо. Предполагам, че няма нищо — отвърна тя и се намръщи. — Помислих си… не, забрави. Не беше нищо — засмя се тя. — Да си акнаша и да си станала майка за първи път със сигурност е интересно. Не стига, че улавям емоциите на хората около мен, но и съм претоварена от собствените си усещания, с които някак трябва да се справя. Така че, съзнанието ми си прави шеги с мен.

Бренан вдигна вежда, но тя не обясни подробно. За миг през съзнанието му мина въпросът дали емоционалната й емпатия е доловила чувства, дълбоко скрити в душата му, но много бързо сметна тази си идея за невъзможна. Въпреки че веднъж сестрата на Райли, Куин, макар и не толкова могъща акнаша, колкото съпругата на принца им, твърдеше, че е почувствала заровени емоции у него… Тогава Бренан се усъмни в думите й, усъмни се и сега. Проклятията на Посейдон не бяха особено лесни за разваляне. Бе изгубил много време, докато стигна до това откритие.

Грейс, въплъщение на елегантността, благодарение на тялото си на плувец, с бронзовата кожа и дълга черна коса, прекоси стаята и застана до Алексий, чието лице грейна, щом я съзря. За секунда се отпусна в прегръдките му, преди да се подпре на стената до него и да дари Конлан и Вен с една дръзка усмивка.

— И така, момчета. Какво става?

Алексий изглеждаше едновременно огорчен и развеселен.

— Вероятно не бива да наричаш висшия принц и неговия брат „момчета“ — промърмори той.

Вен се засмя.

— О, моля ти се. Всичко е наред. Чудесно дори. Повярвай ми, по-добре да ме нарича „момче“, отколкото „твърдоглав идиот“ — определение, което получих тази сутрин от Ерин, преди да съм успял да стана от леглото. Изглежда, че предложението ми да я придружа до Сиатъл, за да навести една приятелка, е проява на прекалено покровителство. Не че предател от собственото й сборище едва не я уби, или нещо такова — тонът му бе жизнерадостен, но Бренан забеляза, че Вен сви юмруци при мисълта за Ерин и как тя се измъкна на косъм от смъртта.

Райли поклати глава към Вен и каза:

— Би трябвало вече да си се научил. Тя е могъща вещица и трябва да работи с членовете на кръга си, за да усъвършенства контрола върху стихийната си магия. Ако изявяваш желание да отидеш с нея само защото я обичаш и искаш да си до нея — добре. Но ако настояваш да заминеш като силния мъж, притекъл се на помощ на беззащитната жена — това няма да стане.

Вен изпръхтя.

— Жени! — очите му се разшириха и той скочи от стола си. — Или ще отида да й помогна да си събере багажа. Решихме ли хода на тази мисия? Алексий и Грейс ще заминат за Йелоустоун, за да разберат как могат да защитят вълците и така нататък, и така нататък.

— Да, решено е. Алексий, Грейс и аз ще заминем за Йелоустоун — отсече Бренан, като не им даде възможност да се възпротивят на решението му. — А и проблемът с изчезналите скъпоценни камъни от Тризъбеца е също толкова важен. Трябва да разберем къде са скрити турмалинът, аквамаринът и аметистът, и да си ги върнем или Атлантида никога няма да се въздигне.

— Обичам имената им — сподели Райли. — Гордостта на Посейдон, Императорът и Сирената. Аларик разбра ли кой на кое име отговаря?

— Все още не — отвърна Конлан, които държеше сина си на рамото си и леко потупа новороденото по гърба. Стаята бе огласена от шумно оригване и всички се засмяха.

— Прилича на чичо си Вен — изтъкна Конлан, смеейки се. Но след това изражението му стана сериозно и принцът хвърли дълъг и преценяващ поглед към Бренан. — Убеден ли си? Не можем да си позволим да се случи инцидент, в случай че реагираш на присъствието на репортерката като последния път. Склонен съм да ти вярвам, също както баща ми и тези преди него са ти се доверявали повече от две хилядолетия. Но има нещо странно в реакцията ти спрямо нея.

Бренан, който никога не бе споделял всичко за проклятието си на никого, дори с кралете и принцовете, на които служеше, кимна. Беше съвсем наясно с погрешността в реакцията си към Тиарнан Бътлър. Думите на Бога на моретата закънтяха в съзнанието на воина: *само когато срещнеше съдбовната си спътница, емоциите му щяха да се върнат при него. Но щеше да я забрави, щом тя е далеч от очите му*.

Съдбовна спътница. С която бе предопределен да свърже душата си? Въпреки това принципът, най-високо ценен от атлантите, бе на свободната воля. Дори и влюбени, които са достигнали рядко срещаното и тъй ценно състояние, наречено сливане на душите, могат да изберат да се разделят, макар че Бренан се чудеше как някой би се отказал от такъв скъпоценен дар.

Нямаше значение. Ако проклятието най-сетне се осъществяваше, наистина бе необходимо да е много внимателен около Тиарнан Бътлър,

въпреки че, скрита дълбоко първична нужда, го караше да копнее за срещата им. Да подложи хипотезите си на тест.

Може би след толкова дълги години най-сетне бе започнал да изпитва чувства. Дори и за кратко. Тогава Бренан осъзна, че всички го гледат втренчено.

— Запознат съм със сериозността на тази дилема и ще взема всички възможни предпазни мерки — каза той. — Но членовете на Седемте в момента са се разпръснали по целия свят. Лорд Джъстис е в Англия с д-р Макдърмът, Бастиян е зает с Кат и тройния съюз между хора, атланти и шейпшифтъри в Маями, а Кристоф и Денал…

— Изпратих ги на специална мисия — прекъсна го Вен. — Но си прав. Никога не съм си помислял, че членовете на Седемте ще се разпръснат в толкова различни посоки, изпълнявайки своите задачи, но светът се променя и ние трябва да се съобразим с това. Може би Конлан трябва да назначи някой от вас като официални посланици и да избере нови воини, които да се присъединят към елитните му защитници…

Конлан поклати глава, преди Вен да се доизкаже.

— Не, няма да развалям екипа. Но си прав за нуждата на посланици, въпреки че…

— Предполагам, че искаш да обсъдите този въпрос по-късно? — отбеляза Райли. — Точно в този момент, аз и синът ти искаме да вечеряме с баща му.

Малката устичка на принц Ейдън се отвори и мъникът нададе силен вой, сякаш яростно даваше своето съгласие, а реакцията на младия баща бе да се засмее.

— Права си — отвърна й той. — Засега само Алексий и Бренан ще отидат в Йелоустоун, ще се опитат да открият колкото се може повече информация и ще ни известят веднага, ако попаднат на нещо.

— И Грейс — добави самата тя.

— И Грейс — съгласи се Конлан.

Алексий отвори уста, за да оспори решението на принца, но притихна, след като любимата му погледна към него и присви очи.

— Светът се променя, но целта на тази мисия е да открием и докладваме за откритото. Няма никаква опасност — припомни му тя.

Алексий се намръщи, но топлината в очите му смекчи жестокостта на изражението му.

И отново нещо в Бренан, макар и съвсем леко, но достатъчно, за да го накара да сложи край на срещата, се усука.

— Да се срещнем ли пред портала след един час?

— Да, след един час.

Бренан направи знак на останалите да напуснат стаята. Райли погледна през рамо към него, докато Конлан взе сина им на ръце и смеейки се, тръгна напред. За секунда се поколеба, прехапала устна, но след това му се усмихна и последва съпруга и сина си, които вече напускаха стаята.

Щом всички излязоха, Бренан взе сгънатия вестник и внимателно откъсна снимката на Тиарнан, а след това я прибра в джоба си. За разпознавателни цели, разбира се. Трябва да я познае, щом я види.

Или поне това опитваше да убеди самия себе си.

Нямаше нищо общо с желанието да види лицето й.

ГЛАВА 2

Национален парк „Йелоустоун“, пътят за хотел „Мамът Хот Спрингс“

— Не ми харесва!

Тиарнан, изгубена в спомени, доведени от твърде много нощи на разочароваща възбуда и заплетени чаршафи, завъртя очи, сякаш мъжът от другата страна на слушалката може да я види. Стисна волана на средно голямата бракма, която бе наела и въздъхна. Не бе удачно да се кара с шефа си, докато шофира по незнайни пътища насред пустошта в тъмното.

— Тиарнан, този път няма да получиш каквото желаеш, като ме игнорираш — предупреди я той, а от слушалката гласът му излизаше повече като ръмжене. — Изключено е тази шумна веселба да е просто парти. Охраната е предупредена да си държи очите на четири, след като проникнахме в базата им данни.

Тиарнан преброи тихо до двадесет и четири удара, по един за всеки месец, през който е работила с Рик Лоурънс.

— Отново ли броиш? Знаеш, че мразя, когато го правиш.

Жената изстена, но сметна, че е по-добре да му отговори, преди той да е направил нещо драстично като например да сложи край на операцията, защото се съмнява, че тя е в опасност. Правил го бе и преди.

— Рик, аз съм разследващ журналист. Бях разследващ репортер много преди ти да се появиш от нищото и да се присъединиш към „Бостън Хералд“ като мой редактор — каза тя, но въпреки че водеха този спор поне за десети път, гласът й бе спокоен. — Не ми трябва бавачка, или по-голям брат, както и бодигард. Тази история е моя и ако не възнамеряваш да наемеш някой да ме завърже и натика в багажник, ще отида на това празненство и ще остана за конференцията.

Последва дълго мълчание през все по-статичната връзка. След това Рик изруга тихо низ от доста изобретателни обиди. А вследствие на фразата, на устните на Тиарнан се настани мрачна усмивка.

Изобретателни обиди. Чудно! Звучеше като заглавие за първа страница.

— Виж, според новата информация един от най-опасните вампири в страната има намерение да се появи там. Ако знаехме това, когато подготвяхме всичко, изобщо нямаше да те пращаме сама — раздразнението му се долавяше дори и през слушалката.

Сега нищо не можеше да я спре. Хората умираха и щеше да стане още по-зле, ако някой не се възпротиви; някой като нея или като атлантите, надяваше се тя.

— Нужно е само добрите мъже и жени да не правят нищо, за да триумфира злото — контрира го тя и съвсем леко го коригира, докато оглеждаше пътя, по който шофираше и всичко заобикалящо го.

Светлината, която се процеждаше между дърветата от двете страни на пътя, придаде на ситуацията привкус, достоен за Стивън Кинг и свръхактивното й въображение почти очакваше във всеки момент да бъде нападната от чудовища.

Обзалагаше се, че Кинг се е изненадал, когато е разбрал, че всички чудовища, за които някога е писал, наистина съществуват. Или не? Може би вече е знаел…

— Не ми цитирай Бърк! — сопна й се Рик, като прекъсна умствените й странства. — Очаква те уикенд, който се надяваш да бъде изпълнен с най-лошия вид зло: вампири, вероятно и шейпшифтъри с промити мозъци, както болни и побъркани учени и неврохирурзи, които не обичат нищо повече от това да правят дисекция на мозъци, докато собствениците на тези мозъци са още живи. Опасно е, Тиарнан. Не си Лоис Лейн.

— Не желая да бъда Лоис Лейн — наежи се тя и насочи спора към съвсем друга посока. — Искам да съм Супермен. Да пратя вампирите, замесени в тази конспирация, обратно в ада, от който са дошли. Искам да мога да спя, без да бъда преследвана от кошмари как Сузана умира и искам да съм в състояние да се погледна в огледалото, знаейки, че съм направила нещо.

Тя вдигна ръка, за да изтрие сълзите на ярост от лицето си.

Когато Рик отново проговори, гласът му бе много по-спокоен.

— Знам, знам. Няма да понеса да свършиш като Сузана или по-зле. Нали знаеш, че те не поробват само шейпшифтъри?

— Знам. Ето защо пуснахме в ход разследването срещу Международната асоциация за свръхестествена неврология. Трябва да разберем как го правят, за да можем да ги спрем — отвърна тя сурово. — Защо някои човешки учени, биха постъпили така? Искам да кажа, знам, че вампирите нямат души. Но говорим за човешки същества.

— Използваш термина неточно — каза Рик.

Тиарнан направи завой и разпознала крайната си цел, въздъхна с облекчение. „Репортер, загубен в пустошта“ не беше водещото заглавие, към което се стремеше.

— Рик, стигнах пункта пред северния вход. Трябва да те оставям, за да сложа глуповатото си и невинно изражение, докато разговарям с този човек и да платя таксата за вход.

— Ти дори не си руса.

— Забавен си. Открих, че ако ме подценяват, мога да измъкна повече информация, отколкото, ако се перча с умствените си заложби. Ще ти се обадя по-късно.

Натисна бутона на хендсфрито си, след което намали и спря пред голямата порта, като озари с усмивката си рейнджъра с квадратна челюст, който вървеше бавно към нея с намерението да си поговорят. Мъжът премига няколко пъти, след това нетърпеливо й се усмихна. Имаше сини очи, къса подстрижка и искреността на момче скаут.

— За конференцията на МАСИ ли сте тук? — попита той и се загледа в клипборда в ръцете й, като не изчака отговора й, преди да продължи. — Име?

— Трейси Баум — отвърна тя меко. Прикритието й щеше да премине през доста проверки. — Нюросайънс Куотърли.

Рейнджърът отбеляза с тик нещо в своя клипборд.

— Готова сте, г-це Баум — започна мъжът и устните му се извиха в широка усмивка. — Знаете ли…?

— Благодаря ви толкова много — прекъсна го тя и запали двигателя, разпознала знака, който й показваше, кога един мъж иска да си говори с някого. — Много работа за вършене, науката няма да чака една жена. Благодаря ви, полицай.

Тиарнан се облегна на седалката и се отдалечи от рейнджъра, като се насочи към хотела. Ако бе пристигнала през деня, щеше да оцени великолепната гледка, за която толкова бе слушала. Говореше се, че връх Електрик бил невероятен и мостът пред нея, минаващ над река

Гарднес, бяха места, които в туристическите пътеводители се намираха в графата „Трябва да видите“.

Не че тя бе туристка. Туристите по принцип не се опитваха да открият тайни, които могат да ги убият. Не го призна по телефона, но Рик имаше право. Разбира се, че винаги бе прав, този мъж бе честен до глупост.

Ако изобщо нещо като честен до глупост можеше да съществува, що се отнася до нея. Честността беше изящен дар в свят, пропит от заблуди, тайни и лъжи. Като всяко едно от тези неща й причиняваше физическа болка, сякаш щитът, който бе изградила, не бе достатъчно силен.

Но не и Рик. Би я нагрубил безброй пъти, но никога не би я излъгал. Той бе директен човек. Мисълта за него я накара да се засмее, точно в момента, когато пред очите й се показаха ослепителни светлини.

Пристигна. Хотелът „Мамът Хот Спрингс“. Тя зави към паркинга и паркира автомобила в празното пространство между огромна бяла лимузина и червена спортна кола.

— Слава на италианските прелести — промърмори с почит. — Това е ламборгини.

Не забеляза нито вале, нито пиколо, затова натисна един от бутоните за бързо набиране. Рик отговори след първото позвъняване.

— Имаме потвърждение. Гледам към вамп-мобила. По-точно ламборгини Галардо J1H-560-4, произведено през 2009 година.

След това огледа паркинга за водача на това така отличаващо се возило, за което знаеше, че се произвежда специално за много важни клиенти. Прозорците бяха изработени от черно стъкло, проектирани така, че нито един слънчев лъч да не може да проникне през тях.

Рик извика в ухото й.

— И какво означава това, Бътлър?

— Това е колата на вампира. Принадлежи на Девън, фамилия неизвестна, според слуховете той е местният водач на вампирите в тази част на страната. Обича да се дегизира и да носи тъмни очила, така че никой не е съвсем сигурен как изглежда.

— Не е чудно защо се крие, след онова, което твоите приятели, атлантите, сториха на лидерите на вампирите, които са срещнали наскоро — отбеляза Рик.

Странно, но пулсът на Тиарнан се забави при споменаването на атлантите. Така и не разказа на Рик или някой друг цялата история. Че попадна на ужасното парти в Бостън и се събуди под купола на изгубения континент.

Атлантида

Бренан… който напоследък се появяваше в твърде много нейни нощи като звездата в най-безсрамните сексуални сънища, които някога е имала.

Образът на дивите му, почти обезумели студени като лед зелени очи: очи, които я гледаха отвисоко, докато мускулестите му ръце я притискаха към твърдото му горещо тяло, изгори съзнанието й и тя потрепери. Лице излязло от кориците на списанията, майсторски изваяни мъжествени черти, заобиколени с вълни от гъста, дълга черна коса. Силата, страстта или нещо друго го бяха подлудили. Побърка се и след това изчезна.

Все още се чудеше за това. За него.

— Там ли си още?

Тя премигна. Почти бе забравила за Рик, с когото разговаряше.

— Прав си. Което ме навежда на мисълта, че трябва да се махна от тази кола, преди да събудя подозрение. До по-късно.

Тиарнан грабна кожената си раница и фалшивите пропуски за пресата, постави невинната и глуповата усмивка в стил „Трейси Баум“ и слезе от колата. Вдиша дълбоко и вдигна защитните щитове около съзнанието си, след това се изправи, но не свали наивната усмивка.

Тя бе част от прикритието. А щитовете — проява на здрав разум. Последното, от което се нуждаеше, беше да бъде погълната от непоносима болка в хотел, пълен с лъжливи невролози. Задачата й бе проста: да си проправи път през тях един по един.

Работата бе най-важна. Мисията. Фактите, които трябваше да излязат наяве, историята, която светът трябваше да прочете. Истината, както някои казват, ще ни освободи.

Пулицър.

Спаси проклетия свят и спечели Пулицър.

Ако си го повтаряше достатъчно честно, като молитва, може би истината щеше да бъде изкарана на бял свят. Заради Сузана.

Докато изваждаше единичната си ръчна чанта от задната седалка, Тиарнан се опита да създаде акцент в съзнанието си. Заглавието. На първа страница, над гънката.

„ОСУЕТЕН Е ЗЪЛ ПЛАН НА УЧЕНИТЕ: ШЕЙПШИФТЪРИ И ХОРА СА СПАСЕНИ.“

Но образът на успеха й започна да избледнява. Колебаещ се. Заменен от чифт вледеняващи зелени очи. Затръшна вратата на колата си, чудейки се къде, по дяволите, е отишло валето. Може би се криеше зад дългия жив плет, който обграждаше хотела, за по една цигара. Или пък хапваше на крак. Отново стрелна поглед към вамп-мобила и краищата на устните й се извиха в криво подобие на усмивка.

Може би той се бе превърнал в угощение.

Видя острието чак когато бе опряно в гърлото й.

— Изкрещиш ли, ще умреш — тих глас прошепна в ухото й и внезапно тя летеше или скачаше, движейки се със скорост и височина, напълно недостижими от хората, като мина над ръба на бодливата тел към мастиления мрак зад нея. Светлините от хотела едва се забелязваха през високия и дебел плет. След като краката й докоснаха земята и похитителят й я пусна, Тиарнан се препъна, изгубила ориентация, в резултат на което острието на ножа се заби в шията й. Тя изсъска заради хапещата болка и онзи, който държеше ножа, го дръпна далеч, докато ругаеше яростно под носа си.

— Съжалявам, че те нараних, но скоростта и дискретността бяха нужни.

Тиарнан притисна ръка до раненията си врат и почувства влагата по кожата си, знаеше, че щеше да види кръвта, ако светлината я осветяваше.

— Да, чудесно. Какво е рана във врата между приятели.

Вероятно сарказмът не беше добра идея, предвид, че този мъж разполагаше със супер бързина и нож. Но опасната комбинация между страх и гняв кипеше в нея като израз на неподчинението й.

— Предполагам ти не си валето. Така че ми кажи кой, по дяволите си и какво искаш от мен?

Мъжът си пое дълбоко въздух, бе толкова близо до нея, че тя усети лекия допир на дъха му, когато издиша.

— Това, което искам да сторя, има повече общо с кървящата ти рана и желанието ми да я почистя с език, отколкото действителната ми цел. Може би ще се съгласиш на временно примирие, докато яростта ти и моята жажда не ме принудят да забия зъбите си в прекрасния ти врат и да пия, докато не те изтощя.

Не беше въпрос, а по-скоро заповед — такава, на която не биваше да се противи. Понякога дори и отличните разследващи журналисти трябваше да забравят перченето и да отстъпят пред разума и инстинкта за самосъхранение. Гласът му бе необичайно музикален, почти хипнотизиращ, но не такъв, сякаш се опитва да я омае. И преди бе чувала подобен тон от други вампири, но този не беше същият. Беше истинският му глас: дълбок, уверен със съвсем лек акцент. Тъй че, щеше да го познае, ако го бе чувала и преди, помисля си тя.

— Значи вампир?

Думите, които избягаха между устните й, прозвучаха по-колебливо, отколкото бе очаквала.

— Ето го и брилянтния журналистически инстинкт, за който бях чувал, Тиарнан Бътлър — отвърна той развеселено и същевременно леко наблегна на думите си.

Щом чу истинското си име, страхът, подобен на змия, запълзя по тялото й, но тя не позволи лицето й да я издаде.

— Тиарнан ли? Виж, мисля, че ме бъркаш…

— Не ме обиждай — озъби й се той. — Няма време за игрички. Нуждаеш се от вътрешен човек, от съюзник, но не можеш да вярваш на никого. Очаквай измама и злоба дори и от най-неочакваните източници. Не обвинявай Девън в нищо, той все още не е толкова могъщ. Тези около него ще насочат ръката му и ти ще умреш. Най-голямото благо надделява над живота на един маловажен репортер, без значение колко красива може да бъде тя.

Той се умълча, а Тиарнан започна да се чуди дали не е паднала в заешка дупка. Много тъмна и объркваща дупка, в която вампирите отвличаха, а след това правеха комплименти.

— Да. Измамата и злобата са моята специалност — сопна му се тя. — Благодаря ти, че не изцеди и последната ми капка кръв, но за какво говориш, да му се не види?

— Трябва да търсим изкуплението, въпреки че то не съществува за някой като мен — отвърна й толкова тихо, че тя се запита дали е трябвало да го чуе.

— Изкупление — изрече горчивата дума. — Някои деяния не могат да бъдат изкупени.

Минаха няколко секунди, докато вампирът отговори.

— Към кого от двама ни е насочено? Така или иначе, има ли значение?

Само нежният допир на дъха му послужи за предупреждение, преди да усети силната му и студена ръка, която я сграбчи за брадичката и наклони главата й настрани, след което устните му се озоваха на шията й. Докато облиза врата й и засмука кръв от раната й, тя почувства откликващото напрежение, някъде ниско в тялото си и осъзна защо хората в онази групичка искаха това и продължаваха да се връщат за още. Тиарнан вдигна юмрук, за да го избута от себе си, но той се отдръпна, преди да е успяла да го докосне.

— Прости ми — каза той, а дрезгавият му глас превърна отговора му в ръмжене. — Мина много време. Не е само заради глада, имам причина да вярвам, че трябва да бъда в състояние да те намеря.

Тиарнан премигна, а яростта, предизвикана от атаката, бе сподавена в резултат на пълно объркване.

— Прости ми? Да не би току-що да ми се извини?

— Дори и чудовищата могат да искат прошка — отвърна сурово вампирът.

— Не исках…

— Напротив. И аз си го заслужих, но пак повтарям, нямаме време за сладникави разговори. Чувствай се предупредена и се подготви. Ако мога, ще ти изпратя съюзник, но дори да не го направя, тези експерименти трябва да спрат. Ти и атлантите може да действате поотделно, но знай, че аз ще работя за вас от другия лагер. Запомни, че не всички шейпшифтъри с дружелюбни лица са твои приятели.

На Тиарнан й писна от тайнствените гатанки.

— Кой си ти? И преди съм имала поверителни източници и никога не съм разкривала самоличността им. Ако наистина си на моя страна, можеш да ми се довериш.

Всичко в нея й казваше, че той не лъже, но сетивата й невинаги работеха правилно около вампири. Както изглежда немъртвите

притежаваха различни разбирания за истина и лъжа, затова лъжите им невинаги се отразяваха в душата й. Не караха силно настроените й сетива да дрънчат от нехармоничния звук на безчестие.

Той се засмя, но звукът изглеждаше някак пресилен, сякаш не го е използвал, за да се смее от повече години, отколкото тя беше жива.

— И преди съм се доверявал на жени. Дори два пъти. Първата напусна този свят, а втората плати висока цена и ме презря. Не се доверявам на никого.

— Но…

— Боя се, че трябва да те оставя. Не забравяй какво ти казах — прошепна похитителят й, а гласът му беше просто една тъмна сянка в нощта.

— Чакай! Как да се измъкна от тук? — Тиарнан посочи към гъстата зеленина, но преди да успее да изрече още една дума, ръката му се стрелна и изтръгна шепа листа и клони, като в живия плет се появи огромна дупка.

Тя подсвирна.

— Ако се откажеш от амплоато си на мистериозен похитител, предполагам, може да се пробваш като градинар.

Когато той не й отвърна, тя погледна през рамо и не се изненада, когато разбра, че си беше тръгнал.

— Бонд, Джеймс Бонд на вампирите — прошепна Тиарнан, преди да се свлече на земята и застанала настрани, да се промуши през дупката, която водеше към светлината.

— Госпожице? — неоткриваемото вале, което най-сетне беше на работното си място, на паркинга, се затича към нея. — Какво ви се е случило? Добре ли сте?

Той пое ръката й и тя се изправи, като междувременно се оглеждаше, за да провери колко хора са я видели да изпълзява от живия плет. Но за неин късмет, алеята бе странно празна. Или може би изобщо не бе въпрос на „късмет“. Вероятно вампирът бе изчакал да няма свидетели, за да я пусне. А и според слуховете вампирите имали силно развит слух.

— Госпожице? Отговорете ми! Добре ли сте? Вратът ви кърви — продължи мъжът и с бърза крачка я дръпна към хотела, сякаш почти се

страхуваше да стои навън след залез-слънце.

Тиарнан покри с ръка белезите от ухапване и се усмихна.

— Само ако ме познавахте. Толкова съм непохватна. Заради тези ужасни обувки паднах в храсталака. Моля ви, бихте ли взели чантата ми?

Той опита да протестира, но тя присви очи и вдигна брадичка. Видял поражението в очите й, валето се премести, за да вземе куфарчето й от мястото, където го бе оставила, преди да бъде сграбчена от Капитан Мистериозен. Възползва се от възможността и измъкна салфетка от предния джоб на раницата си, за да избърше врата си, но потрепна, щом видя прясната кръв. Докато мъжът се обърна, тя успя да я смачка и пъхне в джоба на дънките си.

— Готова ли сте да се регистрирате и хубаво да се наспите? — попита я той, а на устните му се настани пресилена усмивка. — Срещата започва утре в осем сутринта. Изглежда, че тази конференция ще бъде много интересна.

Тиарнан му подаде ключовете си и му показа колата си, след което си пое бавен и дълбок дъх, докато се взираше в празното пространство, на което допреди малко бе паркирано ламборгинито.

— Не се и съмнявам.

ГЛАВА 3

Национален парк „Йелоустоун“, югоизточна част, официална територия на глутницата шейпшифтъри вълци

Бренан пристъпи през портала, извеждащ от Атлантида и свежият въздух изпълни гърдите му. Винаги бе ценял уханията в парка, защото бяха толкова различни от по-деликатните и окичени с цвят дръвчета в Атлантида. Макар че през вековете бе посещавал мястото стотици пъти, благоуханният аромат, идващ от боровете и смърчовете, ухаеше екзотично. Мечтаеше напълно да се наслади на преживяването, но в него не бе останало нищо, което да изпитва удоволствие или признателност. Нито радост.

За пореден път се запита кога ли щеше да се предаде на мрачната си съдба и да сложи край на всичко. Скоро, може би. Но не днес. Не и преди любопитството му, свързано с тази жена, Тиарнан, да бъде задоволено.

Обърна се с лице към портала. Множество реещи се в небесата борове, стояха като часовои на близкия хребет, хвърляйки сенки върху портала, докато Алексий и Грейс излизаха от него. Жената бе поставила едната си ръка върху дръжката на кинжала, който стоеше в ножницата, завързана на бедрото й, а другата — върху неизменния си лък.

— Не си се шегувал за дивата природа — каза тя и се огледа наоколо. — Мамка му, какво е това?

С едно плавно движение издърпа лъка от рамото си и постави стрелата, готова да полети към група огромни сенки, които се движеха в основата на дърветата.

Алексий се засмя леко и с един пръст бутна стрелата надолу.

— Това е стадо бизони, градско момиче.

Грейс свали лъка, очите й се разшириха, докато устата й съвсем леко се отвори.

— Бизон? Стоя в пущинака, заобиколена от биволи?

— „Заобиколена“ не е правилната дума — изтъкна Бренан. — Това е просто група животни на разстояние повече от девет метра. Ако имаше и друга зад нас, може би тогава…

Нечии спокоен глас го прекъсна.

— Заобиколена от вълци е по-правилно.

Бренан се завъртя след първата дума на непознатия и извади кинжалите си, но след като съзря познатото лице на Лукас, се успокои и прибра остриетата обратно в каниите им. Алфата на шейпшифтърите вълци стоеше на десет стъпки от тях, обграден от половин дузина шейпшифтъри от глутницата му във вълчата им форма.

Алексий се отправи напред, за да се срещне със своя стар приятел и двамата се здрависаха.

— Добра среща, Лукас.

— Добре дошли в дома ми — отвърна шейпшифтърът и наведе глава. След това погледът му се насочи към Грейс и по лицето му се изписа бавна усмивка. — На това му се казва изненада. Как толкова красива жена има нещо общо с теб?

Вълкът до Лукас, чиято козина бе с цвят на мед, оголи зъби и изщрака с челюст до крака му. Алфата отметна глава назад и се засмя.

— Изглежда, че на спътницата ти не й се харесва да правиш комплименти на жените на други мъже — подметна Алексий, докато се покланяше дълбоко на вълчицата.

Животното бе обгърнато от блестящо сияние и след секунда там, където стоеше вълк, се появи жена. Дългата й и чуплива коса бе същият нюанс като козината на вълка. Носеше обикновени дрехи: неугледна тъмна блуза и сини джинси, но красотата й грееше като изящен скъпоценен камък от Атлантида, огрян от лунната светлина.

Грейс пристъпи напред като сръчка Алексий с лакът. От звучното „ох“, което последва, Бренан предположи, че жестът изобщо не е бил нежен.

— Спомни си какво говорехме за израза „моята жена“? — каза тя, след което погледна към Лукас и съпругата му, и наклони глава. — Благодаря за топлото посрещане. Аз съм Грейс, а той все още се учи.

Жената шейпшифтър се изкиска.

— Аз съм Хъни и ти пожелавам късмет. Откакто разбра, че съм бременна, Лукас се отнася с мен като с крехко и деликатно нещо. Не

престана да се държи покровителски дори и след като бебетата се родиха.

Хъни тръгна към тях, но Лукас я спря, като сложи ръка на рамото й.

— Може би, преди да продължим, е по-разумно да се уверим, че това наистина са Алексий и Бренан — предложи алфата и свъси тъмните си вежди.

Вълна от разбиране заля Бренан.

— Шейпшифтърите хамелеони. Да, подочухме за този феномен. Може би трябва да ни попитате за нещо, което само ние знаем.

Лукас, изглежда, не се нуждаеше от втора покана, защото отвърна, без да се двоуми.

— Кой е танцът, който Кристоф ни сподели, че мрази?

Бренан просто се втренчи в Лукас без никаква представа какво има предвид алфата, но Алексий започна да се смее.

— Ако си спомням добре, не е почитател на танците без партньори.

Спомен за друга среща с Лукас, но придружена от свирепа атака на поробени шейпшифтъри, изплува в съзнанието на Бренан и изви устните му в небрежна усмивка. Въпреки че не изпитваше чувства като задоволство и забавление, отдавна бе научил урока, че околните се чувстваха по-комфортно, ако поне правеше опити да имитира проява, на каквато и да е емоция.

— Мисля, че споменах привързаността си към добрия стар валс.

Лукас се ухили.

— Само ти, Бренан. Само ти би изпитвал носталгия по валса. Обзалагам се, че ти и Йохан Щраус сте били първи дружки.

— Никога не съм имал привилегията да се срещна с Йохан — старши. Но от време на време хапвах в компанията на сина му и отправях най-искреното си възхищение към напредъка на „На хубавия син Дунав“[1].

Хъни се усмихна.

— „Синият Дунав“? На сватбения ни прием свириха тази мелодия и на нея бе първият ни танц като съпруг и съпруга.

Бренан се загледа в Лукас.

— И ти ли танцуваш валс?

Алфата обви ръка около спътницата си, показвайки, че тя му принадлежи и вдигна рамене.

— Хъни искаше да танцувам валс и аз го направих. Просто изчакай, Бренан. Някой ден онази специална жена ще премине като булдозер през зазиданото ти сърце и ако тя поиска, ще танцуваш танго, валс, дори и скапаната макарена.

Но заради проклятието, това бе невъзможно, въпреки че нещо мрачно и опасно се завъртя в душата на Бренан, щом си помисли за тази възможност. Тиарнан. Дали тя бе избраната, дали можеше да разбие стените около сърцето му. Но ако и когато го стореше, завърналите се в него емоции щяха да го унищожат или още по-лошо, много по-лошо — да унищожат нея.

Само когато е мъртва, сърцето й спре да бие и душата напусне тялото й…

Омразните думи на проклятието отново и отново отекваха в съзнанието му, а лицето на Тиарнан, отпечатано в онзи вестник, завладя съзнанието му. Де да можеше да си спомни как изглеждаше, когато я държеше в прегръдките си. Затвори очи и тръсна глава, в опит да прочисти съзнанието си. След като отново ги отвори, всички бяха обзети от неловко мълчание.

— Лукас често изтърсва глупави коментари — каза Хъни нежно, пристъпи напред и сложи ръка върху тази на Бренан.

Воинът намери за много трудно да се въздържи от резки движения и да не се отдръпне от нея.

— Не го приемам като обида — отвърна той и пак надяна изкуствената си усмивка. — Но може би трябва да довършим разговора в дома ти и да обсъдим стратегията за проникване на конференцията на МАСН?

— Прав си — съгласи се Лукас, по всичко личеше, че се радва, че сменят темата. — Чухме се с нашия контакт. Трейси Баум би трябвало съвсем скоро да пристигне в хотела.

— Мислех, че ще се срещнем с Тиарнан? — намеси се Грейс, след което погледна през рамо към стадото бизони, а после отново към вълците, наобиколили Лукас и Хъни. — Също така, не се обиждай, обаче има ли причина вълците от глутницата ти все още да са във вълча форма.

Алфата присви очи, но тонът му остана спокоен.

— Тиарнан използва друго име, псевдоним. Пълнолунието е близо и през този период моите братя и сестри предпочитат да тичат във вълча форма. Имали някакъв проблем?

Алексий съвсем небрежно се помръдна, за да застане между Лукас и Грейс.

— Няма никакъв проблем. Тя е градско момиче, това е. Цялата тази история с дивата природа я притеснява и кара да изпитва непреодолимото желание за капучино или нещо по-силно.

Грейс се наежи, но Алексий й се ухили, при което тя се засмя и природната й доброта се появи на повърхността.

— Съжалявам, не съм искала да ви обидя — обърна се към Лукас и Хъни. — Но може ли да отидем на някое място с четири стени, електричество или поне огън. Може да съм наследница на Диана, но имам здравословна връзка със съвременните технологии, а и е много по-студено, отколкото очаквах.

Хъни подсвирна.

— Наследница на Диана, а? Мина доста време откакто за последно видяхме такава.

Лукас се поклони дълбоко, а Бренан забеляза нещо наистина странно. Останалите вълци се подредиха около Лукас и съпругата му и също се поклониха, като сведоха елегантно глави.

Движението беше като произведение на изкуството, бе повече като отдаване на почит, отколкото действие на животно, изпълняващо трикове.

Грейс също им се поклони, но Бренан чу Алексий, който не спираше да си мърмори под носа.

— Хайде пак се започна.

— Не вълкът — отбеляза Алексий остро, — а пантерата е животното на Диана. Така че не искам да чувам никакви брътвежи, свързани с консорти, почитане и други подобни, в противен случай ще сритам нечии задник.

Внезапно усмивката на Хъни рязко се изостри и изпълни със зъби.

— Няма да си единственият, който ще рита задници.

Лукас вдигна ръка, за да се защити.

— Хей, не зная за какво говориш. Какъв консорт? И кой, в наши дни, използва думата „консорт?“

— Ако не спреш с това, ти ще си този, чийто задник ще бъде наритан — намеси се Грейс и отново сръчка Алексий очевидно смутена. — Историята е дълга, а и не искам да я споменаваш отново. Или, знаеш ли, никога.

Бренан сметна, че моментът да спаси Грейс е дошъл, като така може би щеше да ги накара да спрат с празните приказки и да се концентрират върху мисията. Воинът пристъпи, за да разкрие условието си, но преди да успее да отвори уста, изгаряща, разкъсваща болка, раздра гърлото му и го повали на земята, коленичил на мястото, на което допреди секунда стоя изправен.

— Болка — успя да продума, макар че се задъхваше между думите. — Страх! Мрак.

Приливна вълна, носеща със себе си болка и агония, беснееше в тялото му, изкривявайки го в невъзможна посока, докато главата му не се тръшна на земята толкова силно, че отскочи.

— Той я наранява. Наранява я. Хапе… кръв… не. Не!

Алексий приклекна до него, като го хвана за раменете и го изправи.

— Какво има, Бренан? Какво става с теб, дявол го взел? Кой е нараняван? Кой е този, който наранява другия?

Бренан се опита да отговори, но от устните му излезе единствено силно ръмжене, докато яростта разкъсваше вътрешностите му, убеден, че ребрата му ще пробият кожата му и ще се покажат през плътта. Похот. Ехото от похотта на вампира се прокрадваше в съзнанието му, докато чудовището бе хванало жената и пиеше от нея, заплашвайки да я завлече в мрака. Бренан сграбчи Алексий за ръката и се взря в изпълнените с шок очи на побратимия си.

Светът заплува в червени краски пред очите му, но най-сетне успя да свърже няколко последователни думи.

— Той я ухапа. Ухапа я, Алексий. Докосна кожата й с проклетите си резци и сега тя ще умре.

— Кого е захапал? Не разбирам какво искаш да ми кажеш.

Бренан се загледа в Алексий, но сякаш виждаше през него, докато образът на животозастрашаваща опасност изгаряше съзнанието му.

— Не зная. Не знам кой. Не знам. Не знам. Не знам — крещеше той, докато се изправяше от земята.

Преди Алексий да успее да му отвърне, Бренан го избута от пътя си, скочи във въздуха и се превърна в мъгла, като се стрелна в небето, спазвайки безпогрешно права посока — към своята жена.

Трябваше да намери жената. Трябваше да я открие още сега.

Хотел „Мамът Хот Спрингс“

Тиарнан затвори вратата и се подпря на нея. Стаята й беше стандартна за хотела: карирано шалте за огромното легло, телефон, лампа, връзка с интернет и менюто, предлагано от румсървиса за закуска, поставено на възглавниците й. Чисто, светло и скучно, но все пак никой не идваше в Йелоустоун заради интериора на хотелите. Прекоси стаята и седна на ръба на леглото, пусна чантата си и се отърва от обувките си, като ги захвърли до твърде малкото кошче, намиращо се до бюрото. Една от кризите й бе решена: никога повече нямаше да носи тези проклетии.

Сега й остана да разгадае мистерията с вампира, който я ухапа, вампирите, поробващи шейпшифтъри и учените, които им помагаха. С или без помощта на атлантите — реши тя, докато проверяваше телефона си за несъществуващите си съобщения от онези, които смяташе за подводен контингент. Изглежда, не харесваха модерните технологии.

Единственият прозорец в стаята привлече вниманието й и въпреки че се намираше на третия етаж, Тиарнан се увери, че е добре затворен, неведнъж, а два пъти. Всичко, което знаеше за вампирите, потвърждаваше факта, че не могат да влязат в нечии дом, без да са поканени, но не можеше да каже какви са външните граници на това правило. Никой, освен вампирите, но те не бяха словоохотливи. Дали хотелската стая се броеше за дом? По-скоро се съмняваше.

По-лошо, дали кръвта, която бе взел от нея, му даваше специални права с нея, върху нея?

Щеше ли да се превърне в неговия Ренфийлд[2]?

Завъртя очи, скастряйки се за собствената си глупост. Ренфийлд. Моля ти се!

Взе тоалетната си чантичка и я занесе в банята, като набързо разопакова малкото грим, който бе взела със себе си. Блестящи сенки около очите и лъскави устни щяха да й помогнат със задачата да

накара учените да я подценят. Нямаше защо да се притесняват заради празноглави репортери. Вече бе подготвила няколко телефонни обаждания и мейли, така че да си помислят, че е там, за да напише няколко материала върху невероятните медицински научни открития, които хората и шейпшифтърите правеха в духа на съвместното си сътрудничество.

Да бе. Как ли пък не! Може би това се случваше някъде, но не и с тази група. Те имаха по-дълбока и мрачна цел, а от нея зависеше да открие точно кой, какво, къде, кога и защо. Сложи бляскавата си спирала на плота и направи грешката да погледне в огледалото. Двете малки дупчици на врата й бяха подчертани от размазаната й кръв, а сенките под очите, вследствие на седмиците неспокойни нощи, я караха да изглежда като че ли самата тя бе наполовина вампир.

Намокри парцал и изсипа половината от антибактериалния си гел на нея, след което стисна зъби и почисти врата си. След като кръвта вече я нямаше, дупчиците едва се виждаха. Малко грим щеше да покрие доказателството за случилото се, така че никой на конференцията нямаше да разбере, че е била нещо като вампирския еквивалент на „Чийтос“.

Бърза и лека закуска.

Копеле.

Нещо стържеше по стъклото на прозореца и Тиарнан изпусна кърпата. Шумът бе толкова тих, че не би могла да го чуе, ако нервите й не бяха опънати и твърде чувствителни заради срещата с вампира.

Той се бе върнал. И за съжаление, в купата с безплатен сапун и шампоан нямаше дървен кол. Викането на подкрепление само щеше да доведе до смъртта на някой друг, и то заради нея; знаеше много добре колко бързи и силни са вампирите. Взе една стъклена чаша и я напълни с вода, след което се обърна към прозореца, готова да блъфира.

Готова да лъже. Бе така добра в това.

— Вече не съм лесна мишена — извика тя и се зарадва, че гласът й остана така спокоен. — Тази чаша е пълна със светена вода и аз не се страхувам да я използвам.

Но до прозореца не беше лицето на вампира. Изобщо нямаше лице, а странна, почти телесна и осезаема мъгла, която се движеше напред-назад от външната страна на прозореца, която, като че ли се опитваше да намери пролука, за да влезе в стаята.

Тя знаеше, че някой вампири могат да летят, но можеха ли да се превърнат в мъгла? Или халюцинираше заради кръвозагубата?

Ръката на Тиарнан потръпна и водата в чашата се разля.

— Който и да си, стой далеч от мен!

Мъглата сякаш я чу, защото се закова на място, а след това се отдалечи. След два бързи удара на сърцето и вече бе изчезнала.

— Това е моментът, в който глупакът се приближава до прозореца, за да погледне през него и зомби скача през стъклото и му изяжда мозъка — промълви тя и остави чашата с малко повече сила от обикновено. — Само в случай, че зомбитата можеха да се носят във въздуха. Обаче брилянтните репортери като мен, викат помощ.

Извади телефон от джоба си и се запъти към вратата. Но тогава, изпълнена с безпокойство, жената изпусна телефона на обикновения килим в съвсем обикновената си стая и мъглата, мъглявината или каквото й да му се не види беше това, която не бе обикновена, никак даже, премина през несъществуващата пукнатина между прозореца и перваза.

Съзнанието й на репортер мина във фаза „супернаблюдателна“ и Тиарнан започна да обмисля всеки детайл, като междувременно клатеше глава, но нямаше представа дали за да отрече, или да покаже, че не може да повярва на видяното.

Мъглявината започна да се обединява в искряща, блестяща форма, голяма и обширна, в тялото на мъж. Златистата светлина от лампата се отразяваше в малките частици вода, хвърляйки каскада от миниатюрни дъги върху всяка плоска повърхност, а резултатът бе магическо светлинно шоу. Мъглата експлодира и от нея, сякаш триумфално се роди мъж, който излезе от нея.

Не просто мъж, а Мъжът. Онзи мъж, който преди секунди не бе нищо, освен облак. Мъглявина. Мъжът, който в този момент стоеше в стаята й, дишаше тежко и се взираше в нея с вледеняващите си зелени очи.

Само че не бяха тъй ледени, колкото тя си ги спомняше. Не, очите на този мъж бяха същински зелен огън и всеки сантиметър от кожата й гореше, докато жаркият му поглед я обходи от главата до петите и се спря на врата й.

— Бренан? — изрече името му като шепот, но воинът вдигна рязко глава и се загледа в нея, докато тя говореше.

Кратката заплаха за опасност изпрати тръпки по гръбнака й, а сетивата й изтълкуваха смъртоносната му и неподвижна поза като на свирепо животно, готово да нападне.

Свирепо и първично. Диво и красиво. Копринената му черна коса, падаща свободно около лицето му, би накарала дори и най-високоплатения водещ в телевизията да заридае от ревност. Чиста мъжествена красота и изящни тъмни вежди над онези великолепни зелени очи. Всички атланти, които досега бе срещала, споделяха една и съща костна структура. Понякога си мислеше, че са позирали за една от най-разкошните гръцки скулптури. А устните му, о, устните му. Как простата комбинация на устни и зъби би я накарала да се чуди, какво би било усещането да ги вкуси?

Смачкана от реалността, Тиарнан използва малкото си останал контрол и се опита да се насили да проговори, преодолявайки внезапно пресъхналото си гърло.

— Струва ми се, че съм изпуснала доста ефектно влизане, когато бяхме в Бостън, докато се криех зад един диван. Чудех се как сте успели да нахлуете през прозорец, и то толкова високо, но си представях, че сте спуснали въжета от покрива.

— Ти ли си Тиарнан? — попита той, без да обръща внимание на нервното й бърборене. — Кажи ми. Веднага!

— Да, аз съм Тиарнан. Познаваш ме. Ние…

Тя ахна и спря да говори, когато той направи една, а след това още една крачка към нея, докато едрото му мускулесто тяло се приведе напред, сякаш я дебнеше.

— Той се осмели да те докосне — изрева той, едва разбираемо. — Сложил е устата си върху теб. Ще го убия.

Тя се отдръпна от него, но движението, изглежда, още повече го разяри, защото той се хвърли напред и прекоси няколкото метра, които го разделяха, сякаш наистина е диво животно, което напада плячката си.

— Бренан, спри! Не знам за какво става въпрос, но трябва да се успокоиш, за да можем да…

Спомени за първия път, когато се срещнаха, изплуваха в съзнанието й, за онзи побъркан и необуздан Бренан, когато той направи последната си крачка и сложи ръце от двете страни на главата

й, хващайки я в капана на силното си тяло. Тиарнан изгуби способността си да говори.

Той нямаше да я послуша. Тя беше в опасност. Рик беше прав. Трябваше да го послуша, но не, правеше се на корава и за втори път в рамките на един час се изправяше срещу хищник.

— Проклета да съм, но няма да се превърна в плячка на вампири или на някой друг — изкрещя и го удари по гърдите, докато той се навеждаше все по-близо и по-близо към нея. Сякаш удряше тухлена стена. Гореща и твърда стена, която ухаеше на сол, море и мъж.

Той замръзна на място, след това склони глава и я прикова с дълъг, проницателен поглед.

— Не негова плячка — продума най-накрая, а гласът му сякаш изгаряше нервните й окончания.

Дъхът й секна, но преди да може да каже нещо, той вдигна едната си ръка от стената и я докосна по лицето.

— Не негова жертва — повтори, като наведе лицето си към нейното. — Моя.

---

[1] Йохан Щраус основава една истинска музикална империя империята на виенския валс, за да я предаде по-късно на своите наследници. Йохан Щраус (син) превръща, създадения от баща му виенски валс и наричан „лека музика“, в постоянен гост на най-прочутите салони и най-големите музикални театри в Европа и света — Б.р. ↑

[2] Герой от романа на Брам Стокър „Дракула“, който е затворник в лудница — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

Тя бе частично скрита, блокирана от вратата, стояща помежду им. Вратата, която той би могъл да изтръгне от пантите с голите си ръце. Но докато Бренан приемаше телесната си форма, жената влезе в стаята и той ясно видя лицето й. Лицето от изрезката от вестника, която все още носеше в джоба си. Ликът във фрагментите от почти забравените му сънища. Съзря образа й и целият свят се разтресе и излезе от осите си. Слънцето не съществуваше. А само тя.

Тиарнан.

Беше така красива. Тъмната й черна коса се люшкаше на вълни около лицето й, създавайки перфектната рамка за огромните й кафяви очи. Изваяното й лице трябваше да служи за вдъхновения в поезията. А изписаните й устни — за песните.

А извивките на тялото й — о, пресвети боже. Те вдъхновяваха нещо съвсем различно. Той усети как сърцето му започва да бие лудешки в гърдите му, докато тялото му реагираше така внезапно и неочаквано и всеки сантиметър от него се втвърди в готовност.

Когато погледите им се срещнаха, в тъмните й очи се преплитаха съпротива и предпазливост. Трябваше му само това. Един поглед и всичко свърши. Той беше неин.

След което тя изрече името му и спокойствието му се разби на парчета. В отчаянието си да я докосне, Бренан скочи към нея. Копнееше да я вкуси. Да я люби, да я направи своя и да не й позволи да го остави. Никога.

Тиарнан каза нещо, не — тя извика, но думите й не проникваха в съзнанието му. Плячка? Кой би посмял да превърне неговата жена в плячка? Не е плячка!

— Моя — повтори той, като почти изрева думата, предизвиквайки я да му се опълчи. Не знаеше ли? Не разбираше ли?

Очите й се разшириха, сякаш изпитваше страх и нещо в сърцето на воина се пропука. Как така се страхуваше от него? Та той й принадлежеше: винаги е бил неин и винаги щеше да бъде. Приливът от

непреодолим копнеж го дърпаше надолу и той, хванат в капана на изпепеляващото желание, забрави мисълта си.

— Бих умрял за теб — успя да продума, но тогава тя ахна съвсем леко и действието й отне способността му да говори.

Не можеше да мисли. Трябваше да я вкуси. Само веднъж. Щеше да бъде първият от хиляди, милиони пъти, които му предстояха.

Бренан сведе глава и улови устните й в своите, а горещината й, вкусът и чистата радост, че най-сетне я държи в обятията си, го разкъсаха със силата на ударен взрив. Той вдигна глава и направи няколко бавни крачки назад, убеден, че Посейдон е използвал Тризъбеца си, за да изстреля могъщ гръм към него. Ударната вълна от болка, която се разби в него, бе единственото предупреждение, че проклятието взимаше превес, опитвайки се да изпълни пълния си замисъл: неговото унищожение.

Това не можеше да е емоция, нали? Не. Беше болка. По-силна от всяка друга. Вселената експлодира в душата му и психиката му се пропука. Воинът измъкна кинжалите от ножниците им, следвайки инстинкта си, който му казваше да се защити по най-добре познатия му начин, но усилията му бяха безполезни. Безсмислени. Оръжията не биха го защитили от този враг. Пусна остриетата и се строполи на пода, допрял ръка до гърдите си, докато цунамито, на чиито вълни се носеха всичките му потиснати чувства, го разкъсваше. Разбиваха две хиляди години, изживени в празнота — обливаха с болка изсъхналата пустош в душата му.

Мъка и неописуема тъга смачкваха сърцето му под неумолимата си тежест. Хилядите години на лишение и загуба го връхлитаха наведнъж. Неизстрадана болка. Неоплакана смърт. Неизпитани чувства. В името на Посейдон, чувства, тъй слаба дума за болката и безкрайната агония. Щеше да е по-лесно да умре.

Смъртта бе за предпочитане.

— Милостиви богове, умолявам ви, позволете ми да умра — изрева той, стискайки зъби и скърцайки с тях.

Челюстта му бе стегната, когато отметна глава назад и отново започна да я удря в пода, безумно търсейки начин да изпадне в безсъзнание. Той извика или поне си мислеше, че го е сторил, докато скръбта го обземаше, дърпаше го надолу към силното течение, което

щеше да го подхване, и болката в него щеше да пирува с плътта му. Със здравия му разум.

С душата му.

Някак си един звук привлече вниманието му, шептейки си пропяваше път през болката, ревяща в ушите му. Насили се да отвори очи и ето я и нея, Тиарнан. Приклекнала до него, протегнала колебливо ръка. Той се извърна от нея, неспособен да понесе да го вижда такъв.

Не биваше да й позволява да го докосва. Може би състоянието му бе заразно и той не биваше да позволява и тя да бъде уловена от мрачния, изпълнен с мъка, водовъртеж.

Не.

Не и нея. Никога не би й причинил болка.

Когато Тиарнан докосна ръката му, Бренан осъзна, че болката и загубата не са единствените потиснати чувства, които се връщаха при него. О, не. Имаше и други.

Желание. Нужда. Чиста, побъркваща похот.

Глад.

Желаеше я със силата на свирепа буря в океана, с първична нужда — толкова мрачна и отчаяна, като че ли хилядолетията на въздържание, го връхлитаха изневиделица и искаха да бъдат утолени.

Искаха нея. И то веднага.

Бренан приклекна, хващайки я за ръката, сякаш все едно стискаше ваза. Опита се да намери думите, за да я накара да разбере.

— Тиарнан, нуждая се от теб. Тялото и душата ми тръпнат за теб.

Емоциите препускаха по изразителното й лице и Бренан видя как яростта се бореше със страха в нея и накрая го победи. Така е по-добре. Не биваше да се страхува от него. Най-вече, след като той така отчаяно се нуждаеше да докосне меката й кожа. Да зарови лицето си в тъмните й, гъсти и дълги коси. Да свали дрехите й, за да разбере дали всеки сантиметър от нея бе мек като коприна, както очакваше. Дали зърната й щяха да се зачервят и втвърдят при допира му. Или когато ги докосваше с устни, с език…

Членът му се втвърди до такава степен, че му причини физическа болка, ала междувременно една далечна част от съзнанието му, част, успяла да запази зрънце рационалност, обмисляше чувствата му. Страст, неподправено желание — чувства, от които бе лишен векове, не, хилядолетия наред.

— Хей, приятелю, тялото и душата ти могат да ме пуснат и да се отдръпнеш, иначе ще те сритам право в атлантските топки — заплаши го тя и се освободи от хватката му.

Бренан й позволи да избяга, защото осъзна, че още една емоция, подбудена от съпротивата й, съзрява в душата му. Радост. Завъртя се в него като смерч, изпълвайки дори и най-закътаното и скрито място в душата му със светлина и музика. Щастие.

Необичаен звук си проправи път през гърдите му и избяга от гърлото му. Смях. Дрезгав, защото дълго време не бе използван, но все пак смях. Радостта, наподобяваща кинжали наточени в лишение и липса, разряза Бренан. Беше като блаженство, радост, екстаз отвъд надеждите на самите богове. Цялото това главозамайване, което трябваше да усеща в продължение на хиляди години на лишеното си от емоции съществуване, оживя в него с пълни сили.

Радост, толкова много радост, хиляди години в преживявания, които са щели да му донесат наслада, но не са. Тези последни моменти се завъртяха в ума му като стъпаловиден водопад, образ след образ, ускорявайки се, докато Бренан не изпадна в делириум заради панорамата от всичките спомени, които, процедени през усещанията, блъскащи се във всяка част от тялото му: нерви, кости и сухожилия, смазваха съществото му.

Значи това бил подлият характер на проклятието. Ще си възвърне чувствата, но те щяха да го побъркат. Въпреки това той забрави яснотата на това си прозрение, когато жената отвори прекрасната си уста, за да каже нещо.

— Бренан — изрече името му и още нещо.

Гласът й бе като студена вода за пресъхналия от жажда воин, който дълго и упорито се е борил в пустошта на Персия: топлина и мекота за онзи, преживял седмици в преследване на военноначалниците на вампирите в мразовитата шир на Сибир. Гласът й бе сътворена от звук радост, а думите й — безсмислени.

Той се нуждаеше от нея. Само Тиарнан можеше да яхне бурния порой от емоции и да му помогне да го опитоми. Тя бе негова, както той бе неин и я беше чакал през дългите години на живота си. Само да можеше да поеме част от спокойствието й, да бъде обгърнат от ведрината й, тогава щеше да бъде възстановен. Трябваше да я накара да разбере.

Той се вдигна от пода с едно рязко и внезапно движение и улови косата й в загрубелите си ръце. Ръце на воин. Ръце, които нямаха право… Но тази мисъл изчезна, смазана от тежестта на копнежа му. Тя трябваше да разбере. Тиарнан беше неговият живот и разум.

Бе всичко за него.

В отчаянието си да усети меката й, сияйна, полупрозрачна, красива кожа, Бренан я придърпа към себе си, като махна всички дрехи, които стояха като преграда помежду им. Все по-близо и по-близо. Тя се бореше и болката го сразi, радостта в душата му се превърна в страдание. Наистина ли щеше да се опита да го остави? Отново да го изостави на лишеното му от емоции съществуване?

Сетне проклятието на Посейдон изрева в съзнанието му. Прокълнат да я забрави. Не. Никога. Мисълта за тази възможност го докара до паника, която заби острите си нокти в него и разяде душата му.

Хилядите години на принудително уединение се разбиха около него и опустялото му и отчаяно сърце, макар и треперейки, се прокрадваше, като някое отвратително създание, към светлината.

— Моя! — изрева той. — Никога повече няма да ме оставиш.

Разкъса плата, осмелил се да му попречи да я докосне. Зарови главата си между прекрасните й, добре оформени гърди, наслаждавайки се на контраста, създаден от потъмнялата му от слънцето ръка и кремавата й кожа.

— Самотен — успя да продума, докато се питаше защо дантелата, която я скрива от погледа му, бе потъмняла от мокрота и защо мислите му бяха тъй горещи и мрачни. — Помогни ми!

Тиарнан издаде звук, сетне прошепна нещо, но въпреки че смисъла на думите бе неразбираем за него, звукът бе достатъчно ясен. Болка. Страх.

Той я плашеше. Може би дори я наранява ше.

Това откритие проби мъглата на безумие като никое друго. Не. Никога не би я наранил. О, милостиви богове, какво бе направил?

Какво все още правеше?

Дръпна се назад, далеч от нея, като се опитваше да намери някакво жалко подобие на спокойствие, принуждавайки се да чуе и разбере думите й.

— Моля те, не ме наранявай — каза тя, а лицето й бе толкова бледо, сякаш всеки момент щеше да припадне от шока и уплахата, които бе преживяла. — Бренан. Бренан, нали се предполага, че сме съюзници. Какво се е случило? Да не би вампирите да са се добрали и до теб?

Тиарнан смяташе, че умът му е поробен? Но… той трябваше да говори с нея. Да й обясни.

— Твърде дълго — започна той, като почти се задави със собствените си думи. — Твърде дълго, а и проклятието… — гръмогласен смях напусна гърдите му и възпря онова, което бе на път да изрече.

Как да обясни древно проклятие на модерен журналист? Би го взела за лъжец, дори по-лошо — умопомрачен. Може би наистина се побъркваше.

Но трябваше да опита. Той се изправи бавно и се дръпна още по-назад, докато гърбът му не опря в малкия прозорец в стаята.

— Тиарнан, аз… О, богове, боли — за момент се присви на две, сетне, макар и с усилие, отново се изправи. — Не мога да намеря подходящите думи да ти се извиня за държанието си. Мога единствено да поискам прошката ти и се надявам, че ще ми дадеш възможността да ти обясня.

Тя се изправи на крака и се затича към вратата, като не спря преди ръката й да се озове на бравата.

— Луд ли си? След всичко това? Ще повикам полиция и…

Докато думите й заглъхваха, Бренан се бореше да запази частица здрав разум и успя да осъзнае какво би могла да си мисли тя.

— Само няколко минути, моля те — прошепна той, но жената, изглежда, го бе чула.

Мина почти цяла вечност, докато тя премисляше думите му, обаче най-накрая кимна, а той се приведе напред и пое няколко дълбоки, дълги и бавни вдишвания, практикувайки упражнението за успокояване; упражнение, което не бе правил откакто беше воин — новак. В началото му се стори, че е напразно, че простото действие на вдишване и издишване нямаше как да опитоми лудостта резултат от толкова много години на завръщащи се чувства.

Вдишай. Издишай. Вдишай. Издишай. Най-накрая, след може би стотния път, постигна това, което се надяваше да бъде временно

обуздаване на бушуващите му емоции и вече можеше да си припомни причината за тяхното присъствие.

— Ако повикаш полицията, мисията ни тук ще се провали — отбеляза тихо. — Не можем да си позволим да привлечем каквото й да е внимание, ако желаем да разкрием истината за научните експерименти върху мозъците на шейпшифтъри и хора. Никога няма да мога да ти се извиня достатъчно, но мога да се опитам да ти обясня.

Тиарнан се поколеба, но след това кимна.

Мълния, изпълнена с надежда, заплашваща отново да го повали на колене, разтърси съществото му, но той безмилостно я стъпка.

— Сега се страхуваш да останеш насаме с мен, но имаш добра причина за това.

Тя кимна отново, като присви великолепните си тъмни очи, но запази мълчание.

— Тогава може би ще ми окажеш незаслужената чест да ме изслушаш за кратко, докато ти разказвам история отпреди много години. Единственото, което искам, въпреки че ще бъде почти невъзможно, е да се опиташ да повярваш, че ти казвам чистата истина.

Тя мълчаливо обмисли думите му, докато ръката й все още стискаше дръжката, а тялото й бе в готовност да избяга. Жената най-накрая стигна до решение, след което кимна набързо.

— Добре. Ще те изслушам. Заради Сузана. Но не забравяй какво каза за истината. Повярвай ми, когато ти казвам, че знам разликата.

Мракът се спусна по изражението й сякаш тежестта на истината по някакъв начин я нараняваше. Бренан се отърси от нереалното усещане и седна на стола в ъгъла, възможно по-далеч от нея, за да не я стресне повече, отколкото вече я бе изплашил. Отказа да признае, дори и пред себе си, че имаше чувството, че краката му не биха могли да го издържат. Застигнат от срама, Бренан не можеше да вдигне глава, за да срещне погледа й, ужасен от присъдата, която щеше да види в тях. Присъдата, която заслужаваше.

— Нека да започваме с непростимата истина, която се случи преди повече от две хиляди години — започна той и се стегна за отвращението, което знаеше, че тя ще изпита към разюзданото му съществуване и смъртта, която бе причинил.

Тя бе избраната, трябваше да бъде, а той бе на път да унищожи всяка надежда, че някой ден тази страхотна жена ще изпита каквито и

да е чувства към него. Чувства, различни от страх, отвращение и осъждане.

След Корелия и детето смяташе, че никога няма да заслужи шанс да бъде щастлив. Мина цяла вечност, откакто мислеше това за възможно.

Посейдон беше победил. Напълно и необратимо. Бренан щеше да й разкаже цялата история, тя щеше да му нареди да стои далеч от нея и той щеше да приветства смъртта. Ако започнеше, нямаше връщане назад.

— Беше годината, която вие наричате 202-а преди новата ера. Тогава бях млад воин — вдигна поглед, а горчивият му срам едва не го обгърна, докато я гледаше да стои там, до вратата, стиснала двете страни на разкъсаната си дреха. — Извини ме. Ще се обърна с гръб, ако желаеш да оправиш дрехите си.

Тя се разсмя, но смехът й бе див, лишен от хумор.

— Да ги оправя ли? Ще ми трябва повече от преносим шивачен комплект. Обърни се, ще се преоблека.

Той го направи, но очакваше да чуе звука от отваряне на врата и тя да избяга от него. Вместо това, след кратка пауза, чу как ципът на чантата й се отваря и трябваше да се принуди да стъпче картините, които умът му се опита да му предостави. Образът на Тиарнан, която се преоблича.

— Готова съм — обяви тя.

Той се обърна и я намери подпряна на стената, но все още с едната ръка държеше дръжката на вратата. Бе заменила блузата, която той разкъса с черен пуловер, а скъсаната дреха не се виждаше никъде. И отново онзи срам, изпълнен с горчилка го превзе, ала той стисна зъби готов да се бори с тази и всяка следваща емоция. Тя трябваше да чуе цялата история без неговото хленчене и самосъжаление да я украсяват допълнително.

Тиарнан му кимна, за да го подкани да продължи. Тъмните й очи бяха насочени и вторачени в него, изглеждаше сякаш изпаднала в транс, ала Бренан не можеше да каже дали от страх, или ярост.

— Истината, воине — нареди тя. — Изпей ми истината за атлантските си тайни.

Нещо в тона на гласа й изпрати тръпки по гръбнака му. Някак различен. Почти хипнотизиращ. Може би, но той не биваше да спира,

за да го анализира. Нямаше връщане назад. И тогава, седнал на твърде тесния стол в прекалено малката й стая, той й разказа за воин, прокълнат от собствения си бог.

Нямаше връщане назад.

ГЛАВА 5

Тиарнан си поемаше бавни и дълбоки вдишвания, в опит да убеди самата себе си, че не е полудяла. Беше адски глупаво, а и опасно да остане сама в стая с мъжа, който минути по-рано я бе нападнал. Опасността бе твърде голяма, толкова голяма, че бе готова да рискува живота си, за да научи истината. А и чувството, което изпитваше към Бренан, за нейна изненада, не беше страх. Беше тъга. Огромно и непоносимо отчаяние. Дори не бе забелязала сълзите, стичащи се по бузата му, докато я държеше в обятията си. Дантелата по сутиена й все още бе мокра. Страните й се зачервиха при спомена за лицето му, заровено между гърдите й.

Казал бе, че съжалява. Спомена проклятие и думите му бяха истина. Сега щеше да го изслуша с ръка на бравата, готова да избяга, в случай че чутото не й се понрави. Можеше да го направи. Бе готова да рискува.

Тя кимна и Бренан започна историята си. Една почти невероятна история, напълно непонятна за всеки, но не и за нея. История, която започваше в древен Рим. Изучаваше го внимателно, докато й разказваше за „пиянския си разврат“ преди толкова години. Разкаяние отекваше във всяка линия на тялото му. Седеше със сведена глава, отпуснати рамене, със стиснати ръце, които бе отпуснал между краката си. Според разказа си, се бе провалил в задълженията си, захвърлил честта си. С две думи, най-лошият човек, ходил някога по земята.

Всеки уважаващ себе си журналист би го заклеймил като опасен и заблуден, поне всеки, който не би могъл да разпознае истината от лъжата само като се вслуша в думите. Неприятна идея заля съзнанието й и тя го прекъсна, докато той редеше думите, описвайки как седеше „сам с невинно момиче“. Вероятно не можеше да различи истината от лъжата както при вампирите, така и при атлантите. Не е била достатъчно дълго във великолепния и древен град в Атлантида, за да може да усети каквито й да е явни лъжи, или поне така си мислеше към този момент.

— Хм. Стори ми се, че се двоумиш като използва думата „невинна“ — изтъкна тя, но не спомена как думата, използвана от него, й прозвуча като предупреждение.

Той се поколеба видимо стъписан. Мускулите на челюстта му се стегнаха и тя остана с впечатление, че Бренан се бори с поредната налудничава вълна, като тази, която го връхлетя малко по-рано. Когато я нападна. Гадеше й се от адреналина, който фучеше по тялото й, така че се приближи до вратата и стисна здраво бравата.

— Аз… Не, не, направих грешка. Тя бе невинно момиче.

Сетивата й издрънчаха. Нямаше нищо общо с грубия звук като от дращене с пирони по черна дъска, нито пък с този на нежни вятърни камбанки според личната скала на Тиарнан Бътлър. Усещаше нещо нередно: ако не бяха лъжи, то поне имаше някакво несъответствие.

— Да не би по онова време дефиницията за тази дума да е била различна?

Бузите му се зачервиха.

— Не съм запознат с разлика в дефинициите. Невинността й или липсата на такава не е съществена за историята.

Поредна тръпка. Но все пак не бе достатъчно за потвърждения. Тя имаше нужда от изходна точка.

— Трябва да ме излъжеш.

Бренан вдигна глава и се взря в нея, а зелените му очи се разшириха.

— Моля! Мислех, че току-що каза, че искаш да чуеш истината.

— Това казах. Но аз съм журналист, доверявам се на инстинктите си — обясни тя, залъгвайки себе си. — Искам да разбера дали работят, що се отнася до атлантите. Изречи лъжа, но го направи сякаш вярваш в тази лъжа. Сякаш се опитваш да ме накараш да повярвам.

— Но ако знаеш, че те лъжа… — поде и събра вежди.

— Знам, знам. Звучи глупаво. Но мисля, че си ми длъжник — съзнателно натисна бравата надолу. — Освен ако не предпочиташ да те оставя.

Малко преди отново да погледне надолу, в погледа на Бренан заблестя нещо мрачно и опасно. Мъртвешката тишина, която за известно време ги обгърна, сигнализира на Тиарнан възможния отказ на воина. Когато той отново погледна нагоре, чертите на лицето му се

бяха променили. Загрубели. Горещината в погледа му бе почти осезаема и тя много добре усещаше тежестта му върху кожата си.

— Искаш от мен да те излъжа? Както кажеш. Слушай и ме чуй много внимателно — премести ръцете си на облегалките на стола и ги стисна толкова здраво, че кокалчетата на ръцете му побеляха. — Ето най-голямата лъжа, която някога съм изричал: Не те желая!

Тялото му потръпна, а мускулите по ръцете му трепнаха, докато затягаше хватката си върху стола, преди да продължи с дрезгав глас, а в резултат на прямите му думи, горещината в очите му застигна тялото й.

— Не се боря с отчаян, изгарящ душата ми глад да те докосна, вкуся и направя своя. Не се сражавам с резултата от проклятието и две хилядолетия, изпълнени с празнота, за да защитя честта ти. Не се срамувам почти до смърт, задето по-рано те нападнах. Не твоите красота и кураж ме карат да те отведа далеч от това място и да прекарам дни, седмици може би и години, боготворейки тялото ти, докато ти ми разказваш всяка подробност от живота си.

Той замлъкна внезапно и я прикова на място с нескрития копнеж в погледа си.

— Достатъчно добра ли е лъжата, Тиарнан Бътлър?

Наложи й се да си поеме дъх, преди да започне да говори. Дробовете й бяха някак празни: думите му я бяха лишили както от въздух, така и от дар слово. Всичките й нервни окончания дрънчаха и нов рязък звук бръмчеше в тъпанчетата й. Ако трябваше да даде име на това съвсем ново за нея ниво на лъжа, то щеше да бъде „резачка“.

„Резачка 1000“.

Лъжеше я, спор няма. Определено я лъжеше, но в същото време казваше една съвсем реална истина. Нито един мъж, когото познаваше, не й бе говорил по подобен начин. Никой не я бе желал толкова, колкото този мъж. Този воин копнееше за нея със сила, която би трябвало да я плаши повече, отколкото вече бе изплашена. Смая я и я привлече към него, въпреки че се страхуваше. Ненаситността може да се превърне в мания, и то много бързо. И вероятно се намираше в далеч по-голяма опасност, отколкото искаше да си признае.

Но въпреки това дарбата й работеше върху него. Несъмнено разбираше, когато я лъжеше. Така че можеше да изслуша историята му. Щеше да се опита да намери начин да работи с него. Трябваше да го

направи — заради Сузана. Останалата част, включително странният непреодолим импулс да отиде при него, да го докосне и да му прости, можеше да бъде пренебрегнат.

Гласът на Рик, който съвсем ясно чуваше в съзнанието си, не спираше да повтаря: „Историята е всичко“.

Тиарнан най-сетне пусна бравата и пренебрегвайки изведнъж омекналите си колене, се дръпна от вратата.

— Може би сега бих могла да седна — каза тя, а гласът й съвсем леко потрепна.

Дръпна единия останал свободен стол към себе си. Все още се нуждаеше от някакво безопасно разстояние помежду им, без значение дали той й казваше истината, или не. Бренан съжаляваше, но не каза нищо свързано с това, дали ще може да държи под контрол онова, което първоначално го накара да я нападне.

Докато сядаше на стола, телефонът й иззвъня. Погледна към раницата си и реши да не му обръща внимание. Вероятно беше Рик. Обаждането не можеше да е по-важно от това, независимо кой я търсеше. Взря се в Бренан, преценявайки го.

— Мисля, че лъжите бяха предостатъчни. Моля те, разкажи ми останалата част от историята си. Но преди това бих искала да те помоля за нещо и нека този път да чуя самата истина.

— Разбира се — отвърна той, но предпазливост или нещо друго го накара да присвие очи.

— Свързано е с това, което се случи по-рано. Можеш ли да ми обещаеш, че няма да се повтори? Би ли могъл да ми обещаеш, че по никакъв начин няма да ме нараниш? — Тиарнан прехапа устна, знаейки, че всичко зависи от неговия отговор.

— Давам ти думата си, Тиарнан Бътлър. Колкото й могъщо да е проклятието и въпреки опитите му да ме унищожи, се заклевам, че ще сторя всичко по силите си, за да те защитя дори ако това значи да дам живота си, за да те предпазя — отвърна той с онзи негов дълбок и чувствен глас, изричайки думите ясно и отчетливо, а в тях се усещаше тежестта на тържествено дадена клетва.

Тиарнан остана потресена както от думите, така и от категоричната честност, с която й бяха поднесени. Той се наведе напред, търсейки лицето й, сякаш се опитваше да я накара да му

повярва. Не беше необходимо да се тревожи. Тя напълно му се доверяваше, но разбира се, той не знаеше защо. Никой не знаеше.

Не й остана друга възможност, освен тази да му вярва. Тъй като бе ходещ детектор на лъжата.

Бренан не се надяваше на прошката й, дори не смяташе, че ще остане достатъчно дълго, за да чуе края на историята. Как би могла да му има доверие? След всичко, което й бе сторил? Той чакаше, държейки се за паянтовия стол, все едно той можеше да му бъде опора. Възпираше се да не се затича към нея и да моли за опрощение. Тя дори не подозираше, че едва балансираният му здрав разум зависеше от решението й.

— Давай, тогава — каза тя и ръката й описа кръгово движение. — Разкажи ми за това проклятие.

Кръвта нахлу в главата му с такава сила, че му се зави свят. Тя му вярваше. Щеше да му позволи да й обясни. Това бе достатъчно. Трябваше да е. Останалото зависеше от него.

— Бе стигнал до частта с „невинната девойка“ — намек за лека усмивка изкриви краищата на устните й, а Бренан се втренчи в тях, очарован, мислейки за това, колко би бил склонен да жертва, за да види усмивката й, но след това тя прочисти гърлото си, — Бренан!

— Не съм разказвал цялата история на никого — отбеляза той внезапно. — Ти ще си първата, което е оправдано, след като участваш в осъществяването на проклятието.

Когато стана очевидно, че тя бе на път да проговори, той поклати глава, с което изпревари въпросите, които щеше да му зададе.

— По-добре ще е да споделя всичко наведнъж. След това ще решиш дали би могла да понесеш присъствието ми.

Тя се намръщи, но след това изражението й се върна към нормалното и се отпусна на стола.

— Знам, че за краткия си престой в Атлантида си научила няколко неща за нас. Както принц Конлан и лорд Веджънс вероятно са ти казали, ние сме воините на Посейдон. Всички сме дали клетва за вярност пред бога на моретата по време на церемония, чието начало е възникнало преди повече от единадесет хиляди години. Като избрания от самия Посейдон елит, ние трябваше да живеем според най-високите принципи на дълга, честта и доблестното поведение. Аз обаче се провалих и в трите — обясни той, почти неспособен да изрече думите.

Бренан се изправи рязко и закрачи напред-назад, като промени посоката си, щом тя едва доловимо трепна, когато се приближи към нея.

— Бях пияница и побойник. Прекарвах свободното си време, дори и това, което бе отредено за тренировки, наливайки се с вино в Рим, забавлявах се с жените и казано направо се държах като задник.

Образите от онези дни превзеха ума му все така ярки, сякаш се бяха случили едва преди седмица. Той прокара ръка през косата си, за да я махне от лицето си и се върна към кръчмето в другата част на стаята.

— Имаше едно момиче. Една жена — набързо се поправи. — Тя бе така изкусителна, а аз — повече от готов да бъда с нея. Беше дъщеря на сенатор. Мислех си, смятах, че връзката ни е просто едно приятно развлечение.

— Просто флирт? — попита Тиарнан със сериозно изражение, но на Бренан му се стори, че видя дяволит пламък във великолепните й очи с цвят на уиски. Останалата част от историята щеше да убие радостта й.

— Хванаха ни — продължи сурово. — Предложих й да се омъжи за мен. Тя не ме искаше, а и баща й каза, че не съм подходящ. Последва скандал и богът на моретата… да кажем, че Посейдон не остана доволен.

— Понесъл си удара, а? — гласът й бе топъл, сякаш изпитваше съчувствие към него.

Не искаше съжалението й. Никога не би могъл да го заслужи.

— Той ме прокле. Стовари на плещите ми такова безпощадно и безкрайно проклятие, заради което повече от две хиляди години не мога да изпитам каквато и да е емоция. — Яростта, която най-накрая можеше да усети, кипеше в кръвта му. — Две хиляди години! — повтори и с горчивина произнесе дословно думите, чути в задната стаичка на таверната, същите слова, които онзи ден изгориха съзнанието му: *Проклинам те да прекараш вечността, лишен от чувства, докато не настъпи моментът да срещнеш истинската си спътница. Няма да изпитваш нито тъга, нито радост, нито гняв, нито наслада.*

Всеки път, когато я срещаш, наново ще изпиташ всички емоции, които през годините, вековете дори и хилядолетията си потискал.

Ако това не е достатъчно да те унищожи, над теб ще тегне още едно проклятие. Всеки път, щом твоята спътница е далеч от очите ти, ти ще я забравяш. Само когато е мъртва, сърцето й спре да бие и душата й напусне тялото й, спомените ти за нея ще се върнат при теб. Като това ще ти позволи до края на дните си да търсиш покаяние, задето опозори името на воините на Посейдон.

Той затвори очи и стисна ръцете си в юмруци в очакване тя да стовари презрението си върху него заради провала му. Чакаше я да избяга заради ужасния смисъл в думите му.

— Не мислиш ли, че е твърде сурово?

Очите му се отвориха рязко при неочакваното й изказване. Тиарнан все още седеше на стола, наклонила глава, сякаш го изучаваше.

— Ти не разбираш. Не съм ти казал най-лошото, което ме прави страхливец.

Бренан замълча, когато, при мисълта за Корелия и бебето, следващата вълна на болка премина през него. Детето, което, ако беше оживяло, щеше да бъде негов син или дъщеря.

Ако по негова вина не бе загубило живота си.

Тя направи неволно движение, с което показа нетърпението.

— Много добре разбирам. Разбрах, че си бил разюздан, когато си бил млад, както повечето от нас и също така разбирам, че морският ти бог е, меко казано, неуравновесен. Нищо лично!

— Но…

— Не си направил нещо, което някое колежанче с буре и парти тога, не е правило — прекъсна го отново тя. — И все пак си бил наказан за повече от две хиляди години? Не мога да повярвам, че го казвам. Две хиляди години? На колко години си? Всички ли атланти са на твоята възраст?

— Убих майката на детето си, докато тя го носеше в утробата си — грубите му думи раздираха гърлото му. Изгаряха сърцето му.

Цвета напусна лицето на Тиарнан.

— Ти… какво? Ти… но не, чакай! — пое си дъх дълбоко и накъсано. — Не. Това не е вярно. По-точно части от казаното от теб не са верни. Усещам нещо…

Докато стоеше безмълвна, болката от гледката на красивите й тъмни очи, отразяващи шок и ужас, се надигна в него и секна дъха му.

Воинът се наведе напред и успя да се улови с ръце, преди да се строполи на пода по лице. Агония по загубата на детето му и горчивото разкаяние заради смъртта на Корелия се сражаваха, за да вземат контрол над него.

Бренан отново се зае с дихателните упражнения, като се насили да се вдигне обратно на стола.

— Истина е — отвърна той. — Така или иначе е достатъчно вярно.

— За теб може би, но на мен не ми стига. Разкажи ми всичко.

Бренан сведе глава и се подчини на молбата й, като разказа за тежките, и изключително крайни присъди и обвинения на Посейдон.

— Виждаш ли — заключи той, — тя умря по моя вина. Собственото ми дете изгуби живота си заради мен. Нямам право да живея и да съм щастлив, но от онзи ден се боря, за да избавя други жени и деца от смъртта. В търсене на нещо, което никога няма да мога да намеря или заслужа.

— Изкупление — промълви Тиарнан. — Но, Бренан, тя не ти ли е казала за бебето? А и ти спомена, че си й предложил да се ожените.

— Присмя ми се, когато ни разкриха и аз й предложих брак. Каза, че обикновен воин като мен не би бил достатъчно добър за нея. В най-добрия случай бях просто флирт, а в най-лошия — средство, с което да задоволи похотта си — добави бавно, докато отново преживяваше ужасното си унижение, сякаш се бе случило преди броени часове.

По-лошото бе, че докато продължаваше да разказва, срамът се превърна в разкъсваща корема му болка.

— Никога не ми каза за бебето. Дори не направи намек. Отказа каквато и да е комуникация с мен. Планирала бе да се омъжи… по-късно разбрах, че бъдещият й съпруг е разбрал за забежките й, както и за бебето от слугите. Отрекъл се от нея публично и така наречените й приятелки от социалната класа я изоставили.

Бренан стисна дървените облегалки на стола толкова силно, че дървото се разцепи в ръцете му. Пусна бавно парчетата на земята и ги наблюдаваше, докато падаха, като не се интересуваше от факта, че е разранил лявата си длан. Кръвта му капеше по килима на големи, блестящи капки.

— Толкова много кръв — промълви той. — Казаха, че е прерязала вените си. Знаеш ли, че човешкото тяло съдържа толкова много кръв? — Погледна към Тиарнан, отчаян в желанието си тя да го разбере. — Векове наред виждах тази картина в кошмарите си. Нейният живот и кръвта й, капещи върху мраморния под. Животът на детето ми. И за всичко съм виновен аз.

ГЛАВА 6

— Не — възпротиви се тя. — Вината не е била твоя.

Заради специалната си дарба Тиарнан знаеше, че всяка негова дума е истина или поне това, което той смяташе за истина. Също така разбираше, че възприятията му за онези събития бяха силно изкривени: наясно бе, че нямаше начин дори и малка прашинка от тази вина да бъде негова.

— Както повечето млади мъже, и ти си бил див, необуздан. Аз самата бих била такава, ако нещата… се бяха развили по различен начин. Но онази жена, Корелия, тя е тази, която те е използвала, Бренан. Тя е била тази, която е наранила себе си и собственото ви дете, защото е вярвала, че е твърде добра, за да се омъжи за обикновен воин.

Той се загледа в нея, а на Тиарнан й се стори, че е видяла искрица надежда в изпълнените му с болка очи. И все пак всичко това й дойде в повече, беше твърде много, за да го разбере, осмисли дори. Не го познаваше, не би могла да знае какво си мисли, но част от нея желаеше да му помогне да се освободи от тази така незаслужена вина и болка. Но моментът не бе подходящ, а и тя вероятно не беше правилният човек.

Ала във всеки случай, той кървеше на килима й. Това поне можеше да оправи. Съчувствие и още една по-силна емоция — усещане, което не искаше да анализира, преодоляха неспирната предпазливост, която изпитваше.

— Трябва да превържем тази ръка — каза тя и тръгна към раницата си. — В чантата имам малък набор за първа помощ. Нека първо да те изчистим, а след това ще мислим какво да правим. А, и преди да забравя, приятелче, ти ще платиш този стол. Бюджетът на един журналист не може да го покрие.

Бренан погледна към ръцете си и замига, като че ли до този момент не бе осъзнал нараняването си.

— Не ме ли чу? Какво съм сторил? Какво причиних? Ако имаш милост, отърви се от присъствието ми и да се свършва — отвърна с

дрезгав глас и неестествено бледо лице. — Не мога да обещая, че ще те пусна да си идеш, ако остана с теб за по-дълго.

Горещината обгърна Тиарнан при спомена за нещата, които й бе казал по-рано, но тя се опита да ги игнорира. Приоритети. Превържи ръката му, а след това се притеснявай за всичко останало.

Тя успя да намери набора, извади „Неоспорим“ и голяма лепенка, а след това, докато вървеше към банята, за да вземе мокра кърпа, му хвърли един бърз поглед.

— Чух те. Чух и това, което не ми каза. Това, че си се опитал да постъпиш правилно, но тя не ти е позволила. Че е една лицемерка, която е предприела възможно най-отвратителните действия срещу себе си и детето си.

Хрумна й една мисъл.

— Все пак на колко години си бил, когато се е случило?

Бренан отново сведе глава.

— Бях деветнайсетгодишен.

Сложила ръка върху кранчето, Тиарнан спря.

— Деветнайсет? Шегуваш ли се? Та ти си бил дете!

— Възрастта не може да оправдае вината ми.

— Не, но ако всеки, който на деветнайсет направи нещо глупаво, бъде прокълнат, светът здраво ще загази — изсъска, желаейки думите й да достигнат до него.

Питаше се защо й пука. Докато напояваше кърпата с вода, мисълта за загубата на още едно бебе я осени тогава, опитвайки се да говори през бучката, заседнала в гърлото й, Тиарнан му даде съвета, който през последните две години всички даваха на нея.

— Трябва сам да си простиш за нещо, което дори не е било по твоя вина. Няма да ти е лесно, но няма да успееш да го преживееш, ако не го направиш. Няма да се излекуваш, няма да продължиш напред и няма да бъдеш в състояние да изживееш пълноценно живота си.

Тя се спря на прага на банята и първо погледна към Бренан, а след това към вратата, преценявайки рисковете и ползите от това, което бе на път да направи.

Моментът на истината, Тиарнан Бътлър. Остани или си тръгни.

Той погледна нагоре към нея, бръчките около очите му се бяха задълбочили, сякаш чуваше мислите й и очакваше тя да избяга. Никога досега не бе виждала толкова мъка, отразена в лицето на някого.

— По-скоро бих умрял, отколкото да те нараня — каза й той и тя отново усети как чистата, благозвучна истина я обгръща цялата, обвивайки я в чувствена омая, която опровергаваше резките му думи. Истинската сила на тази истина я преследваше.

— Знам, че вярваш на казаното от теб. Засега е достатъчно. Нуждаем се един от друг, за да можем да разберем как да спрем тези учени. Заедно.

— Заедно — повтори той и усмивка, така ослепителна и изпълнена с чиста мъжествена красота, изви устните му; усмивка, заради която тя почти промени решението си.

Бренан бе твърде опасно съблазнителен, за да му се има доверие. Или може би не вярваше на себе си? Да не би ослепителните, защитаващи човечеството воини с мъчително минало да я привличаха?

Очевидно, да. Тя прекоси стаята и му подаде мократа кърпа.

— Почисти раната, а след това ще те превържем. Предполагам, че трябва да измислим правдоподобна история, в случай че някой попита…

Той взе парцала и когато върховете на пръстите му докоснаха нейните, подобно на токов удар усещане изсъска през нервните й окончания, вследствие, на което тя се задъха и се отдръпна назад. Бренан надигна глава и присви очи, а Тиарнан за пореден път долови смущаващото чувство за хищник, който току-що бе уловил аромата на плячката си.

— Не съм… — думите излязоха внезапно, докато тя триеше влажната си ръка в дънките — твоя плячка.

— Така изглежда. Може би аз съм твоя.

Някъде под дълбокия му глас се усещаше скрито забавление, но изражението му все още бе мрачно. Изправи се на крака и тя ахна като за пореден път осъзна колко голям всъщност бе той. Колко много чиста мъжествена енергия бе събрана в това високо, мускулесто тяло. Поемаше огромен риск като му се доверяваше.

— Ще спечеля доверието ти — заяви се той и протегна ранената си ръка към нея, с дланта нагоре.

Нямаше как да не изпита внезапно подозрение, след като чуваше собствените си мисли, излизащи от устните му.

— Можеш ли да четеш мислите ми?

— Не, Тиарнан Бътлър, но понякога лицето ти е огледало на мислите ти. — Бренан я изучаваше, сякаш се опитваше да запомни чертите й. — Не осъзнавах колко си красива.

Тя усети руменината по бузите си и всячески насочи вниманието си към антибактериалния мехлем и превръзката, стремейки се да докосва кожата на ръката му колкото се може по-малко. Опита се да не забелязва, че ръцете му бяха също толкова големи, мъжествени и елегантни, колкото и останалата част от него. Ухаеше разкошно, на расов мъжкар, на смесица между сол и вода, а тя, незнайно защо, желаеше да се увие в аромата му и да се търкаля в него също като коте в свеж валериан.

Тиарнан се принуди да се съсредоточи върху задачата: да стегне бинта му, да отиде да измие ръцете си и да изхвърли опаковката от бинта. Бренан я последва и заедно с нея прекоси стаята, после се опря на вратата и скръсти ръце пред гърдите си, наблюдавайки всяко нейно движение.

— Готови сме. Какъв е планът от сега нататък? Знам, че вече си имаш някакво прикритие като богат благодетел, но Рик…

Телефонът иззвъня и я прекъсна по средата на изречението като в същия момент някой почука на вратата. Тя напъха приспособленията от набора за първа помощ обратно в отворената си чанта, извади телефона си и когато видя, че Рик отново й звъни, го прехвърли към гласовата си поща, а след това се запъти към вратата.

Но преди да е стигнала дотам, Бренан се озова пред нея, а позата му излъчваше невероятното му и така смъртоносно спокойствие. Беше толкова бърз, че Тиарнан не го бе видяла да се помръдва.

— Все още не сме обсъдили кой се е осмелил да те нарани — каза воинът и едва-едва докосна шията й с пръст, оставяйки жарка следа по кожата й. — След това той ще умре. Ако съм късметлия, ще е на вратата.

Бренан отвори вратата и мъжът, стоящ от другата страна на практика, падна в стаята. Очевидно подслушваше. Тиарнан успя да извърти устните си в учтива усмивка, преди той да успее да възвърне равновесието си, но поздравът, който получи от него — неофициално подсмъркване — без съмнение си подхождаше със спретнатия му костюм на райета. За негово съжаление, плешивата му глава почервеня

цялата, като така издаде унижението, което надменното му държание не можеше да скрие.

— Г-ца Баум? Трейси Баум? — Той гледаше къде ли не, само не и към Бренан, който бе с повече от тридесет сантиметра по-висок от него. — Аз съм г-н Уесли. Вашата връзка с доктор Литън. Докторът поиска от мен да се уверя, че сте пристигнали и да се срещна с вас, така че да можете да съгласувате графиците си и той да е в състояние да отговори на всичките ви въпроси.

След това натика в ръцете й голяма синя папка. Тиарнан я пое и му се усмихна с най-невинната и глуповата усмивка, на която един репортер можеше да е способен, като междувременно пренебрегна внезапното и безпогрешно напрежение, което излизаше на талази от Бренан. Винаги е добре да се държиш мило с протежето на лудия учен. Ако наистина искаше да е близо до нея, Бренан трябваше да свикне с държанието й, когато бе под прикритие.

— Много Ви благодаря, г-н Уесли. Моля Ви, наричайте ме Трейси. Нямам търпение за тази конференция и за информацията, която ще ми помогне за статията ми. — Тя сложи ръка на рамото му и се наведе, сякаш да му довери нещо лично. — Убедена съм, че ще бъдете много полезен.

Зад нея Бренан издаде странен нисък гърлен звук, напомняш на… ръмжене? Жената прецени шансовете си да настъпи Бренан без Уесли да я види, но стигна до извода, че вместо това може да го представи.

— Това е…

— Бренан. Литън ме очаква — прекъсна я сухо воинът. — Кога ще се срещнем?

Уесли се смути и започна да мята с ръце на мига.

— О, господин Бренан. Г-н Литън е толкова радостен… удостоен с тази чест — спря и прехапа устна. — Развълнуван. Той е развълнуван, всички сме развълнувани, че сте тук, за да обсъдите по-нататъшното спонсорство. Ние сме на прага на възможностите си. Виждате ли, ние…

— Да. Ще видя, нали така? — Бренан по някакъв начин успя да подплати спокойния си тон с доза заплаха. — Не дарявам безвъзмездно десет милиона долара въз основа на несъществуващи доказателства.

Това, за което сте използвали първия милион, който ви дадох, не ме впечатли.

Тиарнан искаше да аплодира техниката му. Държеше се чудесно под прикритие. Но като се замислеше, бе прекарал по-голяма част от живота си, криейки се от света на хората. Определено не разправяше наляво-надясно, че е воин от Атлантида. А тя все още чакаше позволението на висшия принц Конлан, за да взриви света с тази новина.

Уесли също не задействаше звънчетата, които й показваха, че някой лъже. Малкото, което им бе казал, беше самата истина. Или поне истината, която той смяташе за достоверна, което както винаги се оказваше неизменния недостатък в способностите й. Литън вероятно бе наговорил куп глупости на асистента си. Хората страшно много ги биваше да се лъжат взаимно, както и сами себе си.

— Така е. Но не искаме да го обсъждаме в коридора, нали така? Просто дойдох, за да предам материалите на г-ца Баум и… — Мъжът внезапно направи връзката, която, изглежда, го глождеше от първия момент, в който ги видя заедно, присви очи и каза: — Всъщност съм изненадан да ви намеря тук с репортер, г-н Бренан. Във всеки случай ние… — Гласът на Уесли заглъхна и лицето му придоби странен нюанс на бледозеленикаво.

Тиарнан погледна към Бренан и трябваше да прехапе устна, за да не се разсмее заради яростния заплашителен поглед, който бе насочил към Уесли. Воинът току-що заличи със замах „арогантния милиардер“.

— Да. Добре — Уесли нагласи вратовръзката си като почти незабележимо я разхлаби, защото съвсем леко се бе поизпотил. — Д-р Литън ще отговори на всичките ви въпроси. Несъмнено ще го осведомя, че сте тук.

— Направи го — отвърна му Бренан, обви ръка около нея и затръшна вратата в лицето на човека.

Тиарнан се освободи от хватката на Бренан, но изчака няколко минути, преди да погледне през шпионката, за да се увери, че Уесли си е тръгнал. След това се обърна към Бренан.

— Беше ли нужно да плашиш бедния човек?

— Трябва да поддържам репутацията си. Самоличността, под която се подвизавам, е на ексцентричен милиардер, който не само е арогантен, но и изключително взискателен.

Приближи се още до нея и улови кичур от косата й, позволи му да се плъзне между пръстите му, като я прикова на място с изгарящия си зелен поглед.

— Късметлия е, че само го изплаших. Когато ти му се усмихна, ми се прииска да го убия.

Тиарнан отново ахна, изненадана от откровената истина в думите му.

— Бренан, нали ми каза, че ще се държиш прилично?

— Така е, Тиарнан, и ще дам всичко от себе си да изпълня обещанието си. Но това не значи, че не изпитвам чувствата, които в този момент съм длъжен да потисна. Интересна ирония, не мислиш ли?

Един от мускулите на челюстта му потрепна, ала той се завъртя и се отдалечи от нея, докато мърмореше нещо под носа си, нещо, което без съмнение не беше на английски и най-малкото — мило.

— Чух това — извика тя. — Ще ме научиш ли да ругая на атлантски, когато всичко приключи?

Той спря и погледна към нея през рамо, като радостта изви крайчеца на устните му.

— Когато това свърши, ще те науча на всичко, каквото искаш на атлантски.

Щом смисълът, който бе вложил, я обгърна, Тиарнан се изчерви, а в резултат на думите му в съзнанието й затанцуваха провокативни и изключително ярки образи. Но мислите за един изключително жарък, невъобразимо горещ, гол воин от Атлантида нямаше да ги доближат по-близо до целта им.

— Значи те са на ход — отбеляза тя енергично. — Сега ще отидем на приема и ще видим какво можем да разберем от, надявам се, словоохотливи пияни учени.

Той кимна, но преди да може да отговори, телефонът на Тиарнан иззвъня. Тя се поколеба, но след това го извади и натисна бутона, за да види кой й се обажда. Надписът на екрана й казваше, че е пропуснала още едно обаждане от Рик, който изобщо нямаше да се зарадва, но редакторът й вече трябваше да знае, че ако е по петите на гореща история, не проверяваше телефона си с часове, дори и дни.

Определено „гореща“ бе точната дума. Напъха телефона в джоба си и погледна към Бренан, изучавайки го, докато той се запъти към

прозореца и се взря в нощта. Гъстата му тъмна коса докосваше яката на ризата му, която привлече вниманието й към широките му, покрити с мускули рамене и гръб, който се стесняваше надолу към чудесна талия и, о, пресвета Атлантида, този мъж притежаваше стегнат, чудесно оформен задник. Защо красавците бяха или женени, или две хиляди годишни воини, над които тегне проклятие?

Тиарнан завъртя очи както на черния си хумор, така и на лекотата, с която бе приела историята му. Въпреки това щеше да й трябва доста време да свикне с истината, а и никой не можеше да я излъже. През последните десет години реалността на човечеството се бе променила до неузнаваемост. Шокът, страхът и недоверието, които обзеха света при новината за съществуването на вампири, шейпшифтъри и какви ли още не същества постепенно проправи път на приемането, а сега дори и на опасно задоволство. Чудовищата обаче разчитаха на това. Онези, които бяха лошите, смъртоносните.

Не всички от тях искаха да излязат от мрака, да се изправят срещу светлината и побърканите медии. Много, изключително много, вампири и върколаци предпочитаха да останат скрити, като се задоволяваха да са част от легендите, кошмарите и адски лошите филми на ужасите. Но по-голямата част или по-точно по-могъщата, беше спечелила този спор и се бе стигнало до тук.

В продължения на години Тиарнан и колегите й обсъждаха подбудите на вампирите и шейпшифтърите над безкрайни халби бира, маргарита, космополитън, различни коктейли в зависимост от тогавашната мода. С времето всички промениха любимите си теории, но Тиарнан се придържаше към първоначалното си обяснение. Вампирите бяха най-крайните играчи. Това, че се разкриха пред хората и малко или много успяха да се интегрират успешно, им позволи да се подвизават на по-голяма сцена. Те вече не се бореха за контрола върху индивидуалните си територии и „овцете“, както наричаха хората, живеещи там, а за власт над държави и кралства, промъквайки се в правителствата, енергийните промишлени центрове, финансите и медиите. В САЩ нещата стигнаха най-далеч, и то изключително бързо: сега Конгресът имаше трета, изцяло нова вампирска камара, наречена Примус.

Власт на международно ниво, защо не? По-лесно бе да завладееш една страна, когато можеш да посетиш градовете й с

частния си самолет, със затъмнени прозорци и благоразположени донори, които изпълняваха ролята на стюардеси или просто идваха като гости.

Фъстъци, соленки или нулева отрицателна?

Сега и не толкова изгубеният континент Атлантида се бе намесил заедно с тираничния си бог на моретата, който своеволно бе стоварил проклятие върху един от воините си, за трагедия, която дори не беше по негова вина. Корелия беше създател на тази присъда, като бе оставила Бренан без право на избор. Той дори не е знаел за бебето. Според Тиарнан това бе най-страшното от всички наказания: да разбереш, че си баща, а после, че не си, и двете в един и същ момент.

Една неприятна мисъл я порази като мълния в стомаха: бил ли е наистина? Корелия не й звучеше така сякаш е била от най-преданите жени. Ами ако детето изобщо не е било на Бренан? За жалост, тази й мисъл я доведе до няколко въпроси без отговор. Можеше ли един бог да знае такива неща? Дали Посейдон притежава супер способности за тестване на ДНК или просто е предположил? Възпротиви се на поредицата въпроси, защото знаеше, че няма как да ги зададе на Бренан, без да го нарани още повече.

Бренан бе казал истината. Той също така вярваше, че няма да я нарани; че би умрял, за да я защити. Тиарнан трябваше да се притеснява единствено за повторната поява на странния му пристъп, вследствие на проклятието, а с него можеше да се справи изключително лесно. Всичко, което трябваше да стори, бе да избяга от него, за да се активират условията на проклятието. Изразът „далеч от очите, далеч от ума“ придобиваше съвсем нов смисъл. Ако не я виждаше, щеше да я забрави, а така тя щеше да бъде свободна да се върне към мисията си.

Сама.

Сама щеше да й е по-добре. Тъй че нямаше защо, перспективата от това, Бренан да я забравя, да води до празнина в душата й.

Тиарнан се измъкна от умствените си странствания и преди да е успяла да помисли, да се помръдне или да си поеме дъх, Бренан се обърна и с нечовешка бързина се спря на няколко сантиметра от нея. Взирайки се в очите й, неговите се свиха сякаш така я предизвикваше да го спре, след което обви ръка около кръста й и я придърпа по-близо до себе си, докато гърдите й не се опряха в неговата гореща и силна

гръд. Точно когато мислеше, че ще я целуне, той просто отпусна брадичката си върху главата й и вдиша дълбоко, сякаш поемаше нея. Запаметявайки уханието й.

При усещането за горещото му и твърдо тяло срещу нейното всеки нерв в съществото й се възпламени, а тя трябваше да се бори с поройното и напълно нерационално желание да се сгуши още повече. Бяха минали повече от няколко месеца, не, повече от година от последния й интимен контакт или връзка, и тялото й крещеше, давайки й да разбере, че краят на принудителното въздържание трябва най-после да настъпи.

Но бе повече от това. Горещината, която пращеше и завладяваше крайниците й, не беше единствено заради липсата на секс. Бе лично, беше заради Бренан. Начинът, по който я гледаше, сякаш желаеше да я съблече и да я люби опряна в стената, да не говорим за нещата, които й бе казал… Ами… Това бе предостатъчно, за да разпали сексуалното желание дори и на най-сдържаната жена, а тя, честно да си каже, никога не е била такава.

Бренан изви глава, така че тя усещаше топлия му дъх до ухото си, а тялото й, й измени, като потрепна съвсем леко. Страните й веднага запламтяха от смущението, което изпита. Едно нещо беше да се разгорещява по луд, древен, прокълнат от боговете воин в хотелска стая, а съвсем друго да му позволи да го види.

— Аз, който твърде дълго разсъждавах разумно, разбрах, че всяко подобие на спокойствие или логика ме напусна, когато те видях, макар и съвсем невинно, да докосваш ръката на онзи мъж — каза той. — Превръщам се в неандерталец, на който му липсва пещерата, в която да те завлече и бухалката, с която от време на време да налага бездомни и объркани мамути.

Изненада я, че въпреки опасната ситуация, в която се намираха, той успя да я разсмее.

— Образът на бизнесмена — милиардер Бренан само по препаска от животинска кожа е нещо, което изобщо не мога да си представя — отвърна му тя и се отпусна в прегръдките му.

Той я придърпа дори още по-близо и я целуна по извивката на врата, което я накара да потрепери в обятията му. Някъде в мътната омая на съзнанието си, осъзна, че това е опасно и сложи ръце на гърдите му. Той бе опасен. Но в този момент не й пукаше.

— Смехът ти е като симфония предвещаваща пролетта, която най-сетне ще прогони дългата и пуста зима на моето съществуване — проговори Бренан с пресипнал глас. — Не мога да разбера защо се боря с тази емоционална приливна вълна. Не е ли достатъчно наказание лишаването от чувства в продължение на хиляди години?

На Тиарнан й се стори, че сякаш е хваната в копринена паяжина от чиста чувственост. Гласът му и усещането на дъха му, които галеха кожата й, изпратиха взривоопасна топлина и непреодолимо желание по тялото й. Въпреки множеството награди, спечелила с дар словото си, изглежда, не можеше да намери и една дума, с която да му каже да я пусне.

Устните му си прокарваха път по врата й и захапаха нежно меката част на ухото й. Тиарнан изстена заради рязката стрела на страстта, която се вряза в нея, в резултат на която зърната й се втвърдиха и бедрата й се притиснаха едно в друго.

— Желая те, Тиарнан — призна Бренан с онзи негов изкусителен глас, който би трябвало да е извън закона във всички седем, тоест вече осем континента.

Гласът му звучеше като соната, когато изричаше истината. Музикален, дълбок и опасно съблазнителен, чуваше го и това бе почти достатъчно да я накара да започне да сваля дрехите му, докато не постави ръцете и устните си върху горещата му, мъжествена кожа.

И това бе предостатъчно, за да я уплаши и да я накара да се отдръпне от него. За миг ръцете му се стегнаха, но това бе достатъчно да й покаже, че нямаше да успее да избяга от силата на тези сякаш подсилени със стомана мускули, ако той не й го бе позволил. А мисълта, че го направи, я успокояваше и дразнеше едновременно.

— Не. Никакво желание — възрази тя, мразейки начина, по който думите й прозвучаха някак меки и дрезгави. — Имаме работа. Трябва да се приготвим за приема.

Тя отстъпи назад, а той я гледаше съсредоточено както хищник, следващ плячката си. Мисли за легло, шоколадов сос и бита сметана, които да покриват важни части от тялото й, взривиха съзнанието й и температурата й се покачи с няколкостотин градуса.

— Какъв прием? — попита я той разсеяно, докато отново се приближаваше към нея и я пронизваше с жаркия си поглед. — В крайна сметка обществените правила и рационалното мислене, са

безсмислени. Радвам се, че стигнах до това умозаключение, след като години наред така стриктно съм следвал правилата и насоките за благоприличие. Не мога да открия достатъчно правдоподобна причина, която да обясни, защо да не можем да се насладим на телата си, ако, разбира се, ме желаеш, а реакцията ти току-що ми вдъхва надежда.

Тиарнан се дръпна назад, като вдигна ръце с дланите напред.

— О, Бренан, мога да се сетя за безброй причини. Трябва да открия какво става с тези учени и да се обадя на шефа си, преди да ме е уволнил, а ти трябва да се върнеш в Атлантида и може би да се прегледаш. Там изобщо имате ли психолози?

— Тези опции не ме блазнят — отвърна той и се спря на сантиметри от нея, като започна да разкопчава ризата си, копче след мъчително копче, докато не се откри изящната шир на божествено мъжествените му гърди. — Прекарал съм последните две хиляди години от живота си, правейки това, което е правилно, рационално и разумно. Сега само Посейдон знае за колко дълго съм способен да чувствам и искам да потъна във всеки един момент, желая да потъна в теб.

— Аз не… Ние не… — неочаквано Тиарнан не можеше да намери добра причина да не се съгласи с него, а решението й отслабваше допълнително с всяко следващо копче.

В края на краищата биха могли да прекарат един мъничък час изпълнен с див и потен секс, преди да се върнат към задълженията си. Нали така?

Но разумът показа грозната си глава в съзнанието й и тя изръмжа:

— Не, не и пак не. Не мога просто така да преспя с някого, когото дори не познавам. Това е твърде далече от зоната ми за комфорт и да не говорим за проклятието и за това какво, по дяволите, може да се случи, а и защо изобщо водим този разговор?

С едно рязко и бързо движение Бренан свали блузата си и я пусна на пода.

— Съгласен съм. Разговорите са излишни. Можеш да говориш, когато си гола. — Той се пресегна и улови кичур от косата й, поднесе го до устните си и го целуна. — Трябва да свалиш блузата си, за да мога да целуна прекрасните ти и съвършени гърди, да вкуся всеки сантиметър от тялото ти, докато не те разгорещя до такава степен, че

да искаш да ме усетиш в себе си също толкова, колкото аз искам да бъда там.

— Аз… аз… — за секунди над ума й падна пелена, а хормоните й правеха цигански колела. След което издиша шумно и отново опита. — Няма да се бавим, повярвай ми — запелтечи и притисна краката си, за да спре влагата, зараждаща се между бедрата й, предизвикана от смелите му думи. — Но, не мога. Ние не можем. Аз просто… не. Не се познаваме, а над теб тегне отвратително проклятие, така че, не, не мога.

Бренан си пое дълбоко и остро дъх, след това се дръпна от нея и наклони глава.

— Три пъти мери, веднъж режи. Това е закон на Феите, а не на атлантите, но колкото и отчаяно да е желанието ми по теб, няма да те взема, ако изпитваш дори и най-малкото колебание.

Той сви юмруци и после ги отпусна, докато необуздани тръпки препускаха по тялото му, а мисълта, че действията му бяха начин да потисне желание, насочено към нея, едва не накара Тиарнан да промени решението си. Почти. Искаше й се да каже нещо, с което да успокои напрежението помежду им, но преди да успее, телефонът й звънна отново.

Бог да благослови Рик и неспособността му да бъде игнориран.

Тя се обърна към Бренан и му се усмихна несигурно.

— По-добре да отговоря.

Той кимна, след което се наведе, за да вземе ризата си. Докато изваждаше телефона от джоба си и го отваряше, Тиарнан наблюдаваше как покрива величествената си гръд, опитвайки да се престори, че първоначалната й реакция не беше съжаление, а облекчение.

— Тиарнан — Рик извика в ухото й, с което й напомни, че се предполага да отговаря на обажданията си. — Там ли си? Какво, по дяволите, става там? Гледала ли си новините по Си Ен Ен? Тази нощ отново е имало атака, точно в Йелоустоун. Приятелката на жертвата обвинява шейпшифтърите вълци и изглежда нещата ще загрубеят адски много за твоя контакт Лукас.

ГЛАВА 7

Бренан се концентрира върху дишането си. Нищо друго. Дълги, дълбоки вдишвания, а след това дълги и бавни издишвания. Трябваше да намери спокойствието. Своят център. Както Архелай, един от наставниците им в академията, винаги ги бе учил, че всяко действие извира от спокойното място, което формира центъра на един воин.

Но неговият така наречен ведър център бе изпратен в дълбините на ада. Бренан се обърна съвсем малко, за да може да вижда Тиарнан, докато тя разговаряше по телефона с някои на име Рик.

Нямаше как да прецени границите на проклятието и не можеше да каже дали „далеч от погледа му“ значеше нещо така просто и кратко като това да й обърне гръб за повече от минута-две. Ами ако заспеше? Когато очите му се затворят, за да заспи, тя наистина щеше да бъде далеч от „погледа му“. Беше ли прокълнат да помни тази невероятна жена в продължение на един ден?

Искаше да извика от гняв срещу неправдата, но в това нямаше смисъл. От дълго време знаеше, че боговете действат водени от каприз, а не от справедливост. Отдавна бе обречен на това проклятие и случващото се сега бе друго, по-ужасно и по-объркано ниво на мъчение. Беше я открил само за да разбере, че ще я загуби. След случилото се с Корелия и детето му, заслужаваше нито повече, нито по-малко.

Дори и ако по някаква причина успееше да изгради бъдеще с Тиарнан, знаеше, че тя е просто човек. Щеше да живее за кратък отрязък от време и когато умреше, дупката в душата му придобила формата на Тиарнан никога повече нямаше да бъде запълнена. Той едва не се засмя, виждайки злонамерената гениалност зад проклятието на Посейдон, но успя да се въздържи. Имаше странното предчувствие, че смехът му ще излезе като рев.

Тиарнан приключи разговора и след като включи телевизора, започна да превключва каналите, търсейки новини за парка и му

сподели какво е казал колегата й за атаката. Спря се на канал, показващ местна репортерка, застанала пред хотела им.

— Това е тук — отбеляза Тиарнан и се обърна към него. — Може би… но не. Тя се усмихва. Вероятно е стар запис. Чудя се кой ли е онзи до нея.

Репортерката се усмихна не чак толкова искрено към камерата, докато завършваше интервюто с надменен на вид мъж пред входа на хотела.

— Д-р Литън, благодаря Ви, че споделихте информацията, с която разполагате за конференцията на МАСН. Звучи вълнуващо. Ще тръпнем в очакване да научим за всички открития в полето на неврологията. А сега се връщаме отново в студиото.

Тиарнан превключи канала, когато образът се промени и на екрана се появиха малки кученца, които пееха за супа.

— Значи това е Литън. Хубаво е да го знам. Но засега няма нищо за атаката, чудя се дали по някакъв начин е свързано с нашите учени. Можеш ли да се обадиш на контактите си и да провериш дали знаят нещо?

Тя му подаде телефона си, но той поклати глава.

— Ако държиш на технологиите си, не ги давай на атлант. Нещо в състава на телата ни или магията ни разрушава електрическите полета и после ги унищожава.

Тиарнан погледна към лампата, а сетне към него.

— А какво ще кажеш за големите електрически полета?

— Лампата не е проблем. Въпреки това големите електрически полета представляват опасност за нас, както и ние, дори и в малка степен, за тях. В зависимост от силата им могат да ни попречат да използваме способностите си, като тази за комуникацията, която сега ще изпробвам.

Бренан затвори очи и извика Алексий, чрез психическата връзка, към която всички атланти, минали пубертета, имаха достъп, но първоначално откри единствено тишина. Пое си дъх, заглуши емоциите, които все още вилнееха през сетивата му и опита отново. Може би Алексий не го бе разпознал.

Алексий? Чуваш ли ме? До нас стигнаха новини за нова атака и искаме да се уверим, че всичко с Лукас и глутницата е наред.

Последва още една изпълнена с тишина секунда, а след това чу силно отговора, идващ от познатия сух тон на Алексий.

Ти ли си бил? Интересно. А, и ако обичаш, отвори вратата

Бренан отиде до вратата и я отвори широко, но този път се зарадва, когато видя посетителите им. Алексий, Грейс и Лукас, с помрачени изражения, стояха в коридора. Докато тримата влизаха в малката стая, Бренан се дръпна от вратата и застана до Тиарнан. Щом затвориха вратата след себе си, Тиарнан се приближи, сякаш за да се здрависа с Алексий, а ръката на Бренан се стрелна, почти несъзнателно и я спря, стискайки дланта й с желязната си хватка. Ярост, също толкова мрачна и смъртоносна, колкото и безразсъдна, го обзе при внезапния и така неканения спомен, който накара всеки мускул в тялото му да се стегне и да заема бойна позиция.

— Ти я докосна — обърна се към Алексий, опитвайки се да се фокусира над червената мъгла, която се движеше така бързо и замъгли зрението му. — Тя беше гола и ти сложи проклетите си ръце върху нея.

Опита се да се успокои, но се провали. Потърси спокойствие, ала Тиарнан дръпна ръката си, и то се разби на парчета. Улови ръцете й и я обърна така, че да го погледне и каза през стиснати зъби.

— Съжалявам за това, но изглежда, че трябва да го убия.

Тиарнан премигна, големите й тъмни очи бяха разширени и твърде мрачни в контраст с бледото й лице, но за негова изненада тя се засмя.

— Какво? Извиняваш се на мен? Мисля, че извинението ти трябва да е насочено към него.

— Адски си права — изсъска Алексий, а двете му ръце вече бяха на кинжалите му.

Бренан не видя кога Грейс е помръднала, но вече бе извадила лъка, а сребърният връх на стрелата й бе насочен към главата му. Той пусна Тиарнан и я избута зад себе си, далеч от пътя на опасността.

— Не се и съмнявам, че ще има поднасяне на извинения, приятелче — сопна се тя, но за изненада на Бренан, изказването й бе насочено към Алексий. — Имаш ли нещо против да ми кажеш къде точно са били ръцете върху голото тяло на друга жена?

Главата на Алексий се местеше ту към Грейс, ту към Бренан, докато на изражението му беше изписана пълна безпомощност. Няколко пъти отвори и затвори уста като най-накрая успя да отговори.

— Бостън.

Тиарнан, която отново застана до Бренан, шумно изпръхтя.

— Бостън? Очаквах да кажеш „само бедрото й, миличка“ или „само ръката й, за да й помогна, когато припадна“, но ти просто каза „Бостън“. — Страните и устните й потрепнаха за миг, а след секунда се заливаше от смях. — Бостън — извика, превивайки се от смях. — Той каза „Бостън“!

В стаята настъпи тишина, с изключение на безнадеждния смях на Тиарнан, след което Грейс свали лъка си надолу, а устните й се изкривиха в лека усмивка.

— Каза го, нали, големият му тъпак. — Тя също започна да се смее. — Бостън! Не се притеснявам толкова. Важното е, че не каза Кливланд.

Поради някаква напълно непонятна причина, изказването на Грейс още повече разсмя Тиарнан и двете жени продължиха да се заливат от смях, докато в един момент не започнаха да се задъхват. Бренан, чиито порив да убие един от най-добрите си приятели, изцяло бе изчезнал, се взираше, напълно озадачен, в Алексий и Лукас.

Алексий се взря в него, очевидно доволен, че смъртта му вече не е на дневен ред и прибра кинжалите си.

— И представа си нямам — призна си.

— Жени — отбеляза Лукас и вдигна рамене. — Добре ли сте, момчета? И никой няма да убива днес?

Бренан се поклони пред Алексий, а дълбокият, заради реакцията му срам, препускаше през него.

— Не мога да се надявам на прошката ти заради действията ми, приятелю…

— Спести си го — ухили се Алексий. — Както останалите, така и аз ще се радвам да те видя сломен от жена.

Грейс, чиито лък се намираше преметнат през рамото й, прекрати звънкия си смях и сръга Алексий в ребрата.

— Окрилен от жена, нали това искаше да кажеш, скъпи?

Тя му се усмихна и воинът я придърпа към себе си, като я дари с кратка целувка по устните.

— Точно така. Сега. Преди смъртоносните заплахи отново да са започнали, искам да знам, какво, по дяволите, става тук? И мисля, че трябва да започнеш с реакцията си към Тиарнан?

— Реакцията му към мен не ти влиза в скапаната работа — отвърна Тиарнан и се пресегна към ръката на Бренан. — Остави го намира. Тази нощ му се насъбра много.

Воинът остана слисан и напълно безмълвен, когато усети топлата й ръка в своята. След това тя стори нещо още по-шокиращо. Престъпи напред, заставайки пред него, сякаш да го защити от опасността.

Искаше да предпази него. Тя го защитаваше.

Сърцето му, неизползвано отдавна, скочи от гърдите му и се разби на парчета в краката й. Искаше му се да заридае. Желаеше да крещи, за да може вселената да чуе радостта и триумфа му. Но не каза нищо, а просто застана до нея, където се надяваше, че ще прекара остатъка от живота си.

— На него ли му е дошло в повече, Тиарнан? Виж, Бътлър, в случай че паметта ти не функционира добре нека ти припомня, че току-що предложи да ме убие — отвърна Алексий.

— Да, да, но това бе вследствие на проклятието. Сега можем ли да забравим за заплахата за смърт, която изобщо не беше такава и да поговорим за нещо по-важно? — Тя посочи към Лукас и Грейс, а след това погледна към Бренан. — Възнамерявам да поздравя милите хора. Опитай се да не убиваш нито един от тях, иначе следващия път може и да не ти се притека на помощ.

Бренан изгуби ума и дума, попаднал в една сложна комбинация между ужас и удоволствие, бореща се за контрола над емоциите му. Тиарнан се справи с него, също както Грейс с Алексий и жените на принцовете със своите избраници. Сякаш той беше най-меката и нежна атлантска глина в ръцете й.

О, в името на боговете, желаеше го толкова силно. Само ако Посейдон можеше да му позволи.

— Аз съм Тиарнан Бътлър, топ репортер и съм тук по същата причина като вас — представи се тя на Грейс. — Името, което използвам за прикритие, е Трейси Баум, така че ще ви помоля да ме наричате Трейси, за да не се случи така, че по невнимание да ме наречете Тиарнан. Между другото, съжалявам за случката с голотата. Твоят човек и приятелите му ме измъкнаха от много опасна ситуация, включваща ужасни вампири и последователите им. И да сме наясно: когато припаднах, бях увита в много голям чаршаф.

Грейс се намръщи и се здрависа с Тиарнан.

— В Бостън, предполагам. Аз съм Грейс Хавиланд, а това е Лукас, алфата на глутницата в Йелоустоун.

Мъжът пое ръката й в своята, а чиста и половинчата усмивка озаряваше лицето му.

— Нямаш представа колко се радвам да се запозная с жената, която побърка Бренан.

Воинът си пое няколко дълги и бавни вдишвания и щом видя как алфата докосва Тиарнан, вулканът от ярост се опита да изскочи от стомаха му. Сякаш усетила нещо, тя се обърна към него и набързо пусна ръката на Лукас, след което прекоси разстоянието между нея и Бренан и застана така, че ако той поиска, да може да я докосне.

Дали желаеше? Ах, тези богове и космическите им шеги! Не искаше нищо друго, освен да докосва тази жена. Дълбоки вдишвания. Но две хиляди години, прекарани в търсене на разумни доводи, не могат да бъдат отмити от приливната вълна на емоциите в рамките на един час.

— До тук със сближаването — каза Лукас. — Относно нападението в парка? Онези вълци не бяха мои. Не успяхме да ги разпознаем, което значи, че са преминаващи. По думите на останалите излиза, че свидетелите не са знаели къде са и кои са. Били са объркани и замаяни, сякаш са били дрогирани.

— Или са били натъпкани с лекарства — предположи Тиарнан. — Лабораторията е някъде тук. Ами ако пускат тестовите субекти от побърканото си изследване на свобода?

— А може би са избягали — добави Грейс.

Бренан кимна.

— И двете вероятности повдигат сериозни въпроси относно безопасността на посетителите на парка, да не говорим за глутницата ти, Лукас.

Алфата запрати юмрука си в стената и оголвайки зъби, изръмжа.

— Мислиш ли, че не знам? Съпругата и децата ми бяха на по-малко от двадесет километра от нападението. Ами ако целта сме били ние? Първо отвличат членове на глутницата ми, а след това насочват убийците си към нас.

Алексий постави ръка върху рамото на приятеля си в опит да го успокои.

— Знам. И сме тук да ти помогнем, така че никой и нищо да не може да навреди на семейството ти.

— Какъв е планът? — попита Тиарнан. — Да се захващаме с него, преди да закъснеем повече, отколкото вече сме за среднощния прием.

— Ние сме персонал — отвърна Алексий. — Лукас и аз сме допълнителната охрана, а Грейс се включва като помощник барман.

— Изглежда, че постоянният барман е болен — обясни Грейс, докато пръстите й неспокойно шареха по лъка й. — Представи си само.

— Тя е член на глутницата ми и в момента извежда детето си на почивка далеч от парка, докато ситуацията не бъде решена — изказа се Лукас и се намръщи. — Както би трябвало да постъпи и Хъни, но тя не иска и да чуе.

— Тиарнан и Грейс също трябва да тръгнат — каза Алексий и се намръщи по посока на любимата си, с което й даде знак да потисне неизбежния си протест.

— Така и ще направя, ако нещата се променят — отвърна тя като изненада Бренан, който не очакваше жената — воин да се съгласи да напусне бойното поле. — Знаеш това — Грейс за кратко докосна обезобразената буза на Алексий и се усмихна. — Но сега трябва да скрия оръжията си в палтото, да отида до бара и да се подготвям да наливам питиета на запалени по науката отрепки, като се надявам да са нетърпеливи да споделят мрачните си тайни на едно приятелско ухо.

— По-добре само ухото ти да е приятелски настроено — изръмжа Алексий.

Грейс се засмя, след което се насочи към вратата.

— Да бе. Искаш ли да пробваш пак, опипвач на голи жени?

Но Алексий не успя да отговори, защото тя излезе и затръшна вратата.

— И ние трябва да тръгваме. Застъпваме смяна в полунощ до шест сутринта — напомни Лукас, взирайки се в часовника си.

— Ти върви. Аз ще се справя.

След като Лукас го остави, Алексий не губи време, за да стигне до проблема.

— Ти — каза той и посочи Бренан. — Какво, по дяволите, се случва?

След това се обърна към Тиарнан.

— Кой или какво те захапа?

Тя изглежда отново позна от какво имаше нужда Бренан и го хвана за ръката, преди той да даде глас на яростта, която изгаряше вените му при спомена, че някой се бе осмелил да нарани неговата жена, не, не неговата жена, а Тиарнан, защото само в мечтите си може да бленува тя да бъде негова.

— Не звучи толкова зле, колкото го изкарваш. Всъщност мисля, че се сдобихме с нов съюзник. Проблемът е, че не съм сигурна кой е той, въпреки че имам подозрение — започна тя и им разказа набързо за срещата си със загадъчния вампир.

— Мислиш ли, че може да е онзи Девън? — попита Бренан, който все още я държеше здраво за ръката.

Нежният й допир усмиряваше чудовищната ярост, заплашваща да го погълне при мисълта за това, че тя е в опасност.

— Не зная. Може да е Девън или някои, когото работи за или с него. Но трябва да призная, че колата е много слаба следа. Може би е бил шофьорът му или вампирът няма нищо общо с колата. Без усилие прелетя през живия плет. А и няма смисъл вампирът, който е големият бос в този район, съвсем внезапно да реши да саботира собствените си зли планове.

Алексий сви рамене, след това хвърли остър поглед към преплетените им ръце.

— Можем само да гадаем, докато не се сдобием с повече доказателства. По-важното е, дали можете да работите заедно? Бренан, повече от ясно е, че емоциите ти са се завърнали. Едва те разпознах, когато ме викаше, повикът ти бе така оплетен в ярост и… — погледна към Тиарнан, след което отново сви рамене и наклони глава, — други неща.

— Би било по-безопасно за Тиарнан, ако напусне това място — изказа се бавно Бренан, въпреки че всяка следваща дума изгаряше душата му, както солена вода посипана върху зееща рана.

— В никакъв случай, приятелче — ядоса се тя и дръпна ръката си от неговата. — Прокълнат или не, ти оставаш с мен. По-късно ще се опитаме да разберем колко далече можем да сме един от друг и за колко време. А… всъщност по-скоро от очакваното, защото аз… ами, ще използвам тоалетната. Но тази история е моя и оставам.

Очите на Алексий се разшириха от смеха, който напираше в гърлото му.

— Това ще бъде интересно. По-късно обаче. Трябва да се връщам на работа. Спрете се при мен, когато дойдете на партито.

Бренан кимна и пристъпи напред, за да хване Алексий за ръката.

— Ще наглеждам жена ти по време на приема. Имаш думата ми.

Алексий се засмя, но звукът не беше весел.

— Грейс може да се оправи сама, но все пак ти благодаря за подкрепата. Наглеждай твоята жена, докато си там. Имам усещането, че тя може да бъде най-хубавото нещо, което ти се е случвало от много време насам.

Тиарнан завъртя очи.

— Внимавайте с приказките за „моята жена, твоята жена“, момчета, или нощта ще бъде по-дълга от очакваното.

Алексий се засмя още веднъж и си тръгна. След като затвори вратата след приятеля си, Бренан се облегна на нея и насочи изучаващия си поглед към Тиарнан за толкова дълго, че бузите на младата жена пламнаха и онова възхитително и смущаващо изражение отново се настани на лицето й.

— Какво?

— Замислих се колко привлекателна ми изглежда перспективата за една дълга нощ, прекарана с теб — обясни той и позволи на желанието, което изпитваше към нея, да се отрази в гласа и лицето му.

Пенисът му се втвърди при самата мисъл. Тиарнан, гола. Внезапно му се прииска да премахне всяка част от облеклото й, за да запомни голото й тяло. Да го направи търпеливо, наслаждавайки се на всеки детайл.

Тя поклати глава и разочарованието от отказа й го прониза, сякаш болезнените му и така опасни емоции поддържаха надеждата, че тя ще предложи да свали дрехите си и да се превърне в звездата на най-еротичните му фантазии.

— Какво ще правя с теб? Не, не отговаряй — поклати глава тя. — Сега обаче трябва да разрешим един много обикновен проблем: как да отида до тоалетната, без да активирам проклятието ти? Защото няма начин да ме гледаш, докато пишкам.

ГЛАВА 8

Лицето на Тиарнан запламтя, когато осъзна какво всъщност е казала, но за жалост, нуждата да използва това съоръжение, я бе принудила да загърби етикета и милите думи. Пътуването бе дълго, а и беше изпила много кафе, за да стигне до тук.

Погледна към него, като се надяваше, че косата й ще скрие по-голяма част от нагорещените й до червено страни. Но той бе онемял от шок или се опитваше да не се засмее, като и двете възможности я устройваха. Всъщност си го бе заслужила, но това не оправяше проблема й.

— Виж — започна тя. — Със сигурност проклятието няма да се активира за времето от две минути, които ще прекарам зад тази врата.

Усмивката му изчезна бързо и чертите на лицето му се задълбочиха, докато се взираше ту в нея, ту във вратата.

— Не зная, но не бих желал да поемам риска, и то броени минути преди да се появим на приема. Толкова ли си загрижена за уединението си, след като сме изправени пред такъв риск?

— Ами, след като го казваш по този начин — сопна му се тя, но й хрумна нещо. — По онова време Посейдон не е бил запознат с модерните технологии, нали?

— Не разбирам.

Тя извади телефона си и си направи снимка.

— Ето, дръж това и гледай лицето ми. Ще се върна след две минути. Дори по-малко.

Сложи телефона в ръцете му и се затича към банята.

— Може да говориш с мен, ако искаш да чуваш гласа ми. Гледай снимката и говори с мен, става ли?

— Изглеждаш доста притеснена на тази снимка — отбеляза той, докато тя затвори вратата и свали панталоните си, подскачайки на един крак.

— Може да се каже — промърмори Тиарнан.

Свърши си набързо работата, изми ръцете си и с мокри длани отвори вратата, без да вземе кърпата да се подсуши, тъй като не искаше да поема излишни рискове. — Ето ме отново. Колко бързо беше? Добре си, нали?

Бренан вдигна глава бавно, а очите му, пламтящи като пожар с цвят на изумруд, я изгаряха цялата.

— Не съм сигурен — обясни бавно. — Спомням си те, но снимката не е достатъчна. Границите на съществуването ти започнаха да избледняват в съзнанието ми, дори и докато се взирах в твоето подобие, изобразено в устройството. Не вярвам, че модерните технологии ще решат проблема между нас. Парче метал и проводник не са достоен съперник на божие проклятие.

Тя взе телефона си, като се почувства леко любопитна относно треперещите му пръсти.

— Значи сме достигнали границата, но не сме я преминали — отбеляза тя, като поддържаше гласа си приповдигнат. — Това е облекчение. Има някои неща, които една жена иска да върши насаме.

Тогава осъзна, че не само ръцете му трепереха. Цялото му тяло потрепваше, ала в същия момент той се пресегна към нея. Тиарнан, без да се колебае, тръгна към него. Воинът я привлече към себе си и я стисна толкова силно, че тя затаи дъх.

— Бренан, трудно ми е да дишам — успя да каже и леко се засмя.

Той отпусна желязната си хватка, хвана я за брадичката, като вдигна главата й така, че погледите им да се заключат един в друг.

— Тогава ми позволи да дишам вместо теб.

Той сведе глава и пое устните й в една груба, почти отчаяна целувка. Горещината препускаше в нея със силата на породен от светкавица в гората огън, а тя се вкопчи в раменете му, щом коленете й се подкосиха. Нищо друго, освен това да продължи да я целува и поглъща устните й със своите, не беше от значение. Експлозия от чисти усещания препускаше из тялото й, правейки кожата й твърде чувствителна. Искаше да се държи за него; да пропълзи в него, да язди горещото му твърдо тяло, докато отчаяното й желание не бъде заситено.

Ненадейно осъзна, че се отърква в тялото му като котка; шокирана и малко уплашена от ненаситния си глад, мигновено се отдръпна от него.

— Бренан — прошепна тя, но той продължи да я целува. Врата, лицето, сетне отново устните й. Постави ръце на гърдите му и го избута, като проговори малко по-високо. — Бренан! Спри!

Той престана да я целува, но въпреки това я държеше в прегръдките си, макар и по-свободно, а след минути си пое няколко дълбоки и накъсани вдишвания.

— Не съм сигурен, че ще преживея повторно събиране с теб, след като повече от две минути сме били далече един от друг — призна най-накрая. — Съжалявам, че продължавам да ти налитам като неопитен хлапак.

Тя поклати глава.

— Не зная защо това продължава да се случва, но определено е взаимно.

Бавна и опасна усмивка разтегли устните му, след която коленете й я предадоха. Този мъж бе чистото въплъщение на изкушението.

— Ако знаех, че емоциите ще застрашават самоконтрола ми, не съм сигурен дали щях да желая да ги изпитвам отново. И все пак съм готов да рискувам всичко, за да те държа в прегръдките си. По този начин ли се чувстват хората през цялото време? Ако е така, как оцелявате?

Тя понечи да отговори, но преди това трябваше да се опита да преглътне, въпреки буцата, загнездила се в гърлото й и чак тогава можеше да е в състояние да му отвърне.

— Не. Искам да кажа, да — каза с дрезгав глас. — И при мен е така, когато съм около теб, чувствата заплашват контрола ми, но ние имаме работа за вършене, а всичко е толкова сложно и…

— Да тръгваме, тогава. Трябва да сменя дрехите си и да облека нещо по-официално. Вярвам, че случаят изисква смокинг.

Той я пусна, а безизразното му лице по никакъв начин не издаваше това, което преди минути сподели, че изпитва.

Изкусен номер.

Тя се опита да направи същото, но успехът й бе под въпрос, след като все още трепереше.

— Да. Освен едно: къде отиваме?

— Саможивият милиардер, който е дарил половин милион с опцията за повече в името на определена кауза, вероятно има

апартамент в хотела, резервиран на негово име — отвърна сериозно. — Би ли проверила, дали случаят е такъв?

Без да се доверява напълно на собствения си глас, Тиарнан кимна и се насочи към телефона на бюрото, и се усмихна, когато хвана Бренан да прокарва грубата си ръка през косата си.

Беше казал, че би рискувал всичко, за да я държи в прегръдките си. Тя вдигна слушалката на телефона и една напълно непозната за нея топлина обля тялото й. Топлина, която й напомняше за дома.

Естествено, че не можеше да й вярва.

Служителят на рецепцията вдигна телефона.

— Как мога да ви помогна, госпожице Баум?

Тя му разказа.

— Разбира се, че сме подготвили апартамент за г-н Бренан. Да изпратим ли някой да го посрещне?

Тиарнан взе номера на стаята, благодари на чиновника и прекрати разговора.

— Предполагам, че ще се преоблечем в твоята стая?

— Лукас уреди подходящото облекло да бъде доставено до апартамента ми. Ще вземем вещите ти и ти ще дойдеш с мен. Съгласна ли си? — Въпреки спокойния му и равен тон, в гласа му се долавяше нотка отчаяние, последвано от облекчение, което Тиарнан нямаше как да пропусне, след като кимна, съгласявайки се с него и взе чантата си.

— Вярвам, че трябва да присъстваме на едно парти — каза той.

Взе куфара й и отвори вратата, но преди да й даде знак да продължи, щателно огледа коридора.

— Да, парти — повтори тя. — Нямам търпение.

Зачуди се обаче дали се опитва да убеди него или… себе си.

Бренан огледа новия си апартамент, забелязвайки близостта на прозорците до леглото. Всяка една атака би дошла от там: нападателят щеше да връхлети през стъклото, преди спящите гости да са успели да се събудят.

Отлично. И без това не смяташе да спи на леглото.

Тиарнан прекара няколко минути, въоръжена с някакво устройство, с което сканира цялата стая и не след дълго заяви, че в апартамента няма електрически уреди за наблюдения. Значи враговете

им трябва да са изключително сигурни в неговото послушание. Мисълта го накара да се усмихне.

Тиарнан премигна.

— Какво? На какво се смееш?

— Учени, които се надценяват.

Тя сви вежди, но не задълба в темата.

— Може поне да се обърнеш с гръб, докато се преобличам — скастри го Тиарнан, като хвърли раницата си на леглото. — Убедена съм, че няма да отнеме много време, за да активира проклятието. — Седна на ръба на леглото и събу обувките си. — Нали?

Умът му внезапно зацикли при гледката на Тиарнан, седнала на леглото, което току-що бе отписал.

— Какво?

Тя отпусна и другия си крак на пода и му хвърли раздразнен поглед.

— Преобличане. Ти. Аз. Да си обърнем гръб? Разбра ли?

— Преобличане?

Тиарнан въздъхна.

— Добре. Какво се върти в побъркания ти атлантски ум?

Бренан затвори очи. Нищо друго не можеше да му помогне. Единственият начин да върне контрола върху способността си да говори, бе да не вижда жената, която Посейдон бе обявил за неговата истинска половинка, да седи на леглото му.

Неговото легло.

Неговата жена.

Той стисна очи още по-силно и започна да си тананика.

— Побъркваш ме, но… чакай. Това ли е планът ти? Добре, стой така в следващите две минути.

Той чу шумолене, а образите, зародили се в ума му, докато тя сваляше дрехите си, бяха твърде неустоими, за да ги понесе. Осмели се съвсем леко да отвори очи и моментално бе възнаграден, щом съзря меката копринена кожа на гърба на Тиарнан, докато тя нахлузваше великолепен плат с цвят на раздробени рубини през главата си. Младата жена приглади роклята и я нагласи, сетне се обърна и го хвана да изпива с поглед гледката, която се разкриваше пред него.

— Ти трябваше да затвориш очи — обвини го тя.

Бренан поклати глава.

— Дори в мечтите на боговете не би могла да бъдеш по-красива. Никога доброволно не бих пропуснал възможността да съзерцавам тялото ти, без значение дали то е облечено, или не.

Той я гледаше с възхита, докато розова руменина обгърна страните й.

— Притесняваш ли се, когато чуваш, че си красива?

— Не. Благодаря ти за комплимента. Това, което ме притеснява, е, че имаме работа за вършене, а говорим за голотата на телата си. — Тя скръсти ръце пред твърде откритите си гърди, едва покрити от копринената материя. — Обличай се или ще отида сама.

— Ще си облечена с това? В стая, пълна с мъже?

На мига, непознати до този момент ярост и ревност си проправиха изгарящ път през тялото му, и на него му се прииска да забие юмрук в стената. Или в нечие лице. Във всеки, който би дръзнал да се зазяпа в гърдите или невъзможно дългите й крака в тази твърде прилепнала дреха.

Тиарнан присви очи.

— Ще нося каквото си пожелая. Давам ти две минути да се приготвиш, иначе тръгвам сама.

Докато тя за пореден път тършуваше из чантата, успя да извади червилото си и след това се вгледа в Бренан.

— Още ли стоиш там? Остава ти минута и петдесет и пет секунди. По-добре ще е да повярваш, че изобщо не се шегувам. Размърдай се, най-накрая.

Той й повярва и се размърда.

Лукас се бе погрижил за подходящото облекло, така че воинът набързо се преоблече в смокинга, който висеше в гардероба, като нямаше куража да погледне зад себе си, за да се увери, че тя все още го наблюдаваше. Тиарнан трябваше да му помогне с непонятната за него вратовръзка, а той отново се зае с упражненията за дишане, докато нежните й ръце докосваха врата му. Това бе единственият начин да се възпре да не просне сладкия й задник на така приканващото легло и да прекара остатъка на нощта в изследване на релефа на всяка нейна пищна извивка.

— Очаква ни дълга нощ — призна той, опитвайки се да задържи дъха си, така че да не бъде допълнително измъчван от деликатния флорален аромат на косата й.

— Мислиш ли? — Тя приключи с вратовръзката и се дръпна назад, за да се възхити на добре свършената работа. — Досега денят ми изобилства от мързелуване и бонбони. Няма ли да вървим на партито? Вампири, зли учени и може би шейпшифтъри с промити мозъци. Колко зле може да бъде?

Той се засмя, но смехът му прозвуча мрачно.

— Колко зле, наистина?

Усмивката й изчезна.

— Знаеш ли, досега би трябвало да съм си взела урок и да не казвам такива неща. Предизвиквам съдбата.

Бренан кимна. Имаше какво да каже относно предизвикването на съдбата, и то не бе никак добро.

Права беше. Очакваше ги една много, изключително много дълга нощ.

ГЛАВА 9

Девън приглади реверите на сакото си, докато оглеждаше конферентната зала в хотела, а изражението му по никакъв начин не издаваше недоволството, което изпитваше към тази егоистична човешка измет. Очите му бяха обгърнати с тъмни очила, които още повече прикриваха отвращението му. Повечето считаха твърде големите очила за превземка. Радваше се да ги остави да мислят така, което бе по-приемливо от истината. Дегизировката бе по-малко ефективна, когато се знаеше за нея.

Петте вампири, които се бореха толкова дълго и спореха така ядно, против каквото и да е сътрудничество, бяха точно тези, които сега се възползваха най-много от ефективността на консорциума.

Интриганти и консуматори. Като всички, те бяха побъркани от властта и слаби — най-неприятната комбинация. Бързо сменяха лоялността си, като пълзяха и ласкаеха по-могъщите, а още по-бързо наръгваха в гърба провалилите се.

Вратата се отвори и най-неприятния от цялата тази измет влезе в залата. Литън. Човекът. Мъжът, всъщност можеше да е клинично луд.

Мъж предал собствения си вид, заради чудовищата, чиято цел бе да ги поробят — да, той наистина беше ценен съюзник.

Но това също така го превръщаше в предател, който постоянно трябваше да бъде държан под око и ако се наложи — премахнат дори и при най-малкия намек, че не е изневерил на изменническата си природа и е предал вампирите, спонсориращи това изследване.

Послушната хлебарка дотърча при него, свеждайки глава, като смесица между страх и триумф се изписваше на лицето му. Девън стисна леко зъби, за да спре подигравателната усмивка, която бе на път да се настани на лицето му.

— Д-р Литън.

— Господин Девън, радвам се да ви съобщя, че господин Бренан е тук. Нашият щедър дарител от плът и кръв — рече Литън и потърка длани една в друга като карикатура от филм за луд учен.

— Бренан. Да, знам името. — Девън си спомни за последния път, когато го бе видял, но реши да запази дискретност. — Какво трябва да му покажем, за да оправдаем последния му милион?

— Модерната лаборатория е готова — отвърна Литън, но не посмя да срещне погледа на Девън. — Точно както вие сам казахте.

Един от най-възрастните вампири в стаята, всъщност един от най-древните вампири, все още бродещи по земята, удари с ръка по масата за преговори. Този наричаше себе си господин Джоунс, но Девън предполагаше, че след като си толкова стар и могъщ, би могъл да се наричаш както си пожелаеш.

— Не ми харесва — отсече Джоунс с глас, наподобяващ плетеница между мрачни и неприятни неща.

Носеха се слухове, че човеците се побъркват само от гласа на Джоунс. Литън оставаше незасегнат, но непрестанните му поклони и нагаждания подсилваха предположението на Девън, че вече е полудял.

— Защо изобщо да губим време и усилия с човеците? Близо сме до крайната си цел с поробването както на овцете, така и на шейпшифтърите — продължи Джоунс, — и всичко това благодарение на този тук и неговите колеги. Няма нужда да се държим като дресирани маймуни.

— Не съм почитател на нарицателното „овце“, което използваш за човеците — отбеляза Литън с глас, треперещ от явно възмущение или страх.

— Разбира се, че не си — внезапно се изказа Девън, който реши да участва в играта. Много отдавна бе избрал този път и един от недостатъците в избора му бе необходимостта да работи с глупаци. — Готов ли си?

— Готови сме да продължим със следващия етап на опитите над човеците — възпротиви се Литън. — Затова се нуждая от повече пари. Много пари. Господин Бренан разполага с десет милиона, заделени за нас. Той просто иска да се увери, че влага парите си в нещо, което си струва.

— Мъдър бизнесмен — провлече Девън. — Тогава е по-умен от един средностатистически човек.

Още един от по-възрастните вампири се изказа. След като Барабас бе изчезнал, този контролираше по-голямата част от северозападната част на тихоокеанското крайбрежие. Отговаряше на

името г-н Смит, като така или се подиграваше, или показваше почит към г-н Джоунс.

— Защо просто не го убием и не вземем парите? Не възнамерявам да угаждам на човеците, а този век гъмжи от тях.

— Сами сме си виновни, след като се разкрихме и позволихме на хората да узнаят за нашето съществуване. Далеч по-добре щеше да е да си бяхме останали скрити в сенките, както правехме в продължение на хиляди години — изсъска Джоунс, оголил зъби, които блестяха от слюнката по тях.

Девън плъзна поглед по стаята, след което по всеки един от присъстващите по отделно, чак до далечния ъгъл. Никой от останалите вампири, освен, разбира се, Смит и Джоунс, не изрази мнението си в подкрепа на единия или другия план.

— Готови сме да продължим — повтори Литън. — Мога ли да го заведа в лабораторията довечера?

Преди Девън да успее да отговори, се почука на вратата, която се отвори, за да разкрие невротичния асистент на Литън.

— Простете, д-р Литън! Съжалявам, че ви притеснявам, сър, но се натъкнахме на малък проблем.

— Наредих ти да не ме прекъсваш — сопна се Литън като трескаво му ръкомахаше, за да го накара да си тръгне.

Девън реши да стори точно обратното.

— Влезте, моля, г-н…

— Уесли, сър. Исках да кажа, Ваша Светлост, сър — запелтечи човекът, по челото му изби пот, а нагарчащият аромат на страх пропиваше всяка негова пора. — Името ми е Уесли.

— Добре тогава, г-н Уесли, какво толкова имате да ни казвате?

Лицето на мъжа се изкриви, като се опитваше да държи под око както вампирите, така и работодателя си.

— Ами, свързано е с господин Бренан.

— Какво за Бренан? — попита рязко Литън. — Той е тук, сам ми каза, че е тук. Даде ли му приветствения пакет?

— Да, разбира се, но той не беше там. — Уесли усука ръцете си, а погледът му постоянно подскачаше по седналите около масата за конференция вампири. — Искам да кажа, че беше в стая, но не неговата.

Литън завъртя очи.

— Тогава го заведи в стаята му. Какво му е толкова спешното на това?

— Така и направихме, служителят на рецепцията го насочи към стаята му, но въпросът не е къде е бил, а с кого. Ако ме разбирате правилно.

Девън въздъхна. Нервната усмивка на този мъж започваше да го дразни и предизвика желание да изтръгне гръкляна му. Не че бе особено гладен или Уесли щеше да му се услади. Но така щеше да сложи край на бръщолевенето му, което си беше страхотно преимущество.

— С кого, Уесли? — попита той, за да предотврати образите на себе си, дарявайки човека с незабавна смърт. — Кой е този спътник, който така те е смутил?

— Репортерката, сър — отвърна Уесли. — Господи Бренан беше с репортерката, Трейси Баум и изглеждаше доста уютно в компанията й, ако ме разбирате.

Човекът с лице на гризач, сякаш озари стаята с похотлива „нека бъдем мъже“ усмивка, която така и не успя да намери своите фенове между нетърпеливите вампири, които или го пренебрегваха, или гледаха на него като на особено ароматна купчина боклук.

— Може да се окаже проблем — отбеляза Джоунс. — Защо нашият затворен в себе си милиардер се занимава с репортерката? Девън, сигурен ли си, че проучванията ти за него са точни?

Девън се отпусна на стената и скръсти ръце пред гърдите си.

— Винаги съм точен, Джоунс. Ето как съм постигнал всичко, което имам. Добре ще е да не го забравяш.

— Може би му е приятелка — предположи Уесли, като гласът му секна по средата на изречението. — Нали знаете, сладък задник, който да…

— Достатъчно, Уесли — прекъсна го Девън. — Освен ако не желаеш да пийнеш по едно с приятелите ми. — Посочи към вампирите, които седяха около масата и се наведоха напред.

— Или може ти да се превърнеш в основното меню — процеди Смит лукаво.

Уесли едва не повали Литън на земята в отчаяния си опит да избяга от стаята, а Девън си позволи една мрачна усмивка.

— Мъжете с власт контролират жените си — отбеляза, знаейки, че по-късно щеше да съжалява за думите си. Тя щеше да се погрижи за това. — Ако изобщо е имало проблеми, предишните действия и финансиране на Бренан щяха да са на първа страница. Той много добре знаеше, че първият му половин милион е заделен за изследвания върху поробването; това бе причината изобщо да ги даде. Тъй че жената просто му прави компания или е с него, с цел развлечение. И в двата случая не мога да повярвам, че тя ще се окаже проблем.

— Не ми харесва — каза Смит.

— Ти не харесваш нищо — контрира го Девън. — Ще наредя да ги следят. Ако престъпят границата дори и с милиметър, ще ги хвана и убия. Няма сценарий, от който да излезем губещите. Разполагаме с ексцентричен милиардер, който желае да спонсорира изследванията ни, с надеждата, че ще му дадем дара на вечния живот, така че той да продължи да бъде част от управляващата класа, когато ние завладеем света. Или ще работи с нас, или ще промием мозъка му и той ще се превърне в нашата кукла на конци.

— Така или иначе, в крайна сметка планирам да го убия — заяви Джоунс и заби нокът в добре полираната конферентна маса, като издълба буквата Д в скъпата дървесина. — Не изпитвам никакви симпатии към тези самозабравили се хора.

Девън забеляза, че Литън се е запътил към вратата.

— Съгласен ли сте, докторе?

— Какво? Да, разбира се. Нуждаем се от парите. Трябва да вървя на партито. Ще се видим там.

С тези думи Литън излезе тичешком от стаята, следвайки асистента си. След като вратата се затвори, Девън въздъхна.

— Може би трябва да се въздържаме от приказки за убиване на самозабравили се хора около доктора, който е начело на изследването.

— Защо ни е притрябвал Бренан? Ние имаме пари — изхленчи един от младите вампири, който досега не се бе изказвал.

— Браво. Може да заплатиш щетите върху масата — каза Девън.

Джоунс се изкиска.

— Истината е, че не искахме да рискуваме собствените си пари за тези проучвания — изтъкна Девън. — И защо да го правим, след като разполагаме с доброволец с пари, готов да предаде овчия си род.

— Би трябвало да си следващия Приматор — добави Смит. — Не харесвам политиката, но на теб ти се отдава с такава лекота. Ще се намърдаме там и когато това стане, ни трябва някои, който да манипулира законите в наша полза. Когато американците промениха Конституцията си, за да позволят съществуването на трета, контролирана напълно от вампири, камара в Конгреса, ни отвориха вратата за пълно господство.

— Може да се каже, че постъпвайки така, загубиха и оголиха вратовете си — отбеляза Джоунс разгорещено, а устните му се бяха дръпнали назад, заради издължените резци. — Наш дълг е да приемам жертвите им.

— Вероятно, но никой не става водач на Примуса, защото е убил човеци — каза Девън. — Следващият Приматор трябва да изглежда като вампир, който може да работи с тях, иначе ще сподели съдбата, сполетяла предходните двама.

— Или тя — дрезгав глас дойде от сенките в най-далечния ъгъл. — Кой знае, може би този път жена ще стане Приматор.

Девън се усмихна, наслаждавайки се на начина, по който копринената й рокля с цвят на шампанско така добре се спускаше по извивките й, докато жената пристъпваше към светлината.

— Разбира се, Дийдри. Ако една жена е способна да го направи, то това ще бъдеш ти, скъпа моя.

Тя тръгна към него, без да обръща внимание или да забелязва похотливите и спекулативни погледи на останалите вампири в стаята. Девън протегна ръка и тя я пое в своята, а пръстите й бяха леденостудени.

— Ще танцуваме ли, любов моя — попита го и наклони глава, взирайки се в очите му, а той едва не потрепна, съзирайки бездушното отчаяние в нейните.

— Абсолютно — съгласи се той и се наведе, за да й целуне ръка. — Господа, ще продължим разговора си утре вечер. Дотогава.

Той не си направи труда да изчака, за да чуе съгласието им, а вместо това напусна стаята, все още държейки Дийдри за ръка. На мига, в който вратата се затвори зад тях, тя я дръпна и тръгна бързо по коридора.

— Мислиш ли, че ще успееш да ги убедиш? — попита тя, на достатъчно разстояние, за да не могат вампирите да я чуят, като

импулсивно изтри ръката си в роклята си и вероятно не осъзнаваше, че го прави.

Той вдигна рамене.

— Ще разберем утре. По един или друг начин, това ще продължи.

— Литън е глупак.

— Но брилянтен глупак и ни е нужен.

Тя спря точно там в коридора малко преди да престъпи в светлината, която излизаше от затворените врати на балната зала.

— Не харесвам глупаците. Не може да им се вярва, че ще се държат по един логичен начин.

— Той ще се държи прилично, в противен случай ще го убия. Това достатъчно логично ли е за теб?

— Мъжете с власт контролират жените си? Наистина ли вярваш в това, вампире?

Мразът в гласа й бе достатъчен да вледени целия свят, но все пак едва докосваше повърхността, давайки информация коя всъщност беше тя и какво е преживяла.

Девън съжали за това, но нямаше как да промени миналото. Де да можеше, имаше толкова много, изключително много свои и чужди действия, които би променил. Не само вампирите изпитваха разкаяние. Наскоро бе научил този така болезнен урок.

— Знаеш, че това не е нещо, в което вярвам — отвърна най-накрая. — Но трябва да изпълня важна роля, както и ти.

Мъртвешка, лишена от чувство за хумор усмивка разтегна широко бледото й лице.

— Тогава да танцуваме.

ГЛАВА 10

Всички мускули в тялото на Бренан се напрегнаха в мига, в който първата гореща и така силна вълна, носеща със себе си ревността, премина през него. Балната зала беше огромна, при все това тълпата от хора се блъскаха в него, а силният бас на музиката усилваше ударите в черепа му. Стотици човеци, повечето от които мъже, зяпаха Тиарнан или поне така изглеждаше погледнато през призмата на трескавите му емоции.

Зяпаха я. Желаеха я.

Трябваше да умрат да ги сполети болезнена, бавна и кървава смърт.

Тя стисна ръката му в своята, сякаш усещаше колко близо бе той да загуби контрол.

— Ще се получи само ако се успокоиш — каза тя достатъчно силно, за да може да я чуе въпреки силната музика.

— Това, както ти каза, ще се получи много по-бързо, ако беше грозна и носеше наметало, което да те покрива от глава до пети — отбеляза той под носа си. — Не мога да отговарям за действията си, ако някой от тези мъже те докосне.

— Чия тогава ще е отговорността? — попита го тя, смеейки се.

Смехът й бе като светлинен фар в мрака на неговото съществуване, дарявайки го с малка частица от така нужното му спокойствие.

Погледът на Бренан я обхождаше цялата: от блестящата й гъста черна коса до деликатните й рамене, след това надолу, като се забави известно време, съзерцавайки възхитително изваяните й гърди, едва покрити от червената й копринена рокля, преди да премести погледа си по женствените й бедра и божествено дълги крака, докато стигна до заострените върхове на абсурдните й обувки.

— Обувките ти изобщо няма да са ти от полза, в случай че ни се наложи да се изнесем набързо.

— Обувките по принцип могат да се събуват. А сега, нека да се смесим с тълпата. Трябва да го направим — решително отсече тя и леко дръпна ръката си. — Ще застана така, че да можеш да ме виждаш, но е наложително да съм Трейси Баум. Един репортер не би стоял на едно място, без да се отделя от гаджето си, без значение колко добре изглежда той в костюм.

Терминът го развесели.

— Живял съм повече от две хиляди години и никога досега не съм бил наричан нечие гадже.

Тиарнан го възнагради с една бляскава усмивка.

— Дръж се за мен, хлапе. Всеки ден с мен се равнява на едно ново преживяване.

Когато тя тръгна напред, по някаква необяснима причина, без да се клатушка на абсурдните си обувки на висок ток, напълно непозната емоция запя във вените му. Бе чувство, което никога до този момент не бе изпитвал, дори и преди проклятието на Посейдон, но му отне няколко мига, за да го разпознае.

Щастие. В името на боговете, беше щастие.

И там, насред стая, пълна със злонамерени учени и заобиколен от вампири, които на драго сърце биха го източили, ако узнаеха кой всъщност беше той, чувствата му така глуповато бяха решили да му покажат какво е пълното блаженство. Тогава внезапно осъзна, че и лицето му е някак странно, като че ли по-изпънато, разтеглено. Вдигна ръка и докосна бузата си само за да открие, че се усмихва. Отново. Откакто срещна Тиарнан се усмихваше повече, отколкото за последните две хиляди години от съществуването си.

Тя мислеше, че той изглежда добре в костюм.

Бренан стоеше там, хилейки се като пълен идиот, докато нечия ръка не го хвана за рамото. Завъртя се и ръцете му веднага посегнаха към кинжалите, които бе оставил в стаята си. Трудно бе да скрие кинжали в костюм, а без тях се чувстваше гол и незащитен.

Дребосъкът, който бе видял по телевизията, стоеше срещу него, само че този път бе облечен официално и от всякъде си личеше за колко важен се смяташе.

— Господин Бренан? Аз съм доктор Литън. Така се радвам, че най-накрая имам честта лично да се запозная с вас.

Бренан се здрависа с него.

— Д-р Литън. Съжалявам, че закъсняхме за партито ви. Искахме да прекараме малко време заедно, надявам се, че ме разбирате.

Очите на воина потърсиха Тиарнан, за да се увери, че тя все още е в полезрението му. Литън проследи погледа му.

— А, да, репортерката, госпожица Баум. Не знаех, че тя е с вас.

— Определено е с мен, въпреки че не мога да разбера как така това ви влиза в работата — отбеляза Бренан, с предвещаващ заплаха и с остър като бръснач глас.

— О, няма причина — Литън отстъпи няколко крачки назад, вдигнал ръце пред гърдите си. — Предстои ми да изнеса малка реч, но скоро отново ще говоря с вас. Нямам търпение утре да ви покаже лабораторията ни.

— Изгарям от желание да я видя. Ще ми е много интересно да разбера какви са плановете ви за моите десет милиона долара.

Погледът на Литън се стрелна нервно напред-назад.

— Разбира се. Има какво да ви покажем.

Бренан гледаше доктора, докато той препускаше напред, след това се обърна и потърси Тиарнан, а вниманието му се насочи точно там, където стоеше, сякаш тя бе пристанът на душата му. Облечена в червена рокля, тя блестеше като скъпоценен камък сред всички облечени в черно гости. Един от компанията й каза нещо, при което Тиарнан изви глава и се разсмя. Бренан продължаваше да я съзерцава и отново бе слисан от копнежа, който го завладяваше.

Да я направи своя.

За нощ, за година, за цяла вечност.

Негова.

Тръгна към нея, но спря, щом ужасяващия писклив глас на Литън, увеличен от електронните високоговорители, закънтя в стаята.

— Това нещо включено ли е?

Всички се засмяха и се обърнаха към подиума, а Тиарнан си проправи път през тълпата към Бренан. Странното напрежение освободи гърдите му и воинът осъзна, че е затаил дъх, сякаш присъствието й му беше нужно, за да си поеме въздух. Когато тя най-

сетне се озова до него, той я придърпа по-близо, изпитвайки нуждата да я усеща до себе си.

— Този мъж не ми харесва. Знам, че звуча глупаво, но се научих да вярвам на инстинктите си — прошепна тя в ухото на Бренан, действие, след което панталоните му значително отесняха.

Концентрирай се. Трябва да се концентрираш. Върху мисията, а не върху извивките на тялото й. Тя говореше за Литън.

— Съгласен съм — каза той. — Ще ми бъде интересно да видя как ще реагира дарбата ти на речта му.

Известно време Литън се суетеше около вратовръзката и микрофона, като коригира стойката спрямо височината си.

— Сега чувате ли ме?

След още малко безцелен смях, идващ предимно от подпийналата тълпа, Литън продължи.

— Зная, че е късно и всички трябва да си починем, за да сме готови за утрешния ден, но исках да отделя няколко минути и да ви приветствам на първата годишна среща на Международната асоциация за свръхестествена неврология.

Учените извикаха развеселено, сетне се засрамиха, задето са хванати да правят нещо така обикновено.

— Предполагам, че между невролозите няма такива, родени със сребърни лъжички в устите — прошепна Тиарнан и широка усмивка разтегна краищата на прекрасните й устни.

Мисълта да ги вкуси разсея Бренан и той пропусна няколко изречения. Или минути. Когато отново насочи вниманието си към учения, Литън вече привършваше с речта си.

— … вълнуващите открития за науката както за днешния ден, така и за всички наши утрешни дни. Благодаря ви!

Всички се развикаха и започнаха да ръкопляскат, а челото на Литън се изчерви до яркочервено, докато се радваше на одобрението на равните нему.

— Не лъже — отбеляза Тиарнан, сключила вежди. — Той наистина вярва, че е на път да направи „вълнуващо откритие“.

— За всички наши утрешни дни? — попита Бренан сурово.

— За нечии утрешни дни. Вероятно ламтящите за власт вампири, с които работи. — Тя извърна глава, като едва доловимо оглеждаше помещението. — Като говорим за вампири, мисля, че мога да накарам

един от тях да ме покани на танц. Да видим какво ще успея да измъкна.

Бренан чу нисък сподавен звук и осъзна, че идва от гърлото му.

— Не мога да позволя…

— Да позволиш? — попита го тя сладко-сладко. — Моля?

Той преглътна въображаемата счупена чаша, която по някакъв начин се бе озовала в гърлото му, и опита отново.

— Ще ми е трудно, ако го сториш.

Съчувствието омекоти чертите на лицето й.

— Знам. Проклятието. Но ти трябва да разбереш: истината е, че не искаш мен, а просто случайният и избирателен характер на проклятието те кара да мислиш така.

— Уверявам те, че в Посейдон и проклятията му няма нищо случайно. Но ще направя всичко възможно да изпълня моята част от мисията.

Внезапно и напълно неочаквано тя сложи ръце на раменете му и се повдигна на пръсти, за да го целуне нежно по устните.

— Знам, че ще го направиш. Както и аз. Сега ще отида да танцувам. Защо не пийнеш нещо?

— Не пия, когато… — Бренан проследи погледа й и видя Грейс, която стоеше зад бара и наливаше питиета. — Мисля да пийна едно, докато ти танцуваш с вампир.

— Би ли взел и за мен? Мисля, че ще ми е нужно — каза мрачно, докато на лицето й отново се настани онази празна усмивка, която той смяташе за нейната маска.

Преди да поеме към бара, Бренан си пое дълбок и успокояващ дъх. Грейс може би разполагаше с новини. Важни новини. Каквото й да е, което да го отвлече от мисълта, че Тиарнан танцува с вампир.

Тиарнан се отдалечаваше, смесвайки се с тълпата, като се усмихваше тук, флиртуваше там, но внимаваше да не се заслушва в разговорите на гостите, защото бе разсейващо. Твърде многото позьорство, измама и открити лъжи опъваха нервите й така силно, че жената се страхуваше да не избухне, а на всичко отгоре трябваше да поддържа илюзията за безгрижно спокойствие заради Бренан. Дори и сега усещаше тежестта на погледа му и се надяваше питието, което

Грейс му е дала, да е двойно. Не рискува да погледне към него, защото той беше така великолепен, облечен в костюм, че би се радвала да не точи лиги и да не припадне в ръцете му като някои от девойките от многото страни, чиито разцвет е преживял. Той бе изключително сексапилен мъж, а намекът за опасност го правеше още по-неустоим.

Неудържима сила във вечерни дрехи.

Разговорите се процеждаха през нея, докато тя подминаваше различни групи от хора, застанали по двама или по трима. Нямаше как да запуши ушите си с пръсти, без значение колко отчаяно желаеше да избегне да чува лъжите им, но вместо това стисна зъби и се усмихна въпреки болката в наранените й и оголени нерви.

Толкова много лъжи.

— … и тогава каза, че моята книга е най-добрата, която е чел от години и със сигурност ще бъде издадена.

Лъжа.

— … двамата със съпругата ми имаме много отворена връзка.

Лъжа. Голяма лъжа.

— Литън е гениален, но ако питаш мен, е луд. Подочух…

Най-сетне истина. Изглежда, че добрият доктор имаше репутация дори и след своите колеги. Какво ли щяха да си помислят, ако научеха, че той тайно е финансиран от вампирите и работата му е свързвана с поробването на човечеството?

Странно, но истината звучеше повече като сюжет от комикс, въпреки че такъв бе животът тези дни. Всички до един заговорничиха и правеха планове да завладеят проклетия свят, на никой от тях не му бе достатъчно да остави хората да живеят живота си.

Човеците и техните приятели, и бебетата на техните приятели.

Когато втори подред мъж я погледна странно, тя осъзна, че позволява на онова, което чувства, да се отрази на лицето й, сетне се спря и се престори, че търси нещо в чантата си, докато спечели време, за да се вземе в ръце.

Миг преди нечии глас да прошепне в ухото й, студена вълна я заля и косата на врата й настръхна.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Гласът й звучеше така познат, но когато погледна към бледото лице на вампира, наполовина скрито от твърде големите обгръщащи лицето му очила осъзна, че си нямаше и грам представа защо си мисли

така. Освен ако разбира се, не го попита. Често директният подход бе най-подходящият, както един от професорите й по журналистика непрекъснато повтаряше.

— Трейси Баум, Нюросайънс Куотърли. Срещали ли сме се по-рано тази нощ?

Изкусителна усмивка заигра по крайчеца на изваяните му устни. Тя изведнъж се зарадва, че носи очила иначе щеше да бъде хваната в плен на очите му. Черната му коса стигаше до раменете му, беше висок и строен, много добре сложен, изпълваше напълно черния си костюм по начин, който би накарал повечето жени в залата да го изпият с очи. Вампирът, който по-рано я похити, също беше висок и силен, което не бе достатъчно доказателство, за да я убеди, че това беше той.

— Страхувам се, че не сме. Бих си спомнил среща с такава прекрасна жена, г-це Баум — поклони се той. — Но ще се радвам да поправя грешката си. Ще танцувате ли с мен?

Точно това, което искаше — танц с вампир. И все пак се поколеба. Нещо в този определен вампир я караше да бъде още по-предпазлива от обикновено.

Той протегна ръка към нея и усмивката му стана леко подигравателна.

— Несъмнено не се страхувате от мен?

Въпреки че разпозна предизвикателството в думите му, тя не успя да устои.

— Разбира се, че не се страхувам. С удоволствие ще танцувам.

Той я хвана за ръката и докато я повеждаше към дансинга, Тиарнан погледна назад, за да се увери, че Бренан е наред, но на мига съжали, че го е сторила. Той се взираше в нея със сериозно лице и дори през огромното пространство и тълпата, които ги разделяха, почти можеше да усети как той се протяга към нея. Щеше да е цяло чудо, ако преживееше танца с вампира.

Отправи тиха молитва за чудо.

— Знаете името ми, но не сте ми казали своето — отбеляза тя, усмихвайки се на собственото си изкривено отражение в очилата на вампира.

Той я придърпа към себе си за танца под нотите на бавна песен, оплакваща изгубената любов и самотата.

— Искрените ми извинения, г-це Баум. Името ми е Девън.

— Моля ви, наричайте ме Трейси — отвърна автоматично, докато в ума й се въртяха безброй вероятности.

Всяка от които по-любопитна от предходната. Ако това беше Девън и той наистина бе вампирът, който срещна навън, без значение дали би го признал или не… то тогава…

Този танц неочаквано придоби реални възможности.

ГЛАВА 11

— И така — започна Тиарнан като за в бъдеще си отбеляза, че вампирите са много, ама много студени, дори и облечени официално, — готина кола.

Девън се засмя.

— Харесва ли ти?

— Как да не я харесам? Ламборгини Галардо ЛП-560-4 не е точно като стария буик на майка ти — осъзна какво е казала и вътрешно изръмжа. — Не че имаш…

— Майка?

— Буик. Виждам те с майка, която притежава файтон или може би четири роба, които да дърпат колесницата.

Той се засмя отново, но този път звучеше сякаш наистина му е забавно, а не го прави от учтивост. След това я дръпна, за да я завърти и я хвана в точния момент. Макар и с досада тя трябваше да признае, че вампирът беше отличен танцьор.

— Не много жени биха могли да разпознаят колата. Запалена си по коли или просто си много добър репортер?

Тиарнан не видя причина да лъже.

— И двете.

— Разбирам. Тогава трябва да ви възнаградя, като ви кажа, че майка ми в действителност притежаваше едно муле, което се ползваше само за стопанските дейности. Тя сама ходеше, където се налагаше, което не е много след като изживя целия си живот без никога да се е отдалечавала на повече от десет километра в радиус от фермата. — Докато говореше гласът му бе омекнал, което отново я караше да желае да зърне очите му. Разпознаващите й истината сетива не дрънчаха, но и без това не постигаше добри резултати с вампири, тъй че това не бе чак толкова съдържателно. — Ще ви помоля да запазите тази информация за себе си, защото могъщата инфраструктура на вампирската управленческа класа предпочита да се придържа към така

учтивото вярване, че всички вампири сме родени и отгледани аристократи, ако ли не — кралски особи.

— Извън протокола ли?

Той й се усмихна и Тиарнан се препъна шокирана до такава степен, че излезе от ритъма на танца. В усмивката му имаше истинска топлина. Той я хвана с големите си, така студени ръце и спря, докато тя не възвърна баланса си.

— Добре ли сте?

— Да, добре съм. Тези глупави обувки — отвърна леко и повдигна единия си крак, за да му покаже.

Притаи дъх, когато той погледна към стъпалото и крака й, а после погледът му бавно обходи цялото й тяло. Този мъж — този вампир — беше хищник, надхитрял хората в продължение на векове, ако не и по-дълго.

Може би се целеше съвсем леко над летвата.

— Прекрасна сте, Трейси Баум — промълви той, като се приближи по-близо и вдиша дълбоко. — Уханието ви е опиняващо и не мога да не се зачудя дали и кръвта ви ще бъде същата. Мисля, че е време да прекратим този танц, освен ако не сте съгласна да ме придружите до дома ми?

Мисли за вътрешната информация, до която може да се добере преминаха през съзнанието й, но все пак не бе живяла толкова дълго като сама се пъхаше в устата на лъва.

— Благодаря ви, но ще откажа. Приятелят ми е на бара и аз наистина трябва да се връщам при него.

Девън хвърли поглед по посока на бара.

— А, да. Уединеният и много богат господин Бренан. Изненадан съм, че ви е позволил да се отделите от него дори и за минута.

— Той не ме контролира, без значение колко богат може да бъде. Ние сме просто — спря да говори, търсейки подходящия термин и се задоволи с един обикновен — приятели.

— Защото без значение колко могъщи са мъжете, вече не контролират жените си. Не съм ли прав? Този разговор повтаря друг, които имах наскоро, но разбира се, след като си изживял толкова животи, колкото мен, в света е останала малко оригиналност, която да бъде видяна, направена или изречена.

Тя спря да танцува и се измъкна от хлабавата му прегръдка, като потърси с поглед лицето му.

— Съжалявам. Това изглежда като ужасен начин на живот. Никога ли не се изненадвате?

Девън вдигна ръка и докосна рамото й; допирът му приличаше почти на милувка.

— Рядко се изненадвам. Но тази нощ обаче е изключение. Много съм изненадан от вас. Моля ви, поздравете Бренан от мен.

Преди тя да успее да измисли подобаващ отговор, той се поклони, завъртя се и изчезна в тълпата. Тиарнан гледаше след вампира в продължение на няколко минути, но тогава чифт до болка познати ръце обгърнаха кръста й изотзад, при което тя затвори очи и се отпусна върху топлината на мускулестите гърди на Бренан.

— Това беше странно — каза тя. — В този вампир има нещо така различно. Наистина искам да науча повече за него.

— Вярвам, че той се чувства по същия начин спрямо теб — отвърна воинът сурово. — Съжалявам, но не можах да прекарам и минута повече, гледайки те в ръцете му.

Тя се завъртя към него и го прегърна набързо, усещайки колко отчаяно се нуждае от физическия контакт с нея.

— Танцувай с мен. А след това ще трябва да си поговорим.

Бренан най-накрая се отпусна, когато Тиарнан с грация се намести в прегръдките му. Въпреки че добре знаеше, че причината е в проклятието, нямаше как да възпре дълбокото облекчение, когато сякаш частица от сърцето му се бе върнала при него. Носеха се като един под звуците на музиката: тя без усилие го следваше, като че ли бяха двама партньори, които са танцували векове наред.

Тя пасваше. Беше перфектната за него във всяко едно отношение.

Усещането бе нереално, ала той знаеше, че не трябва да му се доверява. Любовта не идваше така скоростно, колкото привличането и похотта, които долитаха на бързи криле. Проклятието събуждаше онова, което се криеше спящо в сърцето му. Един от многото уроци, набивани в твърдите черепи на младоците по време на тренировка, бе, че никой бог или богиня, любовна отвара или заклинание, вълшебница или най-могъщата вещица не биха могли да събудят любов, ако такава не съществува. Така че чувствата му към нея наистина бяха истински и щяха да стават все по-дълбоки и по-дълбоки, в случай че прекарваше

повече време с нея. Иначе проклятието нямаше да я разпознае като неговата предопределена половинка.

Как обаче би заслужил такава жена, когато той — и най-вече тя — винаги ще се съмнява в искреността на чувствата му към нея? Бренан стегна хватката си около Тиарнан и тя отпусна лицето си на гърдите му, така че уникалният й прекрасен аромат отново изпълни сетивата му.

Изгубен. Той беше напълно и безвъзвратно изгубен.

Бренан! Бренан! Буден ли си? Нетърпеливият глас на Алексий зазвуча чрез психическата им връзка.

Воинът наклони глава към най-далечната стена в залата и Тиарнан на мига тръгна натам.

Тук съм. Какво си открил?

Сред охраната има един добре въоръжен вампир. Повече, отколкото някой би си представил за охрана на сбирщина научни гении. Или очакват някакви неприятности, или са на път да създадат такива.

Бренан и Тиарнан пристъпиха ръба на дансинга и се запътиха към празния коридор.

— Алексий — отвърна на въпроса, изписан в очите й.

В отговор тя кимна и зачака, без да казва нищо.

Най-малкото, предполагам, че той е предназначен за мен. В края на краищата не могат да позволяват на богатия си спонсор да избяга.

Алексий мълча толкова дълго, че Бренан сметна, че побратимият му е прекъснал комуникацията, но след това изпрати ново съобщение.

Напълно си прав. Току-що ми показаха ваши снимки с Тиарнан, въпреки че те я наричат Трейси, така че прикритието й не е съсипано. За теб ще е чест да узнаеш, че и двамата сте от голямо значение и не трябва да бъдете изпускани от поглед. Не се препоръчва да използваме сила, но ни е позволено, ако ни затрудните.

Първичните инстинкти на воин се задействаха прекалено бързо у Бренан и той осъзна, че е стиснал юмруци около невидимите си кинжали, когато Тиарнан нежно хвана едната му ръка и един по един отпусна пръстите му.

Да ги затрудним ли? Ще ги убия, ако се опитат да я докоснат, каза той на Алексий. *Ще смъкна кожата от телата им и ще ги обеся*

на вътрешностите им, като ги оставя на слънце, за да изгорят. Да, това може да се каже, че би ги затруднило.

Колко цветущо. Брой ме и мен. Грижи се за Грейс вместо мен.

С тези думи Алексий прекъсна връзката им, но не преди Бренан да долови надвиснала заплаха. Алексий и Лукас бяха на път да се изправят срещу нещо голямо и вероятно страшно опасно. Трябваше да отиде там и да им помогне.

— Алексий е в опасност — прошепна в ухото на Тиарнан. — Трябва да му се притека на помощ.

— Поиска ли помощ?

— Не, но…

— Разбирам, че искаш да помогнеш на приятеля си — промълви тя толкова тихо, едва ли не безгласно. — Но ни наблюдават много внимателно и не съм сигурна дали ще можеш да се измъкнеш от тук, без да бъдеш изключително забележим. — Тя стрелна поглед към подиума под размаха на дългите си и тъмни мигли, а Бренан я придърпа по-близо към себе си, като използва това си движение като прикритие, за да погледне там, където гледаше тя.

Право към Литън, разбира се, който ги наблюдаваше и дори не правеше усилие да го скрие.

— Добрият доктор е прекалено нахакан за учен, готов да пълзи за пари — отбеляза Тиарнан. — Води ме на мисълта, че „План Б“ е да те убият или да промият мозъка ти и да запазят парите ти.

— В края на краищата, ако следват плановете ми, ще получат десет милиона долара — каза Бренан. — Ако стана техен роб, ще получат всичко.

— И колко се предполага, ще струваш?

Бренан вдигна рамене, повече заинтересуван от деликатните извивки на ухото й, отколкото да говори за пари.

— Не обръщам много внимание. Когато предишния ни крал настоя да работим с човешките банки, започнах да го правя. Предполагам, че до този момент разполагам с дузина, дори повече.

Тиарнан премигна.

— Дузина какво? Атлантски долари? Морски звезди? Какво изобщо използвате за валута?

Той й се усмихна.

— Не, в Атлантида нямаме валута. Не ни е нужна. Моите средства са съсредоточени в американски долари, но разбира се, имам и няколко офшорни сметки.

Тя отвори уста, после я затвори и отново я отвори.

— Искаш да ми кажеш, че разполагаш с дванадесет милиона долара? Наистина?

— Разбира се, че не.

Тя се засмя и въздъхна силно.

— Уф. Щеше да ми е трудно да се мотая с теб, след като си толкова по-възрастен от мен и така фрашкан с пари. Не съм момиче, което си пада по богато татенце.

Бренан затърси значението на термина в спомените си, но не успя да го намери.

— Не съм сигурен какво значи „богато татенце“, но аз нямам дванайсет милиона долара. Разполагам с приблизително дванадесет милиарда. Да си вземем ли по още едно питие? Трябва да поговоря с Грейс.

Той тръгна към бара, но се спря, когато осъзна, че тя не е с него. Воинът се завъртя на пети, готов да я предпази от всяка опасност, но тя беше в безопасност. Точно там, където я бе оставил, но със странно изражение на лицето. Загрижен, че може да се разболява или се страхува, ако това изобщо бе възможно за човек с такъв кураж като нейния, Бренан се върна при нея.

— Тиарнан?

— Дванайсет милиарда долара? Шегуваш ли се?

Той за секунди изучаваше лицето й, докато се опитваше да реши какъв щеше да бъде най-правилният отговор. Но както винаги избра най-простия.

— Аз рядко се шегувам. Нямаше как да определя комичния потенциал на повечето забавни ситуации, след като съм лишен от емоции.

Тя замига.

— Рядко се шегуваш. Дванадесет. Милиарда. Долара.

Една възхитителна идея го осени и той се разсмя с глас.

— Но това вече не е проблем. Може да правя шеги по всяко време. Мога да се шегувам дори с Вен.

Тиарнан, която вече бе срещала Вен, вдигна вежда.

— Може би искаш да започнеш с някой по-неопитен. Вен е по-скоро комик от световна класа.

— Ще отидем ли да говорим с Грейс?

— Разбира се, води, г-н Дванайсет милиарда — отвърна тя, все още с онзи смаян тон.

Но преди отново да закрачи по пода, Бренан си спомни какво му беше казал Алексий.

— Ако нещата станат още по-опасни, изхвърчаш от мисията — отсече сурово. — Без възражения.

Нещо засия в очите й и онзи удивен поглед изчезна, сякаш никога не е бил там.

— Грешиш. По-добре повярвай, че ще има възражения. Няма начин да зарежа мисията. Ако те се притесняват, че ще избягаме, значи вървим в правилната посока. Това, което ни остава да направим, е да играем ролите си, да разберем каквото можем и да раздухаме историята, така че големците да влязат в пандиза.

Бренан поклати неодобрително глава.

— За съжаление, никога не е толкова лесно, когато става въпрос за вампири.

Тя се ухили.

— Знам. Затова се нуждаеш от мен. Аз ще бъда твоето подкрепление.

След тези думи тя го хвана и го дръпна към бара, като не му остави друг избор, освен да я последва.

— Моето подкрепление — повтори той, чудейки се дали неспирното цунами, наситено с емоции, може да разкъса на парчета сърцето на един мъж или Тиарнан сама би се справила с тази задача.

Алексий избра точно този момент да осъществи връзка с него.

Имаме още проблеми. Лукас трябва да се върне в щаба на глутницата, имало е още една атака и той се страхува за Хъни и бебетата. Отивам с него. Семейството му е в опасност и може да се нуждае от още един чифт кинжали.

Имаш ли нужда от мен? Отвърна обратно Бренан. Заради Лукас и семейството му щеше да намери начин да се измъкне от кучетата пазачи на Литън.

Не! Трябва да останеш тук и да разбереш какво, по дяволите, се случва. А и не искам да оставям Грейс сама. Да не забравяме, че

Тиарнан е човек, а също така и мишена. Хората са лесно раними.

При тази мисъл гневът, скрит в Бренан, се превърна в ужасяваща ярост.

Първо трябва да минат през мен!

Нека се срещнем в щаба на Лукас след партито, ако успееш да се измъкнеш. В противен случай, ще намеря начин да стигна до теб.

Бренан се съгласи и прекрати комуникацията. Тиарнан дръпна ръката му, а след това положи длан на лицето му, притегли го към себе си и го целуна по бузата.

— Видя ли това? Невестулката, която Литън има за асистент, току-що връхлетя в залата и изглеждаше напълно откачил. Определено се случва нещо съмнително.

Докато той и асистентът му разговаряха, лицето на Литън почервеня, сетне пребледня и ученият напусна тичешком залата. Уесли се втурна да го догони, но за миг се спря, огледа се и хвърли един многозначителен поглед към Бренан и Тиарнан. Тръгна към тях с бързи темпове и след минута се озова пред тях.

— Ааа, г-н Бренан. Съжалявам, но трябва да ви уведомя, че срещата, която бе планирана за след партито, се налага да бъде отложена. Ние, ами, ние ще се свържем с вас на сутринта. Доктор Литън поиска от мен да ви помоля да останете в хотела, защото получихме данни за нападение на животни — мъжът си пое дъх. — Да, нападение на животни. Ще сте в безопасност, ако останете тук.

— Ще го имам предвид — отвърна Бренан уклончиво.

— Чудесно. До утре сутрин.

Мъжът тръгна след работодателя си, като почти се затича в бързината си.

След като изчезна зад вратите на балната зала, Бренан сподели с Тиарнан какво му беше казал Алексий.

— Убедена съм, че не е нужно да ти казвам, че Уесли лъжеше усилено — заяви тя. — Май има проблеми в земята на лудите учени? Объркали са се още експерименти? Надявам се, че никой от семейството на Лукас не е пострадал.

— Както и аз. Засега трябва да кажем на Грейс какво е планирано и да се върнем в стаята ни, за да решим какво да правим от сега нататък.

— Нашата стая? — промълви Тиарнан, сви рамене и му хвърли една крива усмивка. — Предполагам, че е така. От друга страна, никога не съм споделяла стая с милиардер. Имаш ли знака за долар върху пижамата си?

Бренан се втренчи в нея, за кой ли път, чувствайки, че ще има известни затруднения да бъде в крак с тази необикновена жена. Бе така далече от него, но все пак си спомни, че трябва да отговори на въпроса й.

— Аз не нося пижама.

ГЛАВА 12

Тиарнан последва Бренан, след като той се увери, че никой не ги чака в засада. Поне никой неподходящ. Имаше нещо в тези воини и начина им да приемат безопасността и защитата много сериозно. Но след ден като този се радваше, че беше така, въпреки че Бренан бе една от причините тя да се нуждае от защита. След като бяха напуснали стаята за известно време, тя отново направи бърза проверка за подслушватели. Все още беше чисто. Или Литън им вярваше, или беше глупав, а може би твърде арогантен, за да смята, че разговорът им е важен.

След като върна сканиращото устройство обратно в чантата си, се обърна към Бренан.

— Трябва да поговорим. Девън може да се окаже вампирът, който по-рано ме приклещи, за да си поговорим, но не мога да бъда сигурна. За жалост, не си призна. А и имайки предвид ситуацията, в която сме попаднали, не бих искала да го притискам.

Обърнат с гръб към нея, Бренан стоеше неподвижен, без да проронi и дума.

— Бренан? Отново ли общуваш с Алексий чрез специалните ти сетива, подобни на тези на Спайдърмен? — тя въздъхна, когато той не отвърна. — Виж, напълно разбирам тежестта на тази ситуация, но все пак ти помогнах да удържиш емоциите си и най-малкото, което може да направиш за мен, е да ме държиш в течение със ставащото. Не мога дори да си представя колко ужасно е да изпиташ всички чувства, които в продължение на две хиляди години си потискал, наведнъж. Ще се побъркам, ако трябва да усетя наново всичко, което ми се е случило през последните двадесет и осем години.

Той потрепна, сякаш тя го бе поразила с думите си и ледените тръпки на загриженост се спуснаха надолу по гръбнака й.

— Ако партито и танцът с вампира са ти дошли в повече и си на път отново да се сринеш, моля те, кажи ми веднага — каза тя и бавно

тръгна към вратата. — Защото преживях достатъчно от това за един ден.

Той най-накрая се обърна към нея, направи го много бавно и вдигна глава, докато погледите им се срещнаха. Тя ахна и отстъпи крачка назад, когато усети наситения с адреналин механизъм „бий се или бягай“, да се задейства с пълни сили в нея.

— Очите ти! Вече не са зелени — продума тя.

— Какъв цвят са?

Бренан стоеше напълно неподвижен, сякаш знаеше, че Тиарнан ще избяга при първия признак за движение.

Тя се загледа в очите, които необяснимо как бяха станали среднощно черни. Черни, но с малка разлика.

— Те са… черни с малки синьо-зелени центрове, почти като…

— Почти като какво?

— Като пламъци. Като малки синьо-зелени пламъци.

Боецът бавно, ах, така бавно, вдигна ръка и я протегна към нея.

— Тиарнан, нуждая се от теб. Искам да те подържа дори и само за малко. Чувствата ми ме смазват. Пулсират в тялото, кръвта и костите ми. Нищо в живота ми не ме е подготвило да победя враг, който живее в мен. Не мога, не мога да чуя мислите си от всичкия този шум.

Той си пое дълбок дъх на пресекулки.

— Ти успокояваш турбуленцията. Виждаш ли изобщо смисъл в това, което казвам?

Тя кимна почти против волята си. В съзнанието си знаеше, че не трябва да се забърква в проблемите на атлантите. Древни проклятия, отмъстителни богове и застрашаващи разума емоции бяха твърде странни. Прекалено налудничави и твърде много на фона на реалната и много опасна мисия, която беше предприела.

Но въпреки това се нуждаеше от него. Трябваше й, защото бе част от прикритието й, а Литън и останалите вампири го смятаха за важен, и…

Тя се залъгваше. Не се изкушаваше да го задържи в мисията заради историята, камо ли заради Сузана или заради някаква друга сложна причина, която би могла да има смисъл.

Желаеше да го задържи заради самата себе си.

— Само за малко? — повтори тя, без да знае какъв отговор иска да чуе: да, само за малко или не, никога няма да те пусна.

Невероятно беше, че може да изпитва такива силни и объркани чувства към мъж, за, когото почти нищо не знаеше. Но бе истина.

Дори за нея. Най-вече за нея.

Тя го познаваше, познаваше го на такова ниво, което няма нищо общо с разум, логика, дори и време.

— Да — прошепна той. — Да, само за малко.

Бренан така бързо прекоси стаята, че тя едва го видя, докато не я взе в прегръдките си я вдигна на ръце. Обувките й тупнаха на килима под краката й, а Тиарнан започна да изучава себе си и ръцете си върху силните му рамене.

— Благодаря ти — каза той простичко, но в това нямаше нищо просто, можеше да го разбере от начина, по който тръпките, разтърсваха могъщото му тяло. — Не можех да го понеса. Нищо от това. Да ги наблюдавам, докато те зяпат или по време на танца, да виждам как онзи вампир те докосва… — той млъкна и се наведе, за да допре челото си в нейното, и същевременно затвори очи.

Тя знаеше какво трябва да стори. Да го пусне да си тръгне. Да му позволи да я забрави и да продължи сама в мисията си. Проклятието го измъчваше. Бренан затегна хватката си около нея и сърцето й прошепна истината, от която се страхуваше. Нямаше избор. След като е далеч от нея, той ще я забрави и може би ужасната емоционална наситеност щеше да спре или да се успокои поне малко, за да може Бренан да запази разсъдъка си.

Бе на път да рухне и никой не го заслужаваше. Най-вече той самият. Този воин, който в продължение на години бе давал толкова много на човечеството.

Тя обгърна лицето му с ръце и погледна в невероятно красивите му черни, с пламък в центъра, очи.

— Бренан. Трябва да си вървиш. Трудно е и не мога… не мога да гледам как болката от всичко това те побърква. Мога да се справя и сама.

Той завъртя глава и положи една целувка от вътрешната страна на дланта й.

— Не — отвърна нежно. — Няма да те оставя. Ще работим заедно, за да открием истината, скрита зад тези учени и заговора им, а след това ще те освободя.

— Ще ме освободиш ли? — Тиарнан знаеше, че трябва да се отдръпне от него, но не можеше да се спре да го докосва. Искаше да се отпусне в неговата топлина и да вдиша пикантния му мъжествен аромат.

— Не трябва да се въвличаш в проблемите ми — гласът и очите му бяха така сурови и студени.

Докато го наблюдаваше, очарована от видяното, черното в ирисите му избледня и те отново придобиха цвета на бледа и зелена пролет, но тогава непонятна за нея мисъл я накара да се зачуди за колко ли от проблемите му причината бе тя.

Бренан стисна юмруци от двете си страни и се забори с най-могъщия враг, пред когото някога се е изправял: самия себе си. Емоциите го връхлитаха като хванат в бурята кораб и всяка молекула в тялото му крещеше да я вземе, да я вземе, да я съблече и направи своя.

Дисциплина. Нуждаеше се, длъжен бе, трябваше. Щеше да е спокоен, да мисли разумно и най-вече, щеше да бъде мъжът, от когото тя се нуждае, а не мъжът, който се нуждаеше от нея. Не сега. Все още не.

Може би никога.

— Този Девън вероятно играе надълбоко, занася се с нас, но въпреки това не отписвам вероятността да е поискал да танцува с теб просто защото бе най-красивата жена в залата — каза той като се стегна срещу прилива на желание, който караше пениса му да подскача в панталона му всеки път, щом тя се изчерви.

Както предположи, страните й придобиха изключително привлекателен розов оттенък.

— Не мисля. Но, все пак ти благодаря. Вампирите рядко вършат нещо просто ей така, особено могъщите като Девън. — Тя седна на ръба на леглото и започна да си подбира дрехи от раницата, но след това щракна с пръсти. — Чакай, за малко да забравя. Девън каза да те поздравя. Срещал ли си го?

— Не съм срещал вампир на име Девън, въпреки това признавам, че дори и ако съм го срещал нямаше да го разпозная в тълпата и заради очилата, които носеше — Бренан се намръщи, докато обмисляше възможностите. — За жалост първото, което ми идва наум, е, че може

да съм убил член на кръвното му потомство и той иска да си отмъсти. Често ми се е случвало през вековете.

Тя въздъхна.

— Начинът, по който така небрежно казваш нещо от рода „през вековете“ е толкова нереалистичен. Когато всичко това приключи, може да проведем един доста дълъг разговор за чудесата, които си видял и нещата, които си преживял през дългия си живот.

Той замръзна на място, осъзнавайки за какво загатваха думите й дори ако тя не ги бе казала с умисъл. Че за тях има бъдеще. Че тя би искала да прекара повече време с него. Че той може да храни миниатюрна надежда.

— Не бих желал нищо повече — отвърна воинът.

Тиарнан наклони глава.

— Това беше лъжа. Не голяма, но нещо… в нея, има нещо невярно в начина, по който го изрече.

Бренан обмисли думите си и след това слисан започна да се смее и малка доза радост отвори вратите към по-тъмни и жадни емоции.

— Няма да ми е лесно с теб, нали така, „познавало на истината“? Долавяш дори и най-бледата лъжовна сянка в иначе изпълнено от истина твърдение. Да, в действителност това, което казах, не е напълно вярно. Но истината обхваща желанието ми към теб и ми изглежда твърде агресивно за краткото ни познанство. Има толкова много неща, които бих се радвал да правя с теб, вместо да говоря.

Очите й потъмняха и тя си пое лек, накъсан дъх, давайки му надежда, че не е останала безразлична към него. Освен това беше твърде рано, но преди да се наемат да изучават страстта, която пламтеше така ярко между тях, имаха да свършат още много неща.

— Какво ще кажеш за момента да оставиш желанието настрана? Бренан, ти, така да се каже, обобщи целия ми живот. На никой не му е било лесно да бъде близо до мен, включително и на семейството ми. Съжалявам, че притеснявам и теб.

Бренан съвсем ясно можеше да види, че я бе наранил с нехайните си думи, а болката от това откритие го изгаряше целия, ала все пак той не беше свикнал с тези емоции, както и с последиците от тях и не знаеше какво да стори, за да поправи вредата от думите си. Обаче искаше да разбере и така да я опознае по-добре.

— Кажи ми какво е да се живее така. Притежаваш дарба, отдавна изгубена за атлантите. Наричаме тези, които могат да чуват и доловят отгласа на истината и заблудата „познавачи на истината“. Били са високо почитани в обществото ни или поне така се разказва в историите, но много често… — замлъкна, проклинайки глупавия си език.

— Много често какво?

— Нищо. Трябва да намерим Лукас и Алексий.

— Кажи ми — настоя тя. — Много често са полудявали? И хората са ги намразвали? Мислиш ли, че не го знам? Вярваш ли, че е лесно да чуваш всяка една лъжа без значение колко малка и незначителна е тя? Да, талантът ми е полезен, когато разследвам някоя история. Но през останалото време? Ха. Обществото ни не би могло да оцелее без учтивите малки измами. Благородни лъжи. „Да, ти все още си също толкова прекрасна както в деня, в който се ожених за теб. Чудесен опит да удариш топката, малък Джуниър. Ама разбира се, че искам да отида на хокей с теб, скъпи“ — Тиарнан постави ръце около главата си. — Винаги съм знаела. Когато момчето, с което излизам мисли, че не съм толкова сладка като предишната му приятелка, или шефът ми смята, че писането ми е пълен боклук или че баща ми има връзка с детегледачката. Винаги съм знаела. — Когато вдигна поглед и се загледа в него, сълзите блестяха сплетени в миглите й, ала за Бренан те бяха като кинжали, забити в сърцето му. — И знаеш ли какво? Мразя всяка секунда от това. Бих дала всичко, за да не знам. Само за ден, за седмица, мамка му, за час дори. Бих се радвала да не зная.

— Моля те, прости ми — Бренан приклекна пред нея и сложи ръце на леглото от двете страни на коленете й. — Аз съм един неразумен идиот. Ще се опитам да не бъда. Моля те, не плачи. Не мога да го понеса, а и се страхувам, че напълно ще се лиша от мъжественост ако и аз се разплача.

Тя съвсем леко се усмихна.

— Мъжете в този век също плачат.

— Не и аз. Ако започна, се опасявам, че ще плача поне десетина дни, ако ли не три пъти по толкова. Ще ти се наложи да се обадиш на служителя на рецепцията, за да ти даде кофи, в които да събираш сълзите ми, за да не наводнят целия парк — каза той и с умисъл се ококори в израз на прекомерна тържественост, с надеждата да я накара

да се засмее. — След това по телевизията ще съобщят, че бизони са хванати в капана на наводнението и са били принудени да плуват, в името на безопасността си.

Тиарнан се засмя на глас.

— Добре, печелиш. Ще спра да се самосъжалявам, но само заради бизоните.

Когато се наведе напред и на свой ред целуна клепачите й, вкусвайки солта в сълзите й като я отпечата в душата си, тя го беляза завинаги.

— Ти си смела и безкористна жена, Тиарнан Бътлър. Нека сега да намерим Алексий и да измислим плана ни за действие.

Той се изправи, като я взе със себе си.

— Ще трябва да се преоблечем, преди да се срещнем с Алексий и останалите. Ще се обърна с гръб, ако това ще те удовлетвори?

Тя поклати глава.

— Трябва отново да ползвам другата стая. Ще съм бърза.

Тя му даде телефона си и изчезна, а Бренан го сложи на бюрото и докато набързо свали смокинга си, гледаше съсредоточено към снимката й. Този път образът й не избеля така бързо от съзнанието му, но мъглата започна да се надига едва след няколко минути.

— Тиарнан? Трябва да те видя — извика накрая, мразейки собствената си безпомощност.

Красива както винаги, но сега по-добре покрита, защото бе облечена със зелен пуловер, дънки и ботуши, тя отвори вратата широко и пристъпи напред.

— Тук съм. Знаеш ли, наистина трябва да отправиш петиция към Посейдон.

— Ще го направя — отвърна мрачно. — Аларик, нашият висш жрец, без съмнение ще ми помогне да намеря начин да се свържа с бога на моретата. Макар че не знам да има случай Посейдон да е отменил проклятие, веднъж, след като го е направил.

— Няма да боли, ако опиташ, нали? Ако ти откаже, няма да си в по-лошо положение, отколкото си сега. Може би вероятно аз мога да говоря с него в твоя защита?

— Би предложила да се изправиш пред повелителя на моретата и да пледираш в моя защита?

Бренан усети, че искреността в думите й срина още един слой в защитата му. Бе готова да се изправи пред Посейдон. Заради него.

Тиарнан прехапа устна, но кимна.

— Да, без риск няма победа. Права ли съм? Какво ще кажеш да се съсредоточим върху настоящия ни проблем?

— Съгласен съм. Трябва да намерим начин да се промъкнем покрай нежеланите си охранители и да отидем в щаб квартирата на Лукас, за да разберем какво точно се е случило.

— Можеш ли отново да направиш номера с мъглата? — Загледа се в прозореца. — Беше доста впечатляващо, между другото. Никой няма да те хване, ако пътуваш по този начин.

— Бих могъл, но така няма да мога да те нося. Или, за да бъда точен, въпреки че мога да те нося, докато съм в тази форма, ще бъде доста стряскащо за онези, които те гледат отдолу, да те видят как се носиш във въздуха на невидимо килимче.

Тиарнан прехапа устна.

— Значи не можеш да ме превърнеш в мъгла?

— Не, само атлантите притежаваме тази способност.

— Трябва да призная, че се чувствам малко облекчена. Не ми харесва идеята молекулите ми да се пренаредят. В това отношение съм повече като Маккой и Спок[1], ако схващаш смисъла ми.

— Всъщност и представа си нямам.

— Съжалявам. Пристрастена съм към „Стар Трек“. Голям фен. Харесва ми и римейкът. — Тиарнан закрачи към прозореца и погледна през него. — Значи е решено. Ти отиваш там, чрез трика с мъглата, а аз ще остана тук и ще си почина малко. Може би ще поръчам рум сървис. А когато се върнеш…

Негов ред бе да я прекъсне.

— Не мога да се отделя от теб, Тиарнан. Въпреки че никога не бих те оставил сама, заобиколена от толкова опасности. Но не мога да те оставя, защото проклятието ще ни застигне с пълна сила.

Тиарнан се удари през челото.

— Знам това. Знам го. Но ми е трудно да го запомня, ако виждаш смисъл в думите ми. Както, когато влизаш в стаята и натискаш ключа на лампата, въпреки че знаеш, че трябва да смениш крушката?

През половината време Бренан дори не разбираше за какво му говори, но това по никакъв начин не му отне чистата наслада да я

наблюдава. Да съзерцава как устните й се движат и същевременно да си представя какво би могла да направи с него, използвайки тези прекрасни и сочни устни…

— Бренан? — помаха му тя. — Пак го правиш!

— Да правя — какво?

— Гледаш ме, сякаш съм част от менюто.

— Разбира се, че не — топлинна вълна заля тялото му и това издаде току-що изречената лъжа. Спомни си за дарбата й и се усмихна. Може би за десерт.

---

[1] Маккой и Спок — герои от комикси, а по-късно и филм „Стар Трек“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Кожата на Тиарнан изтръпваше всеки път, щом Бренан погледнеше към нея, докато бяха в асансьора на път към фоайето. Атлантът доста сериозно приемаше идеята да прегърне емоциите или поне идеята да прегърне нея. Той я желаеше и щеше да тръгне след нея. Целеустременото преследване би трябвало да успокои страстите й, но не го направи. Имаше напълно обратния ефект. През повечето време се чувстваше изключително неспокойна около него.

— Време е за шоу — промърмори той, когато бутонът, на който бе изписано „Ф“, светна и вратите на асансьора се отвориха.

Съблазнителната половинчата усмивка на Бренан премина в арогантен и гневен поглед и той обгърна властната си ръка около кръста й.

— Не забравяй, че това е част от плана, така че не бива да се притесняваш — прошепна тихо в ухото й.

Сразена от порочен импулс, Тиарнан спусна ръка към страхотния му, стегнат задник и го стисна.

— Същото се отнася и за теб.

След това изви глава назад и силният й гръмък смях, с който казваше „Боже, аз съм нечия кукла“, изпълни малкото пространство, а сетне размърда бедрата си, докато излизаха от асансьора.

— Сигурен ли си, че искаш да се разходим из тези гори. И то през нощта, сладкишче. Искам да кажа, че може да има диви животни и много страшни неща — отбеляза тя в най-добрия си опит да изглежда задъхана и безмозъчна.

— Аз съм единственото диво животно, за което трябва да се притесняваш — отвърна воинът с дълбок и дрезгав глас и въпреки че тя знаеше, че той играе пред вероятната им публика, нещо в тона му я накара да се зачуди каква част от собственическия инстинкт, който демонстрираше, беше част от постановката.

Последното, от което се нуждаеше, беше той да мисли, че може да управлява живота й. Имаше си работа и мисия, към която щеше да

се върне, след като всичко това приключеше. Щеше да разобличи всяко едно от чудовищата, които стояха зад ужасния план за поробване на човечеството и имаше чувството, че Литън и приближените му са само върхът на айсберга.

Точно навреме — почти идентични, лишени от врат, мускулести главорези им препречиха пътя към изхода.

— Съжаляваме, сър, но молим гостите тази нощ да не напускат хотела. Просто предпазна мярка, надявам се, че разбирате — каза Глупав.

— Да. Предпазна мярка. Не искаш никой да те изяде, нали? — гласът на По-глупав иззвънтя, докато гледаше похотливо към гърдите на Тиарнан.

Ръката на Бренан се стрелна напред и той сграбчи По-глупав за гърлото, вдигайки го толкова нависоко, че обувките му едва докосваха пода.

— Склонен съм да приема похотливите ти погледи към приятелката ми като лична обида. Какво ще кажеш за това?

По-глупав не каза нищо, което не я изненада, след като Бренан го душеше. На лицето му се появиха червени петна и успя да издаде няколко сподавени звуци, докато неуспешно се опита да се освободи от ръката на атланта.

Партньорът му извади оръжие изпод якето си и Бренан вдигна вежда.

— Наистина ли мислиш да го направиш?

Гангстерът се скова, докато обмисляше възможностите си. Мисленето, изглежда, не фигурираше в длъжностната му характеристика.

Тиарнан сложи ръка върху тази на Бренан.

— Спри! Пусни го. Не искам да защитаваш честта ми, ако ще се стига до подобни сцени.

Бренан стисна още веднъж, но пусна жертвата си точно когато лицето на мъжа бе придобило интересен нюанс на тъмнолилавото.

— Ще те убия — успя да каже той, между няколко накъсани вдишвания.

— Може да опиташ — отвърна спокойно Бренан. — Ако сте приключили, аз и приятелката ми искаме да излезем и да си направим кратка разходка. Ако ни задържите допълнително, го правите на своя

отговорност, да не говорим, че д-р Литън ще бъде много разочарован, ако ценният за него милиардер се оттегли от цялото това начинание.

Двамата глупаци се вгледаха един друг, очевидно изгубени в мисли и пресмятане на новите им перспективи. Тиарнан не ги изчака да го обмислят особено след като онзи с оръжието вдигна радиото си и го включи. Тя хвана Бренан за ръката и го дръпна към стъклените врати. В началото беше сякаш се опитваше да дърпа планина, но след като видя, че породеното от свръхдоза тестостерон състезание по съзерцаване между него и главорезите в крайна сметка бе свършило, той я последва. След като излязоха навън, тя не спря, а пусна ръката му и тръгна по пътеката, която водеше към пътя, без да знае на къде отива, но честно казано, не й пукаше. Докато все още изкачваше пътя, вървейки толкова бързо, колкото бе способна, той я настигна и й хвърли остър поглед.

— Ядосана ли си ми? — осмели се най-накрая да попита.

— Леле, Шерлок, какво те наведе на тази идея? — прошепна една от най-грубите думи, съществуващи в речника й. — Само защото застраши мисията и рискува прикритието ни да бъде разкрито, и то, защото някакъв мъж е зяпал гърдите ми. Че защо да съм ядосана?

— Трябва да ти се извиня, задето защитих честта ти? — С ярост Бренан изрита един паднал клон от пътя си. — Да ги оставя да се държат като дегенерирала измет и да не правя нищо? И после — какво? Да легна на земята и да изпадна в истерия, докато те опипват?

Тя стисна устни, за да не позволи на усмивката й да излезе на показ, а след това се спря и се обърна към него.

— Добре, трябва да те светна относно доста неща. Първо, никой не казва „да изпадна в истерия“. Опитай се да влезеш в крак с този век. Второ, не реагира ли твърде пресилено? Държаха се цинично. Бяха прости главорези, вероятно с пет мозъчни клетки, които споделят помежду си и трябваше да се задоволят само с визуалното опипване. Голяма работа. Това е нищо в сравнение със случващото се, когато мина покрай строителен обект в Бостън.

Бренан скръсти ръце пред широките си гърди, така мускулите му се стегнаха и изпънаха тъканта на ризата му, и за момент Тиарнан забрави какво имаше за казване. Този мъж беше просто великолепен. Сетне тя погледна нагоре и невъздържаното изражение на лицето му я върна към реалността, и то бързо.

— Знаеш ли, приличаш ми на двегодишно дете, което се нуждае от сок и дрямка — изтъкна тя, но на мига стигна до изненадващо за нея умозаключение. — Всъщност проблемът може да се корени тъкмо в това, не е ли така? Още от деца всички сме се учили да контролираме емоциите си, но ти не си имал възможността да го направиш. Или онова, което си научил като дете, е било заличено през последните две хиляди години. Тъй че, изглежда, си в „Искам!“ и „Не, не, не!“ — фаза на емоционалното си развитие.

Тя вдигна ръце и отново тръгна напред.

— Чудесно. Нуждаех се от солидно прикритие, за да си свърша работата, а вместо това получавам Рамбо, несъмнено нуждаещ се от столчето, с което се наказват малките деца.

Той сложи ръка на рамото й не толкова нежно и я обърна към себе си, за да срещне погледа му.

— Не си го и помисляй. Не може да правиш такива твърдения и просто така да си тръгнеш.

Тя се взря право в лицето му. Никой нямаше право да й казва какво може или не може да прави, бил той древен воин или не.

— Защо не?

— Ами, първото е, че си тръгнала в погрешната посока.

Тя се огледа около себе си, чувствайки се като пълна глупачка.

— О!

— И освен това сега искам да те целуна — каза той и я придърпа към себе си. — Имаш ли някакви възражения относно това?

— Убедена съм, че мога да измисля…

Тогава той я целуна и само с един бърз и невинен допир на устните си сложи край на това, което бе на път да каже.

— Ще измислиш — какво?

Тиарнан изстена и обви ръце около врата му.

— Нищо. Но определено ще си получиш сок и дрямка, господинчо.

Той се засмя и обгърна кръста й със силните си ръце.

— Може ли към това да добавя и бисквита?

Щом тя разтвори устни да му отговори, Бренан набързо сграбчи възможността с една дълбока и изгаряща целувка. Горската настилка се стопи под краката й. Нищо не остана, освен вртеливо торнадо от

емоции, като тя и Бренан стояха в неговия център, вкопчени един в друг също както удавници в парче дънер.

Езикът му се стрелна в устата й и я покори — обяви Тиарнан за своя и я дръпна толкова плътно към тялото си, че тя нямаше как да пропусне твърдата издутина на ерекцията му, пулсираща срещу нея, точно там, където искаше да го усеща. Тя изстена, а може би той го направи, след това Тиарнан прокара пръсти през копринено дългите вълни на косата му и издърпа лицето му по-близо към себе си, за да може да задълбочи целувката.

Той завладяваше устните й, целуваше я с такава сила и умения, че Тиарнан почти повярва, че костите й се превръщат в разтопено сребро в обятията му. Чувстваше се така безпомощна и единственото, което можеше да стори, бе да се вкопчи в него и да затегне хватката си, поглъщайки го, сякаш целувката бе едничкото нещо, което я възпираше да се счупи на парчета и да полети в бурята от страсти.

В опит да си поеме дъх и да възвърне баланса си, тя се дръпна съвсем леко назад, но той започна да я целува по врата и после с нежност допря устни до мястото, където по-рано я беше захапал вампирът.

— Какво правиш? — прошепна тя, когато Бренан нежно обхвана гърдите й с голямата си и елегантна ръка.

— Измъчвам се — отвърна той, дишайки тежко, — след като няма начин да си позволя да те обладая върху някое от дърветата тук, въпреки че всичко в мен крещи да го направя. Фантазирам си как вдигам този пуловер и покривам пищните ти и зрели гърди с ръцете си и обхващам втвърдените ти зърна с устните си. Сетне ще коленича пред теб и ще сваля дънките ти надолу, чак до глезените ти, след това ще вкуся сладостта на пищното ти, зряло тяло, докато не свършиш в устата ми.

Когато приключи да обрисува визуалната картина, тя самата дишаше много накъсано.

— Доста използваш „пищни и зрели“ — продума тя.

— Копнея за теб, Тиарнан. Изпълва ме желание на две хиляди години — изръмжа той.

Вдигна я напълно от земята и тя инстинктивно обви крака около кръста му, докато той я понесе към едно от дърветата, които преди малко бе споменал, намиращо се на повече от десет метри от пътя,

скрито от сенките, хвърляни от другите дървета. Дори и лунната светлина не можеше да проникне на мястото, на което стояха.

— Позволи ми да го направя. Само за няколко съвсем кратки мига. Позволи ми да ти доставя удоволствие.

Бренан спря, щом стигнаха до дървото и дори още по-нежно я опря на студената му кора.

— Моля те, моля те, моля те — прошепна срещу устните й, преди да ги вземе в още една изгаряща и страстна целувка.

Изящните вълни на екстаза препускаха диво през тялото й при съвсем лекото докосване на устните му върху нейните и въпреки че знаеше, че трябва да си спомни всички причини, според които това бе лоша идея, всичко, което можеше да мисли, беше „да“ и като не можеше да отрече две хилядите години, изпълнени с желание, го каза на глас.

— Как едно момиче би могло да устои? Да, да, да — прошепна набързо, нуждаейки се от ръцете му върху себе си.

От устните му върху своите.

Той нададе вик на триумф или на притежание, или може би беше нещо, което атлантите вършат, докато правят любов, но на нея не й пукаше, защото секунди по-късно той вече вдигаше пуловера й и измести чашките на сутиена й настрани, ала преди кожата й да потрепне заради полъха на ледения въздух, горещата му уста покри едното й зърно, а жарката му ръка — другото. Издаде звук, подобен на тананикане срещу гърдите й и тя потрепери, но преди да успее да реагира той, пое зърното й между устните си и го засмука така силно, че тя извика.

— Бренан, Бренан, о, господи, да!

Тиарнан вплете пръсти в косите му и той го прие като насърчаването, което очевидно беше, защото започна да смуче ритмично и от време на време да гали зърното й с нежния допир на езика си. Тя се гърчеше срещу него, гореща влага струеше между бедрата, разтваряйки и приготвяйки я за него. Имаше нуждата, копнееше и о, да, той притисна голямата си, твърда възбуда към нея и започна да я отърква със същия ритъм, с който обработваше гърдите й.

Огнено чувство препускаше през вените й, тя бе така близо да свърши само заради устните му върху гърдите си. Толкова близо, как

бе възможно да се възбуди така бързо? В същото време, в което тя извика, Бренан захапа нежно едното й зърно и стисна силно другото.

Горещината, о, онази гореща, пълна, всепоглъщаща и неконтролируема сила на сексуалния й глад се издигаше в нея и искаше още и още от това невероятно усещане.

Повече от него.

Тиарнан почти полудя от това мощно желание. Никога досега не бе изпитвала нещо подобно. Отчаяна, тя дръпна главата му назад, докато той не се откъсна от зърното й с едно последно засмукване, което тя усети чак до върха на пръстите на краката си.

Бренан погледна към нея, а очите му блестяха като изумрудени пламъци.

— Кажи ми! — настоя той. — Кажи, че ме желаеш.

— Желая те — бе единственото, което успя да изрече. — Желая те сега, нуждая се от теб, о, да моля те, моля те.

Той я пусна внимателно, докато краката й отново се озоваха на земята, а тя трябваше да се подпре на дървото, за да не падне, тъй като омекналите й колене отказваха да й съдействат. Сетне се взря в нея, като погледът му се движеше плавно от зачервеното й лице и подутите й от целувките устни към гърдите й, които все още бяха открити и подутите й зърна, които всеки полъх на студения вятър докосваше и това засилваше възбудата й. След това Бренан внимателно свали пуловера й надолу.

— За да не настинеш — обясни нежно той, но тя беше като омагьосана, докато се опитваше да намери смисъл в думите му. Да не би да спираше?

— Какво? Аз си помислих, че ние…

— Несъмнено ще го направим — отвърна й с вълча усмивка, но дори и в тъмното тя можеше да види блясъка на зъбите му.

Бренан коленичи в листата, събрали се в краката й, и след минути свали дънките й чак до глезените. Преди да успее да си поеме дъх, да каже нещо или да се раздвижи, той я сграбчи за бедрата и устните му намериха най-съкровеното й място.

Тиарнан извика в първия миг, в който горещият му, сръчен и способен език погали клитора й, а след това не можеше да вика, не можеше дори да си поеме дъх, докато той я ближеше, смучеше и

правеше вълнообразни движения с езика си, до момента, в който тя почти зарида от чистото удоволствие.

— Моля те, моля те, моля те — повтаряше думите, докато те се превърнаха в безсмислени звуци, в проста молба, а след това всичко изгуби значение.

Тя не можеше да изрече и дума, защото той проникна с пръсти в нея и започна да ги движи навътре-навън и да смуче по същия начин, както засмукваше зърната й. Секунди по-късно, натискът, удоволствието и страстта рязко превзеха тялото й и се концентрираха в главата й, когато тя отново извика, но този път името му, докато най-силният оргазъм, който някога бе преживявала през целия си живот, я извиси нагоре и над самата вселена.

В продължение на няколко мига й се стори, че губи съзнание или може би й се зави свят, а когато премигна няколко пъти, усети, че той я притиска към себе си и я целува нежно по челото. Тя се изчерви, като осъзна, че панталоните и все още се намират около глезените й и че сутиенът й, макар и скрит под пуловера, е разкопчан.

— Аз… — трябваше да млъкне, за да може да си поеме дъх. — Няма думи, с които да опиша колко невероятно беше. Но трябва да се облека.

Бренан се засмя.

— Радвам се, че те задоволих така добре — призна той с глас, изпълнен с чисто мъжко задоволство.

Тя трябваше да се засмее. В края на краищата той също заслужаваше да се чувства задоволен. Леле!

— Уханието на дивата природа до края на живота ми ще ми действа като афродизиак — отбеляза тя, смеейки се отчасти и на себе си.

Той я целуна пак и се наведе, за да вдигне панталоните и бельото й, преди тя да го е направила, като по средата на пътя се спря, за да целуне корема й. Когато издърпа панталоните й малко над коленете, прокара език между срамните й устни в едно дълго и пропито с наслада движение. Тя ахна и стисна дървото зад себе си, докато експлозията от усещания за пореден път премина през чувствителната й кожа.

— Имах нуждата да те вкуся още веднъж, за да продължа напред, в очакване на онзи момент, когато ще го направя отново, но по-

правилно и по-старателно.

— Ако си по-старателен, ще припадна.

Бренан се засмя още веднъж и дръпна дънките й нагоре точно над бедрата й, като остави закопчаването на нея. Тъй като гледаше надолу, Тиарнан забеляза огромната, по-забележима отпреди издутина в панталона му и чувството за вина я застигна.

— Ти не… Не направихме нищо за теб — прошепна тя и усети как страните й запламтяха.

— Не му е сега времето, но искам да ми повярваш, когато ти казвам, че и представа си нямаш колко много всъщност стори за мен.

Гласът му бе изключително нисък и дрезгав и отекваше в нея, като я караше да трепери в очакване на това, какво „по-правилно и по-старателно“ можеше да включва.

Тя приключи с оправянето на дрехите си и погледна към него, хипнотизирана от начина, по който очите му блестяха с такава магия и сила, или може би очите на атлантите по принцип светеха, когато бяха възбудени.

— Може би по-късно ще успеем да се опознаем по-добре? Да разберем докъде можем да стигнем, когато не се крием от зли учени и ламтящи за власт вампири?

Той я придърпа към себе си в една бърза прегръдка и се скова, тялото му се напрегна и той се изпъна.

— Бренан!

— Тихо — прошепна в ухото й. — Вярвам, че си имаме компания и не е никой добър.

ГЛАВА 14

Бренан чу шумоленето на листата и това бе единственото им предупреждение преди вампирите, прокрадващи се между дърветата като тъмни ленти в непрогледната нощ, да ги нападнат. Бяха само трима, но въоръжени с кинжали, което беше необичайно за вампирите. По принцип разчитаха изцяло на свръхестествените си сили и резци.

Нещата не се развиваха добре.

— Стой зад мен — нареди на Тиарнан, която отвърна с обичайното за нея смирено подчинение.

— Как ли пък не! — тя се наведе и сграбчи малък клон и го счупи на две. — Два кола на цената на един, какво ще кажете за това, момчета?

Вампирите се подредиха по такъв начин, че образуваха триъгълник и един от тях се поклони ниско, преди да проговори.

— Грешите относно нашите намерения, госпожице Баум. Ние сме част от охраната на конференцията и просто искахме да се уверим, че ще се върнете невредими в хотела. Тази нощ в близост до това място е имало свирепа животинска атака.

— Чувстваме се обидени, задето така бързо решихте, че сме тук, за да ви нараним — каза другия, от чиито мазен тон се процеждаше фалшива наивност. — Това, че сме вампири, не ни превръща автоматично в злодеи. Вие, от всички репортери, трябва да го знаете.

— Това, че сте вампири, не ме притеснява — отвърна Бренан. — А частта, че сте от охраната. Не сме в настроение за втора неприятна среща с фанатизирани охранители.

— Точно така — добави Тиарнан и се усмихна широко. — Някои от най-добрите ми приятели са вампири.

Вампирът, намиращ се най-далече от тях, издаде странен къркорещ звук и на Бренан му отне известно време, преди да осъзнае, че той всъщност се смееше.

— Някои от най-добрите ми приятели са човеци, малка закусчице.

— Давам ти едно предложение, приятелче. Не мисля, че ако обикновено наричаш хората, „малка закусчице“ ще ти помогне да събереш точки — отбеляза тя, докато заостряше един от току-що направените си колове. — Не би ти се понравило, ако те нарека „кръвопиецо“, нали?

Вампирът, който по-рано им се бе поклонил, изсъска на един дъх.

— Знаеш ли, нещата не се развиват толкова гладко, колкото се надявах и вече се отегчавам — или ще дойдете с нас, или ние ще предприемем действия, които, обещавам ви, няма да ви харесат.

Бренан извади кинжалите си и изръмжа, докато мрачните пориви да ги намушка, нареже и убие, препускаха през него.

— До този момент компанията ви не ми е много приятна, така че няма как да стане по-зле. Никъде не тръгваме с вас.

— Може би не и доброволно — възрази вампирът.

Той замахна с ръка като така даде знак на приятелите си и всички заедно тръгнаха към тях.

Бренан бе готов. Избута Тиарнан зад себе си в по-защитена позиция, с която бе с гръб към дървото. Сетне с извадени кинжали се изправи срещу тримата.

— Тези имат сребърни върхове. Плащат ли ти толкова, че да рискуваш такова нараняване?

Водачът им изсъска, но замръзна на място. Раните от оръжията със сребро не зарастваха толкова бързо, а дори можеше да се окажат смъртоносни. Неща, с които един средностатистически милиардер не би бил запознат, но точно в този момент Бренан не се страхуваше дали ще развали прикритието си.

— Чухме за нападенията на животни — призна Тиарнан. — Обещаваме ви, че скоро ще се върнем. Просто искахме да останем насаме. — Тя се засмя и звукът наподобяваше флирт, почти подобен на кикот.

Бренан стисна здраво челюстта си, за да не покаже изненадата си като зяпне с отворена уста.

Тиарнан? Да се кикоти?

Мамка му, биваше си я в работата под прикритие.

Лидерът на вампирите се взря в Бренан и кинжалите му, но каквито и заповеди да следваше, очевидно те не му даваха право на

еднолично вземане на решения.

— Ние може да кървим, но жена ти ще пострада три пъти повече за всеки удар, който стовариш върху нас.

— Нямам търпение да си поиграя с нея — каза един от останалите и от устните му се изплъзна дълъг и пронизващ, обгърнат с нечестива радост, смях. — Девън не спомена, че не можем да си поиграем с тях.

— Девън? — Гласът на Тиарнан бе рязък. — Той знае какво правите?

Водачът им издаде грозен, ужасно силен крясък.

— Да знае? Ние следваме неговите заповеди, малка закусчице.

Още преди да се е изказал, вампирът се нахвърли на Бренан, отскачайки на почти шест метра във въздуха, ноктите му се удължиха, а зъбите му заблестяха като ленти, облени от лунната светлина, проправящи си път през дърветата.

Бренан го срещна във въздуха.

Кинжалите се сблъскаха и стоманата изкънтя, но внушителната ярост на Бренан му даде силата на десетима воини, така че той парира атаката на кръвопиеца и се завъртя като протегна едно от оръжията си напред, готов да нанесе смъртоносния удар. Преди главата на вампира да е тупнала на земята и докато вратът му все още пушеше от острието от орейхалк, Бренан се завъртя с едно плавно и коварно движение към втория вампир и запрати към него острите си като бръснач шурикени[1]. Звездите изпълниха блестящо предназначението си, обезглавявайки вампира също както кинжалите му бяха сторили с първия.

Бренан се завъртя към дървото, до което бе оставил Тиарнан, точно навреме, за да я чуе да крещи. Третият се приближаваше към нея, смеейки се и подскачайки от крак на крак, докато й правеше неприлични намеци, като тези какво възнамерява да направи със студеното й бездиханно тяло.

Тиарнан, съдейки по тона, с който изричаше забележките, не харесваше идеите му.

Новооткритите емоции на Бренан се завъртяха в него със силата на ураган. Част от съществото му бе завладяна от гордост, задето неговата жена държеше вампир на разстояние само с две пръчки. В друга обаче много по-голяма част гореше освирепял гняв, гняв така

мощен, сякаш самата земя би трябвало да е обгорена от огъня на яростта му.

Преди тя да успее да го отблъсне, вампирът протегна ръка и с върхчетата на ноктите си одра лицето на Тиарнан, вследствие, на което колебливият баланс на Бренан се превърна в истинска лудост.

Той яхна яростта, призова и впрегна магията, водата, енергията от почвата, дърветата и дори въздуха. После изрева своето предизвикателство, своето мрачно обещание.

— Заклевам се в името на Посейдон и Атлантида, че ти ще умреш заради дързостта си да я докоснеш.

Той повика водата и я трансформира в съвършени, блестящи копия, на които се носеше ледената смърт, отредена за вампира. Едно след друго всяко едно копие се заби с безпогрешна точност във врата на изчадието. Прелетяха на косъм разстояние от Тиарнан, като нито едно не представляваше и най-малката заплаха за нея и никое не пропусна целта си.

За части от секундата вампирът се строполи на пръстта в гората, превръщайки се в гнусна локва от слуз, като единствено ледените копия показваха къде Бренан го бе приковал към земята.

Но воинът вече бе стигнал твърде далеч, загърбил здравия разум. Той се давеше в ярост, вече не беше мъж или воин, а същество, изтъкано от гняв, ярост и лудост. Дръпна Тиарнан в ръцете си, неговата жена, единствената и завинаги негова. Как изобщо онези изчадия се осмеляваха да я докоснат. Държеше я толкова силно, така че никога да не се измъкне от него. Тя се бореше с него и той изви глава назад и изкрещя неподчинението си в мрачната нощ, един безмълвен вой от болка и дива ярост. И някъде там в тишината, нарушена само от отзвука на яростта му, познат глас отправи тихото си предизвикателство.

— Бренан — повика го Алексий. — Трябва да свалиш хубавата жена на земята или ще се наложи да ти наритам задника.

Воинът пусна Тиарнан и се завъртя, готов за следващата заплаха, разпознавайки, но не напълно своя приятел заради червената и блестяща пелена от необуздана лудост, смазваща ума му. В черепа му пулсираше вътрешния подтик и нуждата да наранява, убива, разкъсва и осакатява.

Да защитава.

Да защити Тиарнан. Единствената му цел, след като останалата част от разсъдъка му се пропука.

— Тиарнан? — попита той с дрезгав и неспокоен глас. — Тиарнан е в безопасност?

Алексий кимна, но въпреки това не разхлаби хватката си около кинжалите си.

— Тиарнан е в безопасност, приятелю. Тя е точно зад теб.

— Тук съм, Бренан — гласът й бе като балсам за нараненатa му душа. — Обърни се и ме погледни. Моля те!

Той я послуша и тя положи ръцете си от двете страни на лицето му, а след това се взря в очите му.

— Тук съм. В безопасност. Ти ме спаси от онези вампири. Изби ги до един.

— Убил съм ги? — изрече дрезгаво той. — Безопасност?

— Върни се при мен, Бренан — тя обгърна с ръце кръста му и се наведе напред към него, споделяйки топлината си с леденостуденото му сърце. — Върни се.

Воинът я притисна към себе си и остана неподвижен за няколко секунди, като я държеше толкова плътно, колкото силата му позволяваше, доволен да вдишва аромата й и да се къпе в топлината й.

Алексий прочисти гърло.

— Вероятно трябва да поговорим.

Бренан отвори очи с колебание и въздъхна с облекчение, щом осъзна, че зрението му се е прояснило. Нямаше и следа от побъркващата мъгла. Чудотворната целебна сила на усещането да държи Тиарнан в прегръдките си, до известна степен го бе върнало към предишното му спокойно поведение.

— Можеш ли да ме пуснеш? — Тиарнан зададе въпроса си, а лицето й показваше пълното й доверие в него, в отговор, на което той допря устните си до нейните в една кратка, но груба целувка и я освободи от хватката си, но въпреки това продължи да стиска здраво ръката й в неговата.

Докато Бренан се обръщаше, за да се изправи лице в лице с Алексий, стигна до отрезвяващо откритие. Всичко, което бе и което някога щеше да бъде от днес до края на вечността, изцяло зависеше от тази жена и нейното щастие. Ако някога зърнеше дори и най-малкото доказателство за съмнение в очите й, щеше да бъде сломен.

— Не е това, което изглежда, нали? — попита Алексий, изучавайки Бренан и Тиарнан с поглед, докато прибираше кинжалите си. — Вие двамата сте били нападнати, а не ти — нея?

Бренан усети истинска физическа болка при думите му.

— Съмняваш се в мен след толкова векове?

Алексий поклати глава.

— Никога не бих могъл да се съмнявам в теб, приятелю. Но в момента си под влиянието на много могъщо проклятие и ние не знаем какво се случва с теб. Ако си помислил, че Тиарнан се опитва да те напусне…

Силната като менгеме хватка, стискаща гърдите на Бренан, бе достатъчна да подсили думите на Алексий.

— Но за съжаление си прав — призна си той.

— Никъде няма да ходя — намеси се Тиарнан, като прониза Алексий с поглед. — А и Бренан не се нуждае от конското ти, след като трябваше да се изправи срещу двама главорези в хотела и след това тук срещу още трима вампири убийци.

Алексий огледа периметъра.

— Ако са били трима, може да има още. Не мисля, че съвсем случайно са ви казали какво са намислили?

— Всъщност го направиха. Искаха двамата с Бренан да се върнем в хотела, но когато не се съгласихме на момента с плана им, решиха да ни принудят.

Бренан отново се напрегна при спомена за заплахите, които мъртвите вампири отправяха към Тиарнан.

— Не ги беше грижа дали ще ни оставят невредими и се страхувам, че нещо в цялостната стратегия се е променило.

Радостно чуруликане изпълни мрака и Алексий се усмихна.

— Тук сме — извика той и след миг Грейс се показа зад дърветата с изваден лък и стрела готова да полети.

След това кимна на Тиарнан и Бренан и свали гарда.

— Когато си тръгвах, подочух останалите охранители да говорят за три вампира, които не са докладвали, така че отново ще изпратят група да ви търси — отбеляза тя. — Май е време да си обираме крушите.

Бренан се втренчи в нея, но Тиарнан му подсигури превода.

— Тя иска да каже, че трябва да се омитаме оттук, и то бързо. Подкреплението е на път.

— Не мога да призова портала, само малко морска вода — призна Алексий раздразнено. — Не съм така силен с магията му, а и много рядко отговоря на повика ми. Капризната проклетия!

— Като цяло и аз, но сега със сигурност ще опитам — отвърна мрачно Бренан. Стисна ръката на Тиарнан и след това я пусна. Вдигайки двете си ръце към небето, призова портала. — Ако някога си чувал моя призив, нека да е сега. Нуждаем се от теб, за да ни отведеш до блестящия ни остров.

Отначало не се случи нищо, но те чакаха затаили дъх, изпълнени с надежда. След като измина цяла една минута, Бренан въздъхна силно и сведе рамене.

— Няма смисъл — започна да казва, но Тиарнан отново го хвана за ръката.

— Мисля, че грешиш — прошепна тя и му направи знак да погледне вляво от него.

Докато всички наблюдаваха, сребрист светлинен проблясък образува формата на дълга, права линия, която се разтегна и разшири, като стана три пъти по-голяма, докато в един момент блестящата овална форма се носеше спокойно на около половин метър от земята, достатъчно голяма, за да могат, макар и един по един, да преминат през нея.

— Получи се — изненада се Бренан, изпълнен с такова трогателно благоговение, което едва не го задави. — Порталът е разбрал, че трябва да защитя Тиарнан, затова отговори на моя зов.

— Любовта побеждава всичко — добави Грейс и погали корема си по странен начин, а Алексий започна да се смее и ги поведе през портала.

— Следващата спирка Атлантида ли е? — попита Тиарнан с тих и треперещ глас.

— Следващата спирка е Атлантида, моя смела жена — воин.

Все още хванал я за ръка, Бренан прекрачи портала, взимайки със себе си жената, която можеше да промени всичко, на място, където изглежда нищо не се променяше.

О, богове, това можеше да се окаже изключително непредвидимо изживяване, но тя бе в безопасност и беше неговата истинска

спътница, отредена му от самия Посейдон.

Нищо друго не беше от значение.

---

[1] Шурикен — е общото наименование на японски скрити оръжия, предназначени за хвърляне, но понякога и за близки атаки. Думата шурикен, състояща се от знаците „Шу“, „Ри“ и „Кен“, буквално се превежда като „острие скрито в ръката“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Лабораторията на Д-р Литън, под национален парк „Йелоустоун“

Девън оглеждаше главната лаборатория и тихомълком описваше пораженията от разрушенията. Оборудване за стотици хиляди долари — съсипано. Натрошено без надежда да бъде поправено. Месеци работа отидоха на вятъра. Той прескочи безжизненото тяло, облечено в окървавена престилка и се насочи към стола за основните експерименти. Пълна развалина. Кабели и шнурове, измъкнати от гнездата им, някои, от които все още изпускаха опасни искри. А самият стол беше изтръгнат от основата си.

Литън нахлу в стаята, но се спря на място, щом видя размера на щетите. Девън изпита леко удовлетворение, докато наблюдаваше как кръвта напуска лицето на доктора, и то придоби бледнота, конкурирана от всеки вампир.

Почти.

— Как се е случило? — попита Литън, все още зяпащ. — Кой е отговорен за това?

Девън изрита от пътя си голям окървавен къс от това, което изглеждаше като кожа на шейпшифтър.

— Очевидният отговор, Литън, е, че отговорността е твоя. Говорим за твоята лаборатория.

Лицето му стана мрачно и той отвори уста, за да се защити, но всичко, което успя да направи, бе да изграчи несвързани звуци.

— Ако това се превежда като „Ама разбира се, Девън. Вината е моя и ще се радвам да обясня защо позволих мултимилионна лаборатория за експерименти да бъде съсипана, в деня, в който новият ни спонсор пристига в града, за да я види“, бих искал да чуя повече.

Девън закрачи из стаята и стигна до компютъра, на който техниците записваха данните, като знаеше, че може да изгледа всичко, без да му се догади. Пътища и избори, напомни си той. Трябваше да остане съсредоточен и истинската награда скоро щеше да бъде негова.

Литън бе подобрил състоянието си и сега заекваше, но все още онова, което излизаше от устата му, нямаше никакъв смисъл, а и на Девън му писна да го чака да възвърне способността си да говори.

— Охрана — извика той. — Изчистете тази бъркотия. Трябва да сме перфектни за утре следобед.

Трима шейпшифтъри и двама вампира охранители се втурнаха в стаята и веднага започнаха да работят. Един от шейпшифтърите посочи мъртвия учен.

— Какво да правим с него, сър?

Девън вдигна рамене.

— Каквото искате, стига утре от него да няма дори и лепкаво петно, което да показва, че някога е работил тук.

Преди да се изкаже, един от вампирите изгледа Девън предпазливо.

— Сър, убеден съм, че сте помислили за това, но се чудя, дали има записи, които да доказват, че той е работил заедно с Литън. Ако има някакви въпроси относно изчезването му, не бихме искали да го свързват с проекта.

— Добър въпрос. Ще се погрижим за това. Благодаря ти.

Девън мислено отбеляза да запомни лицето на вампира, надарен с такова отлично стратегическо мислене. По-късно щеше да му е от полза.

Друг от учените на Литън, само че човек, влезе през вратата, която водеше към зоната за експерименти. Мъжът бе покрит с кръв и съдейки по празния поглед и спънатата походка, бе в състояние на дълбок шок. Табелката с името му висеше от престилката, така че Девън трябваше да наклони глава, за да го прочете.

— Д-р Орсън, какво се е случило тук?

На учения му отне доста време да се фокусира, но в края на краищата успя да насочи погледа си някъде около рамото на Девън. Очите на човека се въртяха в гнездата, а ефектът, който се получаваше не беше никак приятен.

Девън реши да бъде обективен: Орсън бе човек, избрал да прави експерименти върху собствения си биологичен вид. Той бе най-лошият измежду овцете и не заслужаваше милост.

— Шейпшифтърите — продума Орсън. — Не всички шейпшифтъри могат да го понесат. Бяха двама наведнъж, нали знаете

новия стол, но те се освободиха и ни нападнаха.

Девън се загледа в Литън, който все още кършеше пръсти, загледан в останките от неговата радост и гордост.

— Какви ги говориш? Какъв нов стол?

— Какво? А, да, новият стол — отвърна Литън и махна с ръка към въпросното приспособление. За жалост, той бе също толкова съсипан, както и основния. — Едва вчера включихме втория стол, за да можем да правим по два теста наведнъж. Твърде много шейпшифтъри отхвърлиха лечението. Има нещо в модела на мозъците им, различно от това на човеците и не успяхме да го преодолеем.

— Какво се случи, след като не успяхте да го преодолеете? — настоя Девън, почти сигурен какъв щеше да бъде отговорът, но искаше да чуе потвърждението от доктора.

— Случи се това — извика Литън и замаха ръце към разрушенията. — Те се побъркаха, станаха изключително агресивни и буйни, и се наложи да ги убием.

— Да ги убиете? — повтори Девън. — Наложило се е да ги убиете?

Дори и Литън, царят на егоизма, трябва да е доловил смъртоносната заплаха в гласа на Девън, защото вдигна рязко глава и щом съзря изражението на вампира, без да му мисли, се дръпна от другата страна на унищожения стол.

— Какво друго можехме да сторим? Бяха страшно опасни. Не само към нас и останалите, но и към самите себе си. Изяждаха се един друг. — Литън потрепна и устните му се извиха, разкривайки кривите му зъби. — Понякога се случва, друг път, като тази седмица например, всичко изглежда наред и ние ги пускаме, за да изпълнят дадена задача, а те се провалят. Нещо като забавена реакция от контрола над ума.

— Толкова много кръв. По цялото място кръв, кръв и пак кръв — добави Орсън, който все още сновеше наоколо. — Толкова много кръв. Ще си взема душ.

Девън и Литън го наблюдаваха, докато той напускаше лабораторията и на излизане удари главата си във вратата.

— Осигурете му медицинска помощ — нареди Девън на пазачите.

Един от тях кимна и тръгна след Орсън, а Девън отново насочи вниманието си към Литън.

— И така, този неописуем успех — започна вампирът, напълно сигурен, че Литън ще долови суровия сарказъм в гласа му, — те накара да мислиш, че можеш да правиш експерименти върху двама шейпшифтъри наведнъж?

Литън отново направи онези негови странни, набръчкани движения с устата си и на Девън му се прииска да заридае, задето бе принизен да работи с такъв жалък, сляп глупак. Чудеше се отново колко далеч бе готов да стигне. Дали целта наистина оправдава средствата, или това бе просто удобно извинение за побъркан човек с двоен морал?

— Разполагаме с много охрана — отвърна немощно накрая Литън. — Не разбирам…

— Знам, че не разбираш, егоистичен идиот такъв — извика Девън, като прекъсна проклетия глупак. — Не знаеш нищо за законите на глутниците или прайдовете на шейпшифтърите, или който и да е от техните подразделения, но все пак се осмеляваш да правиш експерименти с тях?

Литън се наду и се изопна, но въпреки това трябваше да погледне нагоре, за да срещне погледа на Девън.

— Моля за извинението ви, но изглежда, че неврологът тук съм аз и…

— Не знаеш нищо. Ти нищо не разбираш — продължи този път тихо Девън, разбрал, че с викове няма да стигне доникъде, без значение, че крещейки, се чувстваше по-добре. — Ако два шейпшифтъра от една и съща глутница, например вълци от глутницата Йелоустоун, са в непосредствена близост един до друг, се зареждат със сила и съпротивата им е далеч по-силна от тази, ако са сами.

Литън се засмя подигравателно.

— Моралната подкрепа не значи нищо в света на науката.

— Не говоря за морална подкрепа. А за сила. Истинска сила. Магия. — Девън изстреля показателен поглед към останките от стола за експерименти. — Онзи вид магия, която им позволява да се трансформират, което, от своя страна, води до действителни изменения на мозъчните им модели, некомпетентен идиот такъв, да не мислиш, че тези модели остават същите, когато човекът приеме животинска форма?

Литън пъхна пръста зад яката си и нервно я издърпа от врата си.

— О, ние работим над това, но…

— Но ви връчиха задниците на поднос. И то шейпшифтърите. Къде са те, между другото?

— Къде да са — кои?

На Девън му костваше много да не разбие главата на доктора в собствения му компютър.

— Шейпшифтърите, Д-р Литън. Къде са шейпшифтърите, които са отговорни за всичко това?

— Те са мъртви, сър — услужливият вампир отново проговори. — Избиха се един друг, преди да можем да ги спрем.

— Разбира се — провлече Девън. — Убеден съм, че приоритетът ви е бил да ги спрете.

Блясък, пропит с омраза, се плъзна в очите на вампира, но той само кимна и се зае с почистването.

Литън обаче не се показа достатъчно умен, за да си затваря устата.

— Те не са човеци — отсече той. — Шейпшифтърите. Те са изроди на природата. Мутанти. Повечето хора смятат, че трябва да бъдат унищожени, но ние искаме да ги разучим, за да можем да ги контролираме. Да ги обуздаем за доброто на другите. Трябва да бъдем наградени за хуманитарната си служба, вместо да ни принуждават да се спотайваме в сенките.

Девън огледа човека изучаващо. Какъв беше Литън: смел или глупав? Странно, никой и не е бил в състояние да отговори на този въпрос.

— Интересно е, че използваш израза „изрод на природата“ пред вампир. Най-вече, след като ти, човеко, си предал собствения си вид.

— Аз не…

— Не правиш експерименти върху хора, така ли? Литън, май забравяш, че съм гледал записите с различните тестови субекти.

Те го отвращаваха, а и никой, освен Дийдри не го бе виждал да проявява слабост.

— Научните експерименти са най-чистата форма на преследване на научни цели — сопна се Литън. — Когато срещата на Международната асоциация за свръхестествена неврология се състои след няколко месеца в Ирландия, ще разполагам с чудесни данни, които да представя.

— Дали? — Девън завъртя бавно глава първо наляво, а сетне надясно, като за пореден път оглеждаше стаята. — Или сега ще се скъсат от работа, след като си позволил лабораторията да бъде унищожена? Нуждаем се от Бренан и парите му. Защо да ни ги даде сега, след като е ясно, че сме прахосали онези, които вече е дарил? Вероятно сте сложили край на проекта, преди да е имал шанса да започне. Поздравления, д-р Литън. Ти си същата огромна издънка каквато беше в Конгреса. Само че този път нямаш мандат.

Литън удари с ръка по най-близкия компютър и отскочи назад, когато от повредения монитор започнаха да излизат искри.

— Ти не командваш, колкото и да вярваш в обратното. Когато утре дойдат и другите, ще ме послушат.

— Със сигурност ще го направят — отвърна Девън и оголи зъби. — Обаче не съм убеден, че това, което ще чуят, ще им се хареса.

Това му стигаше. Налагаше се да си тръгне, преди да е добавил безжизненото тяло на Литън към бъркотията, която трябваше да се изчисти. Затова се завъртя и тръгна към вратата.

— Искам това място безупречно чисто и готово за демонстрацията — викна към Литън, като дори не си направи труда да погледне към него. — В противен случай, следващият път твоят мозък ще се превърне в новия ни тестов субект.

Литън се бе сгушил в ъгъла на кабинета си, след като провери три пъти дали вратата му е затворена и сетне заключи. Държеше телефона в ръцете си и го притискаше плътно към ухото си, не дай си боже някой звук да избяга.

— Знам. Но той ме заплаши и аз…

Вампирът от другата страна на слушалката промърмори ужасни заплахи по адрес на Девън и на устните на Литън се появи малка, скрита усмивка. Отлично.

— Утре ще трябва да дойдете тук и да проведете срещата. Мисля…

Взрив от ужасяващ, неблагозвучен звук се плъзна през слушалката и пропълзя по гръбнака на Литън.

— Съжалявам — избоботи той. — Извинете ме, не, разбира се, че нямаше да давам заповеди. Ще се видим утре вечер. Благодаря.

Довиждане.

Затвори телефона с трясък и се изтри в панталоните си.

— Ще видят те, нали? — запита празната стая. — Всички ще видят.

Започна да се смее и продължаваше, виждайки унищожената стая, мъртвия си колега и шокирания Орсън, с изцъклени очи, заел най-важната позиция в твърде ярката му памет.

— Ще видим кой ще дава заповедите, кръвопийци — отново каза на глас, макар да знаеше колко налудничаво звучеше.

И тогава продължи да се смее ли смее, смя се толкова дълго, че накрая звуците, излизащи от устата, не звучаха като смях.

В никакъв случай.

ГЛАВА 16

Атлантида

Бренан винаги е вярвал, че дробовете му се изпълват повече, когато вдишваше богатия въздух в Атлантида, отколкото, когато се намираше на повърхността. Но въпреки това, сега с Тиарнан в прегръдките си, разбра какво е да съществуваш в името на всеки един отделен дъх. Изцяло в настоящето, живеейки за мига. Моментът на пълно съвършенство, в който се намираше у дома в Атлантида като надеждата за безгранично щастие бе въплътена в жената, която така здраво държеше.

Радостта заплашваше да прекърши краката му, ала страхът, че ще я изгуби, вледеняваше сърцето му. Как можеше една емоция да носи със себе си така мощни и в същото време по равно противоречиви сили?

— Трябва да се върнем — каза Тиарнан, докато се отдръпваше от него. — Близо сме. Трябва да се върнем и да разберем какво са намислили. Не мога да изгубя случая. Не и сега, след като съм работила толкова усилено и дълго по него.

— Никакъв шанс — отвърна Бренан сурово. — Забранявам.

Двамата с нея стояха в дворцовите градини с Алексий и Грейс; сладкият аромат ги обграждаше като едно зловещо противоречие на опасността, от която едва се бяха измъкнали.

Тиарнан постави ръце на ханша си и се взря в него.

— Пак ли ще го обсъждаме? Нямаш право да ми забраняваш или даваш позволението си за каквото и да било. Ако не искаш да се върнеш, твой проблем, но аз определено ще се върна на онази конференция веднага след като използвате магия, за да мога да отида там.

Грейс седна на пищно украсената пейка от ковано желязо и въздъхна, сякаш е адски изморена или изпитва болка.

— Опасно е, Тиарнан. Няма съмнение, че се досещат, че има нещо гнило, след като трима от охранителите им са изчезнали. Да не

забравяме, че тези охранители също така бяха и вампири, за щастие, мъртвите кръвопийци се разтапят. Така че няма тела, които да се използват като улики.

Бренан бе изненадан да чуе, че Грейс се съгласява с него. Тя бе истински боец. И отново държеше ръка пред корема си.

— Болна ли си? Или ранена?

Грейс вдигна глава, изненадана от думите му, но после проследи погледа му. Странно изражение премина през лицето й, а когато Бренан се обърна, видя същото това изражение отразено върху лицето на Алексий.

— В кой месец си? — попита Тиарнан, смеейки се.

Грейс прехапа устна и сви рамене.

— Рано или късно щеше да се разбере — отвърна и се усмихна към Алексий, който вече стоеше зад нея и масажираше раменете й.

На Бренан му трябваха няколко секунди да схване за какво иде реч, но в момента, в който всичко му се изясни, огромна усмивка разшири лицето му.

— Дете? Носиш дете?

Алексий кимна, а гордостта и щастието съвсем разбираемо преливаха от него.

— Така е. Все още не сме казали на никого, но…

— Но се радваме, че ти си първият — добави Грейс. — Ще се радваме, ако приемеш да бъдеш един от кръстниците.

Бренан изви глава назад и изкрещя, след което скочи през пейката, прегърна приятеля си и го потупа по гърба. Алексий отвърна на жеста с бърза и свирепа прегръдка.

— Приятелю — каза Бренан, най-сетне разбрал дълбоките чувства, скрити зад тази дума. — Нека животът не носи нищо друго, освен радост на теб, жена ти и детето ви.

Те стиснаха ръце и Бренан съзря смесица от щастие и притеснение в очите на Алексий.

— Чувстваш го, нали? — попита той. — Най-накрая изпитваш чувства?

С едно просто движение на главата, Бренан отговори на въпроса му. Сърцето му бе твърде изпълнено, за да позволи на думите да избягат. Но разреши проблема с простичкото решение, като заобиколи пейката и коленичи пред Грейс.

— Добре дошла, сестричке — каза той и взе ръката й в своята. — Благодаря ти за радостта, която донесе на Алексий.

Грейс му се усмихна, а очите й блестяха от непролетите сълзи.

— Чудесно е да те виждам такъв: способен да споделиш щастието ни — постави ръка на бицепса му. — Ще го разгадаем, нали? Проклятието? Не съм наследница на Даяна за нищо. Човек, посветен на бог, може да помогне на друг, нали така?

Зад него Тиарнан издаде странен звук и когато се обърна, Бренан видя, че и тя се бори със сълзите. Тогава се изправи и пое ръцете и в своите.

— Защо плачеш, ми амара?

— Не плача — отрече тя и замига бързо. — Нещо ми влезе в окото.

Тя бръкна в джобовете си.

— Честито — обърна се към Грейс. — Това е чудесно и напълно разбирам защо не искаш да се излагаш на опасност. Но опасно или не, аз трябва да се върна, не разбирате ли?

Грейс въздъхна.

— Напълно те разбирам. На твое място бих постъпила по същия начин. Въпреки че не съм запозната с причините ти да го правиш, съм убедена, че са важни за теб.

Тиарнан кимна.

— По-важно отколкото съм способна да обясня, най-вече сега. Късно е и съм изтощена. Ти определено трябва да си починеш, заради бебето. Така че вероятно може да ме упътиш към някоя стая за гости?

Тя съвсем явно насочи въпроса си към Алексий и свирепа ярост премина през Бренан.

— Ще те заведа до стаята си и ще спиш в моето легло — изрева той. — Не моли никой друг за помощ!

Преди Тиарнан да успее да отвърне и вероятно да го одере жив, съдейки по опасните искри, които засияха в тъмните й очи, той я хвана за ръцете и тръгна към портите на палата, влачейки я след себе си.

— Бренан — извика Алексий. — Имай предвид, че тя ще те накара да си платиш за сегашното си държание. Казвам го от собствен опит.

Воинът чу смеха на Грейс или така си мислеше, но тихите ругатни, излизащи от устните на Тиарнан, заглушиха всичко останало.

— Изненадан съм, че тези думи дори присъстват в речника ти — прошепна Бренан, докато отваряше вратата и я дърпаше зад себе си без дори да се спре.

— Ако не забавиш крачката и не спреш да ме влачиш, ще разбереш още колко много неща знам: като например как да забия коляното си в…

Накара я да млъкне по най-простия за него начин: спря се и я вдигна на ръце, след което, воден от необузданата решителност, разкъсваща тялото му, продължи напред към покоите си.

Тя не се бореше с него, но погледът, с който го пронизваше, можеше да разтопи морско стъкло.

— Ако смяташ, че ще ти се размине, тогава изобщо не ме познаваш.

Бренан спря пред вратата на стаята си, отвори я, докато все още я носеше, влезе вътре и я затвори с крак. След като с няколко къси крачки прекоси стаята, воинът я хвърли на леглото и преди тя да успее да помръдне, се хвърли върху нея и я покри с тялото си.

— Не те познавам? — оголи зъбите си в нещо, което изобщо не приличаше на усмивка. — Все още мога да усетя сладкото ти като мед тяло по езика си, ми амара.

Разтвори краката й с коляно и се намести между сладките и пищни извивки на тялото й, като междувременно стискаше челюст, за да не позволи да изстене заради първичното си желание да свали дрехите й и да я люби.

Тя се задъха от усещането за твърдия му и голям член, когато той го притисна между бедрата й, при което погледът й подивя и се разфокусира.

— Усещаш ли? Това показва колко те познавам, желая и копнея за теб.

Взе устните й в своите в целувка, която бе изключително дива, а червената пелена пред очите му се разсея едва когато тя му отвърна и отговори на целувката му.

Целувката продължи навеки: цяла вечност тя бе повече като борба за притежание, отколкото от страст, но Бренан не можеше да каже, кой от двамата притежава другия. Може би всеки един от тях бе както притежател, така й притежанието.

Когато му стана ясно, че ако продължи да я докосва и секунда повече, ще разкъса дрехите й и ще я вземе — ще я направи своя насила, като животното, в което никога не би си позволил да се превърне, Бренан най-накрая се принуди да се отдръпне. Откъсна се от нея и се завъртя, за да седне на ръба на леглото: сърцето му биеше силно в гърдите му, дишаше тежко, задъхано.

— Не бива да се излагаш на опасност, Тиарнан. Възможно е да попаднеш в ситуация, в която учените могат да извършат кой знае какви жестоки и нечовешки неща с мозъка ти. Ти си най-смелата жена, която познавам, но няма да ти позволя да направиш това. Това е лудост, самоубийство.

Известно време Тиарнан не каза нищо и Бренан изпита страх, че повече няма да му проговори, но в крайна сметка тя се изправи и колебливо сложи ръка на гърба му.

— Трябва да го сторя, Бренан. Това е моята мисия, или моят воински дълг както би го нарекъл ти. Трябва да го направя и бих искала да ми помогнеш, но ще те разбера, ако не желаеш да рискуваш.

Той се засмя, но имаше усещането, че смехът му е киселина, изтръгната от гърдите му от един бесен бог.

— Да не желая? Ще те последвам през всяко едно ниво на ада само за да видя усмивката ти. Ако наистина се налага да го направиш, ще бъда до теб през цялото време. Но ако те е грижа за мен, ми позволи да изпълня мисията ти, докато останеш в безопасност, тук в Атлантида.

Тя скочи от леглото и го заобиколи, като се спря чак когато ясно можеше да вижда лицето му.

— Бренан? Дори ако не го дължах на Сузана, нямаше да ти позволя да го направиш сам. Помниш ли проклятието? Ако те пусна, дори и да искам да те пусна да отидеш сам, което не е така, ти ще ме забравиш и тогава — какво? Да преминеш през онова с емоциите, когато ме видиш отново? Как би могъл да го понесеш?

Той протегна ръка и улови китката й, като бавно я дръпна към себе си, така че, когато се отпусна напред към нея, можа да допре челото си в деликатния й корем. След няколко секунди тя вплете пръсти в косата му и погали главата му с едно нежно и успокояващо движение, което го накара да иска да остане в тази поза следващата година или цял живот.

Но мечтите не бяха морски кончета или нимфи, които наистина щяха да изплуват надалеч, какъвто бе изразът. Така че той вдигна глава и се взря в поглъщащия й поглед.

— Ще се откажа от теб — всяка дума се врязваше като кол в сърцето му, сякаш той също бе вампир. — Никога повече няма да те притеснявам и няма да имам нищо общо с теб, ако ми обещаеш, че ще си в безопасност.

Сянка на нещо напълно непонятно за него помрачи очите й и тя отново се отдръпна от него.

— Толкова ли е лесно? Да се откажеш от мен?

В гласа й имаше предизвикателство и въпреки че тя да не го осъзнаваше, молба.

— Предвид дългия си живот никога не съм правил нещо по-трудно — отвърна й тихо. — Бих предпочел да умра в адска мъка, отколкото да ти позволя да тръгнеш право към опасността. Какво им е хубавото на тези емоции, след като мисълта да те загубя, разкъсва душата ми.

Изморен от безсмисления разговор, Бренан се изправи и посочи към вратата на банята.

— Трябва да си вземем душ. И да си починем.

Тя се опита да се усмихне, но очите й казваха друго.

— Спи сега и остави всички въпроси за смърт, мъчения и противодействащи смъртта дейности за сутринта?

— Точно така.

— Мога да го направя.

Тиарнан тръгна към банята, но не й преди той да осъзнае един факт: за да не се изпълни проклятието, се налагаше да я наблюдава, докато се къпе.

А за да запази достойнството си, не биваше да си позволява да я докосва.

Общата представа за изтезанието внезапно придоби остри и сурови граници.

ГЛАВА 17

Тиарнан осъзна трудността на ситуацията веднага след като се спря пред стъклената врата на огромния душ на Бренан. Самата баня бе така великолепна, че заслужаваше да бъде поместена на страниците на списание за дома: покрита с мрамор със златни жилки и плътно, искрящо стъкло. Имаше ли еквивалент на списание за дома в Атлантида?

Тя се усмихна, когато, породените от изтощението безсмислени брътвежи, още няколко минути продължиха да звучат в ума й. Мислите за това колко невероятно красив всъщност е палатът, по някакъв начин бяха нейният защитен механизъм.

Възпираха я да говори колко красив е Бренан.

Дори и сега, докато, без да изрече и дума се насочи към мраморната вана със сребърни и златни кранове, вдигайки вежди, нещо в неговото голямо и могъщо присъствие правеше така, че огромната стая да изглежда изключително малка. Малко по-интимна.

И двамата щяха да се поберат във ваната…

— Не — извика както на себе си, така и на неизказания му въпрос. — Душът е напълно достатъчен. Ако сега вляза във ваната, ще заспя и ще се удавя.

Животински блясък превзе лицето му, но изчезна преди тя да може да го види, след това Бренан кимна и направи нещо със сложната система от тежести и лостове, намиращи се в душа. Падащата вода веднага замъгли помещението, водата идваше от всички посоки, излизайки от скрити места. Дори на няколко метра от нея, тя можеше да усети топлината и парата.

— Не мога да те оставя — призна той с нисък и колеблив глас. — Проклятието…

Твърде изморена да спори, тя кимна. И без това я бе видял гола в гората. При спомена за това, жарка руменина се настани на врата и лицето й. Той беше направил повече от това.

— Би могъл да се обърнеш с гръб — каза най-накрая тя. — Докато вляза. Ще го оценя.

Той веднага се завъртя, но нещо в напрегнатия начин, по който държеше раменете си, ясно й казваше колко трудно беше всичко това за него. Бе усетила пълната, първична сила на мощната му възбуда, както в гората, така и в леглото преди минути. Но той се спря и двата пъти.

Той се спря. Но тя не го направи. Държеше се като безсрамна лека жена.

Когато свали набързо дрехите си и се пъхна под душа, Тиарнан започна да се смее на остарелия израз, който бе използвала, и на факта колко добре я описваше, точно нея. Устоя на неизбежния стон на чиста, изпълнена с удоволствие наслада, когато чудесната и мощна струя нападна тялото й от всички посоки.

Всички. Очите й се разшириха, когато се завъртя настрани, за да отмести косата от врата си и една водна струя, погали най-чувствителната й кожа. О, боже, този душ може да бъде най-добрият приятел на едно самотно момиче. Погледът й моментално се стрелна към Бренан, защото не пулсиращия душ копнееше да усети между краката си.

А него. Целия. Всеки твърд, горещ сантиметър, който бе усетила между бедрата си, когато той я притисна към огромното, меко, създадено за диви и страстни нощи, легло. Пареща топлина се надигна от гърдите й, премина през врата и лицето й, стигайки чак до линията на косата й, а тя тихо отправи благодарности за това, че точно в този момент Бренан не я наблюдаваше.

Но когато той се обърна, за да я погледне, страхувайки се, че проклятието ще се активира, я хвана да го зяпа като някоя побъркана от желание идиотка. Тя припряно се пресегна към интригуващите стъклени бутилки на рафта. Шампоан и сапун. От това се нуждаеше.

Само от това.

Бренан даде най-доброто от себе си, наистина го направи: бе готов да се защити през върховния съд в Атлантида и да каже, че е дал всичко от себе си, колкото се може по-дълго да не поглежда към нея. Обаче, когато звукът от отварянето на мазилата за баня достигна до

слуха му и в същото време границите на реалността за Тиарнан се замъглиха, бе принуден да се завърти и да си позволи да я зърне.

Какво изпитание? Изсмя се подигравателно съзнанието му.

Дъхът му секна и въздухът в стаята се изпари, заменен от копнеж, нужда и желание. Тя се бе завъртяла съвсем леко настрани, така че не виждаше, че я наблюдава. Докато стоеше там очарован, Тиарнан вдигна ръце, за да измие прекрасната си черна коса. Бренан вдиша рязко, когато разноцветните мехурчета се оформиха и след това се оттекоха под многото струи на душа, оставяйки косата и кожата й да блестят покрити с водни капки.

Никога преди това не бе изпитвал ревност от водни капки.

Искаше да ги оближе, всяка една от тях, от тялото й. Да го прави постепенно, една след друга.

Тялото му се тресеше от желание, а пенисът му толкова силно опъваше панталоните му, че чак го болеше. Бе се възбудил като никога преди, и то само заради гледката на изваяния й гръб, ханш и надолу към стегнатия й заоблен задник. Докато тя се обръщаше, Бренан мерна копринената сянка между краката й и изведнъж бе незабавно и яростно сигурен, че никога през живота си не е искал нещо така силно, колкото да отиде при нея, докато междувременно сваляше дрехите си, да зарови члена си така дълбоко в нея и да я накара да извика името му.

Вместо това се завъртя. Обърна й гръб.

Не всички героични жертви включваха оръжия, битки и смърт. Някой бяха свързани с красиви жени, намиращи се под душ.

След няколко минути, през които си позволи да погледне още веднъж-дваж, когато усещаше, че проклятието се събужда, тя го извика по име.

— Бренан? Готова съм и съм се увила в тези страхотни хавлии. Не знам как да спра душа или ако искаш…

— О, богове, как само искам — изрева, след което се обърна и й се нахвърли, вдигна я във въздуха и я целуна бързо и освирепяло като почти й остави няколко синини. — Но няма да го направя.

Пусна я и докато разкъсваше дрехите си, влезе под душа, като хвърли блузата, панталоните и ботушите към най-отдалечената страна, след което, поне що се отнася до ботушите, последва задоволителен глух звук от тупването им на земята.

Тя въздъхна шумно и въпреки силния звук на душа и циркулирането на толкова много кръв в главата му, той успя да я чуе.

— Ужасно съм изморена, но ако искаш може да си поговорим? Имаш ли някакви допълнителни дрехи?

Той посочи към шкафа под умивалника, след това затвори очи, за да не се изкуши да я гледа как се навежда. Кърпата бе дълга, но все пак…

— Там имам няколко чифта за тренировки. Твърде големи са, но ще вършат работа за спане.

— Благодаря ти.

Когато за пореден път бе принуден да отвори очи, за да я види, страхувайки се от скапаното проклятие, Тиарнан бе облечена в сив мек комплект за спаринг и гледката на жената, облечена в дрехите му, изпрати остриета от чисто и необуздано усещане за притежание през него.

Тя беше негова и той щеше да направи всичко, за да я защити, дори и от самата нея.

Нямаше избор.

— Ще се отпусна тук — извика тя, след което се облегна на стената и затвори очи. Всяка една частица на тялото й показваше изтощението й, затова Бренан побърза с къпането си, за да може да я сложи да си легне.

В неговото легло.

Ще бъде в неговото легло и той по някакъв начин трябваше да се въздържи да я докосва.

Улови стона, преди да се е отронил от устните му, и след като набързо хвърли поглед към нея й обърна гръб, в случай че тя ненадейно отвори очи и го погледне. Със свиреп, заучен замах, задвижи ръка по пениса си първо веднъж, след това втори и трети път, в един болезнено необходим опит да намали копнежа си, преди да е споделил леглото си с нея.

Знаеше, че усилието му е безсмислено, дори и след като семенната му течност бликна и мигновено бе измита от силната струя на водата. Никое простичко физическо освобождение, не би му попречило да я желае.

Той й принадлежеше, но бе прокълнат и всяко бъдеще, което можеше да имат заедно, бе обречено. Воинът издаде дълбок звук на

чисто отчаяние и спря душа.

Може би след съня ще се чувства по-добре. Не виждаше как би могло да стане по-лошо.

ГЛАВА 18

Тиарнан се бе втренчила в Бренан, който лежеше на другата страна на леглото, толкова спокоен, колкото, о, да, мраморна плоча — ако плочите можеха да излъчват мъка и страдание. Тя също се чувстваше леко напрегната, след проблясъците от голото тяло на Бренан, окъпано от водата, които си бе откраднала. Мъжът бе изтъкан от чиста, мускулеста, твърда и възхитителна сила, което беше напълно нечестно.

— Дори по-зле — промърмори той. — О, богове, разбира се, че може да е по-зле. Не мога да те виждам, когато затварям очи.

— Не ме ли виждаш сега?

Той отвори едно око и се взря в нея.

— Свирепият ти поглед не ме плаши, о, чернооки — подразни го тя и се ухили въпреки изтощението си. — Свикнал си да даваш заповеди и те да бъдат изпълнявани, нали?

Бренан отвори и другото око. Сега и двете от тях я гледаха втренчено, с онези дълги мигли и променящо цвета си великолепие.

— Не съм. Свикнал съм да работя с твърдоглави воини с повече кураж, отколкото мозък. И след като го спомена, се чудя защо изобщо се изненадвам от теб — отвърна, почти ръмжейки. — Може да имаш роднинска връзка с Кристоф. Или дори с Вен.

Тя се засмя, докато чистотата на изречената истина премина през вените й като процедено през кръвта й шампанско.

— Леле, каква неподправена истина, няма нито една сянка на заблуда! Приятелите ти знаят ли, че мислиш така възвишено за тях? Мисля, че ги нарече твърдоглави с повече кураж, отколкото мозък.

— Повярвай ми, казвал съм им го и то с доста по-цветущ език — отвърна й сурово и тя пак се разсмя, но този път звукът граничеше с лудост.

Когато я чу, Бренан присви очи, а след като въздъхна тежко, лицето му се поотпусна и воинът протегна ръка към нея.

— Тялото и умът ти са достигнали предела на нивото на издръжливост. Моля те, почини си.

Тя бавно и предпазливо се пресегна и вплете пръсти в неговите. В момента, в който докосна топлата му и силна ръка, я озари едно разкритие.

— О, Бренан, как така не се сетих — прошепна. — Разбира се, че като заспиш няма да можеш да ме виждаш. Мислиш ли, искам да кажа, дали проклятието…

Изражението му стана дори по-сурово.

— Няма как да знам отговора, но очакванията ми са, че затваряйки очите си по време на сън, ще активирам проклятието и ще те забравя.

Думите му я нараниха, наблягайки на истината, която отчаяно се опитваше да скрие, дори и от себе си.

— Не искам да ме забравиш — призна тя. — Знам, че нищо от това не е свързано с мен и че ти е много трудно, а и мисията ни е много по-важна от чувствата ми, но, Бренан, аз…

Тя млъкна и избърса сълзите от очите си, преди те да се претърколят надолу по бузата й и да паднат на копринените възглавници.

— Не искам да ме забравяш.

Бренан се скова на място, бе така неподвижен, че за миг Тиарнан си помисли, че не я е чул, сетне ръката му стисна нейната и той бавно и неумолимо я дръпна през леглото, докато тя не се сгуши в него. Не носеше блуза, така че лицето й се отпусна върху гладката и топла кожа, която покриваше твърдите му като скала мускули, и вероятно заради нея бе нахлузил чифт меки панталони за спаринг.

Щеше й се да не го беше правил.

— Никога не бих могъл напълно да те забравя — прошепна срещу косата й. — Въпреки проклятието или колко могъщо е божеството, което го е стоварило над мен. Ти, Тиарнан Бътлър, си изгубената част от душата ми и се надявам да разполагам с безброй години, за да ти го докажа.

Тя се скова в прегръдките му и той я придърпа още по-близо до горещото си тяло, но жената поклати глава.

— Не искам чувствата ти да са резултат от божие проклятие. Искам да ми остане време да те опозная, да изследвам чувствата

между нас.

Ще ни е доста трудно, ако всеки път, щом заспиш, ме забравяш. Може би дори невъзможно.

Бренан вдигна ръка и отметна косата й от челото, след което я целуна там.

— Спомена чувства между двама ни, нали така?

— Да, но…

— Да не би случайно някой бог да те е проклел да те е грижа за мен?

Знаеше накъде се е запътила, но въпреки това му отговори честно.

— Разбира се, че не.

— И все пак признаваш, че имаш чувства към мен, дори и малки?

— Повече от малки — призна си тя. — Знам, че е лудост, но е така.

— Моля те, да ми дадеш правото да изпитвам същите чувства към теб като оставим настрана онези, които един бог би могъл да насади у мен — гласът му, нисък и дълбок, ехтеше във всяко тайно място на тялото й.

— Бренан, искам да те целуна, но изглежда, че двамата с теб не можем да спрем само до целувките, а аз съм толкова уморена, също така се страхувам, че проклятието ще се активира, докато спим, и че всичко, за което някога съм работила, се разпада пред очите ми.

— Нека те подържа. Ще остана буден, колкото се може по-дълго, което няма да е никак трудно, след като те държа в прегръдките си.

— Така ли? Късметлия! — каза тя мрачно, чудейки се дали разполага с енергията да си вземе един студен душ. — Също така ти току-що изрече лъжа.

Той се засмя като след миг се наведе, за да я целуне по носа.

— Да, така е, моя разпознаваща истината красавице. Да те държа така всъщност е много трудно.

Въпреки себе си, тя се засмя.

— Много, много трудно?

Той я хвана неподготвена, като светкавично бързо улови ръката й, допря я срещу ерекцията си и също толкова бързо я пусна,

оставяйки дланта й точно над впечатляващия му и неминуемо много твърд пенис.

— Това е постоянното му състояние, откакто те срещнах — каза той, но изглеждаше огорчен от признанието си.

Малкото дразнение, което я накара да се чувства виновна, я разтърси цялата. В края на краищата, случилото се в гората достави удоволствие само на нея. Не трябваше ли да му отвърне със същото?

— Говори с мен — нареди й като за пореден път я изненада. — Кажи ми какво е да пораснеш с такава дарба? Само за малко, докато заспиш. — Обърна се към нея, а болката и притеснението изпълваха лицето му. — Моля те!

Това „моля“ достигна до нея повече, от която и да е заповед.

— Беше трудно — започна тя, но се засмя при непреднамереното използване на думата. — Не, какво ще кажеш да използваме „тежко“?

— Тежко. Мога да предположа защо е било така. Имало ли е някога компенсации?

Вплете пръсти в нейните и положи съединените им ръце върху стегнатия си корем.

— Никога! Не, не мога да кажа, че никога не е имало — поправи се тя, опитвайки се да се справи с дълбоко заровените си спомени. — Веднъж спасих едно момче, което щеше да бъде обвинено несправедливо, че е откраднало чантата на учител. Семейството му беше изключително бедно и всички си помислиха, че точно той е взел парите. Той казваше истината и аз, напълно впечатлена от налудничавите ми „Нанси Дрю“ способности, зададох няколко въпроса на неколцина от останалите ученици, като така разбрах, че крадецът всъщност е синът на директора. Направил го, за да привлече вниманието на баща си, който, по всичко изглежда, бил кретен.

— Доволна ли беше? За това, че си успяла да помогнеш?

Усмивката й избледня, когато останалата част от спомена изплува в съзнанието й.

— Бях. За кратко. Момчето, което беше несправедливо обвинено, дори ме дари с първата ми целувка.

Бренан изръмжа, а изумителният звук и вибрацията от него отекнаха под сплетените им ръце.

— Не искам да чувам повече за целувките ти с други мъже.

Тя се разсмя.

— Бяхме само на дванадесет. Не е точно заплаха за мъжеството ти, така че се успокой, дивако.

— Не мога да повярвам, че си била на дванайсет. Или може би мога. Един ден дъщеря ти ще изглежда точно като теб.

Изненадана от гласа му, Тиарнан се завъртя и се вгледа в мъжа, чиито очи отново блестяха в зелено.

— Моята дъщеря? — попита тихо.

— Стори ми се твърде рано да казвам „нашата дъщеря“.

Тя чу радостта в гласа му и съвсем леко се засмя.

— Мислиш ли? Но както и да е, момчето, което спасих, искаше да знае как съм разбрала, а аз помислих, че мога да му се доверя и да му разкажа истината.

Мускулите на Бренан се напрегнаха и той отново се скова.

— Предаде ли доверието ти?

— Не точно. По-скоро го мислеше за много готино. Нали знаеш! Той беше дванадесетгодишно момче, което изведнъж се сдоби с ходещ и говорещ детектор на лъжата. Искаше да си правим експерименти и известно време с радост участвах.

— Просто за да имаш с кого да играеш. Така да се каже, приятел? — позволи си да предположи Бренан.

Тя въздъхна.

— Предполагам. Нещо такова. Но не можах да го правя дълго. За него бях по-скоро рядкост, нещо ново и любопитно, отколкото приятел.

Порази я съвсем дребен пристъп на тъга и с изненада разбра, че все още я болеше.

Дори след толкова години.

Какво щеше да стане с нея, ако изгубеше Бренан?

Той се претърколи набързо, така че да бъде с лице към нея, и въпреки че двамата лежаха настрани, воинът все още я притискаше в обятията си.

— Аз съм ти приятел. И винаги ще остана такъв, без значение какво ни вещае бъдещето.

Простичката истина я остави без дъх, както направи и желанието пламтящо във вече черните му очи, в чиито центрове горяха синьо-зелени пламъци.

— Благодаря ти. Аз също съм твой приятел — прошепна тя.

— А по-късно? Когато си била по-голяма? Възрастните прекарват по-голямата част от деня, въвлечени в измама. Колко ли е било болезнено за теб?

Ясната му представа за това какъв е бил животът й с тази дарба й даде спокойствие, което я утеши и я накара да се отпусне в прегръдките му.

— Беше… по-скоро беше по-лесно да бъдеш сама. Сама, толкова дълго, че забравих какво е чувството да имаш някой до себе си.

Очите й загоряха от болезненото признание, но тя отказа да позволи на сълзите да се стекат по бузите й. Не сега. И не с него.

Сълзите, пролети от нея, стигаха за цял един живот.

— Тихо, ми амара. Умолявам те. Не е нужно да ми разказваш, след като ти причинява такава болка. — Бренан галеше косата и гърба й, издавайки успокоителни звуци, докато шепнеше нежни думи на език, който би трябвало да е атлантски. — Тихо, красавице моя. Не е нужно да споделяш това с мен.

Но за своя изненада откри, че всъщност иска да го направи. Искаше да свали няколко мъчителни години от плещите си.

— Беше ми доста тежко, докато бях дете, но тийнейджърските ми години… боже. На това му се казва мъчение.

Завъртя се, за да легне по гръб и се загледа в тавана, спомняйки си гимназията. Джони. Ким. Балът.

— Гаджето ми в гимназията не ме лъжеше. Поне така си мислех. Никога не ми е давал дори и най-малката причина за подозрение. Нищо от нещата, които ми казваше, не дразнеше сетивата ми. Дори и след като никога не беше свободен петъчните вечери.

Тя завъртя очи.

— Учеше. Или пък посещаваше болната си баба. Можеш ли да повярваш, че бях толкова глупава?

Бренан подпря глава на ръката си и попита:

— Лъгал ли те е?

— Да, лъжеше ме. Излизал е с най-добрата ми приятелка, по същото време, когато излизаше с мен. Само, че тя е знаела за връзката ни, защото той се държеше като мое гадже в училището. Приятелката ми се държеше много странно, но твърдеше, че е притеснена, заради кандидатстването в колежи, а и внимаваше никога да не ме лъже директно.

Тя се засмя и отправи кратък и циничен поглед към Бренан.

— Разбира се, никога не отидох при нея, за да й задам въпроса „Спиш ли с приятеля ми?“

— Този мъж — започна воинът, но замлъкна. — Това момче. Била ли си интимна и с него?

Разтревожена от тона му, Тиарнан завъртя глава и се загледа в очите му, които отново бяха вледеняващо зелени.

— Не, но дори и да съм била, не би могъл да ревнуваш от седемнайсетгодишно момче.

— Не е точно ревност, но той те е наранил, и аз изпитвам силното желание да набия малко здрав разум в главата му — изръмжа Бренан. — А и вече не е на седемнадесет.

— Беше ми първият в друго отношение. Първият, който ме лъжеше, и аз не успях да го хвана, но не и последният. Такива хора са рядкост, но са някъде там. Смятам, че те са същите, които са способни да преминат без проблем през детектора на лъжата. Социопати или нарцисисти: хора, на които не им пука за последиците от лъжите, които изричат, така че това ги прави недостижими за моя радар.

— Можеш да кажеш, когато аз те лъжа — отбеляза Бренан, а устните му се разтегнаха в чиста мъжествена усмивка. — Адски много ми пука.

Тя се засмя, но очите й се затвориха, принуждавайки я да се бори, за да ги държи отворени.

— Знам, че е така. Родителите ми не издържаха дълго. Бракът им, имам предвид. Между тях имаше твърде много лъжи и заблуди. Обикновено не се доверявам на никого, но по някаква причина… — Устата й се отвори за една дълга и широка прозявка и тя положи глава на рамото му, сгушвайки се в твърдото му и топло тяло. — Знам, че мога да ти имам доверие.

— Даваш ми безценен дар, Тиарнан Бътлър — прошепна воинът. — Предпочитам доверието ти пред цялото съкровище, потънало дълбоко в дебрите на океаните.

— Лесно ти е да го кажеш, г-н Милиардер — отвърна тя, смеейки се. — На кого му е притрябвало потънало съкровище, след като разполага с толкова пари, че може да си позволи няколко пъти да купи и продаде цял Бостън.

Той покри раменете й с мекото одеяло и я целуна по устните, като с това си действие изпрати трепет от чист и чувствен копнеж през тялото й; желание, което почти успя да преодолее изтощението й.

— Сега си почини, а по-късно ще обсъдим съкровищата и паричната стойност на Бостън.

Тя спря да се бори с умората и потъна в мекотата на неговото легло, силата и топлината на прегръдката му и магията на Атлантида. Заспиваше в Атлантида, и то в обятията на воин, излязъл от страниците на чудна приказка.

— Почини си, ми амара. Аз ще стоя буден и ще пазя сънищата ти — обеща той, докато тя потъваше ли потъваше в облак от мир и спокойствие.

Утре щеше да се върне към тревогите си. Последното, което видя преди сънят да я обгърне, бяха проникващите през прозореца сутрешни лъчи. Будували са цяла нощ, за да дочакат началото на зората.

— Надявам се, че е една от многото — каза тя и след това мракът я погълна.

ГЛАВА 19

Бренан се събуди с много рядкото, но изключително ценното усещане за женска ръка, обвита около него. Изчака малко, преди да отвори очи, търсейки из паметта си дали може да определи точно кога и защо миналата нощ бе нарушил собственото си правило да не води жени в покоите си в двореца.

Отдавна си бе научил урока колко хлъзгав и опасен може да бъде един прав, но тесен път.

Когато нищо, или по-скоро никого, не изплува в ума му, Бренан наруга атланското пиво, което, изглежда, е погълнал предишната нощ и стисна зъби, подготвяйки се за задачата, пред която му предстоеше да се изправи. Трябваше да я изкара от стаята си възможно най-бързо и преди да стане някоя драма. Жалко, че Кристоф не беше наоколо, за да му даде съвет: този мъж бе майстор в укротяването на разярени жени.

Жената до него се размърда и нежният й неочаквано музикален глас, потвърди подозренията му, че вече беше будна.

— Бренан?

Знаеше името му. Много жалко, че той не можеше да й отвърне със същото.

Опита се да забави момента, колкото се може повече, но най-малкото честта изискваше да бъде учтив. Той отвори очи и в следващия момент се взираше в най-ярките и красиви очи, които някога бе виждал. Не точно кафяви, по-скоро най-тъмният нюанс на кехлибарения цвят, същият като в древните скъпоценни камъни, както и малки медени отблясъци в близост до зениците й.

— Заспал си? — попита го, но в гласа й имаше нещо напълно неочаквано.

Не беше любопитство, нито лениво удовлетворение или дори сприхава настойчивост.

Не. Беше тревога, дори страх.

— Може би съм бил добре задоволен, милейди — отвърна той, усмихвайки се на красотата й.

Въпреки очевидното си пиянско състояние, бе направил добър избор. И все пак…

Тя скочи на крака и той видя какво точно го е дразнело. Жената бе напълно облечена в дрехи, които наподобяваха комплекта му за тренировка. Той погледна надолу към себе си и с изненада осъзна, че той също носи такива меки панталони.

Очите й се разшириха до такава степен, че Бренан можеше да види бялото около ирисите им.

— Да не би току-що да каза „добре задоволен“? Почакай малко… и ме нарече милейди!

Той също се изправи и усещайки странно неудобство, отново я погледна, сякаш непрестанното взиране в нея, би могло да му помогне да си спомни името и обстоятелствата, накарали го да я доведе в стаята си. Разрошената й черна коса блестеше на утринната светлина и въпреки че носеше свободните му дрехи за тренировки, извивките на жената бяха изключително явни.

— Бренан? Забрави ли ме? Проклятието. Да не би да си заспал и да си ме забравил? — Тя го хвана за ръката и контактът предизвика пращяща от горещина мълния, която премина през тялото му, сравнима единствено с морска лятна буря. Водено от шока, тялото му се изви назад, а главата му удари майсторски издяланата дъска на леглото му.

— Бренан? — След като се изправи от леглото, тя скочи колкото се може по-далеч и назад от него. — Това съм аз, Тиарнан. Моля те, кажи ми, че ме помниш и няма да имаш нов пристъп?

— Нападение? Какво нападение? Наранил ли съм те? — Ужасен спомен или видение раздираше задната част на мозъка му. Наранил ли е тази жена?

Мисълта за това деяние връхлетя тялото му със страшна сила. Не може да е я е наранил. Не и тази жена.

Но как така знаеше каква жена е тя?

Тя се втренчи в него, докато страхът се бореше с решителността по изразителното й лице. Но най-накрая очевидно взела важно решение, жената се качи обратно на леглото и положи ръце от двете страни на лицето му.

— Бренан, това съм аз, Тиарнан Бътлър. Знам, че си ме забравил, защото си прокълнат да забравяш истинската си половинка, когато тя е далеч от очите ти, а ти си мислиш, че аз съм тази жена, но трябва да си

спомниш. Нуждая се от теб. Трябва да приключим тази мисия, а аз не знам дали ще съм в състояние да го направя без теб. Умолявам те, спомни си.

— Проклятието — прошепна той. — От къде знаеш условията на проклятието ми?

Тя затвори очи и отчаянието се отрази на лицето й, преди отново да ги отвори.

— Ти не си Спящата красавица, но това е всичко, с което разполагам — каза тя, а думите й бяха единственото му предупреждение, преди да се наведе напред и да го целуне.

Тя го целуна и… о, богове, беше тя, неговата Тиарнан и го целуваше, в резултат на което светът около него се пръсна.

Пронизващо ярки емоции го изгаряха. Сякаш насочени от тризъбеца на Посейдон, огън, лед и мълнии се врязваха в него. Тя го целуна и неговата душа събра парчетата си и се възроди по неин образ и подобие: този на Тиарнан.

Усещането го поглъщаше като бурен порой в перфектната буря, а чувствените вълни носеха със себе си останките на нещо необикновено — неговите спомени. Спомени за нея, за тях двамата заедно и онова, твърде малко време прекарано заедно.

Пръстите му се вплетоха в косите й, след миг я придърпа по-плътно до себе си и отвърна на целувката. Целувка, изпълнена с благодарност, задето го бе спасила, задето го бе намерила, избавяйки го от живот, пропит с мрачна самота и отчаяние.

Когато най-накрая се отдръпна от него, останала без дъх, Тиарнан се усмихна плахо.

— По-добре да си ме спомняш, приятелче. Ако целуваш така всяка странна жена, която намираш в леглото си, ще се наложи двамата с теб да проведем един доста дълъг разговор.

— Ти, Тиарнан, Бътлър, си единствената странна жена, която някога ще целувам — отвърна й той така сериозно, сякаш й даваше обет, и не разбра защо думите му я накараха да се смее.

— О, Бренан, наистина ли ме помниш? Проклятието не те е погълнало?

— Напротив, направи го. Но изглежда, сънят не засяга частта с пълната забрава.

Той я взе в прегръдките си така, че тя се озова в скута му. Бренан не можеше да понесе дори и минута повече да е далеч от нея. Трепереше, тялото му се тресеше от страх, че може да я е загубил завинаги.

— Нуждая се от теб. Сега — обърна се към нея, като едва успя да изрече думите през здраво стиснатите си зъби. — Ако не потъна в тялото ти, се опасявам, че няма да преживея тази емоция.

Тя се загледа в очите му за толкова дълго, че Бренан бе абсолютно сигурен, че ще му откаже, но тогава Тиарнан се засмя и с едно бързо движение, изхлузи блузата си и я хвърли на земята.

— Аз също те желая. Та, какво ще направиш по въпроса?

Тиарнан не можеше да повярва, че го беше направила. С един замах бе захвърлила блузата и предпазливостта си може би дори и здравия си разум. Но нещо по-силно от облекчението, страстта или от двете взети заедно я тласна към това. Тласна я към него.

Бренан се опита да се държи като джентълмен, Тиарнан бе сигурна в това, но изглежда много се затрудняваше, след като зяпаше гърдите й, сякаш небето се беше отворило пред очите му и бе изсипало ангелски прашец в скута му.

Тя се усмихна широко.

— Мъже! Еднакви сте. Човеци или атланти, вие сте безпомощни пред гледката на разголени гърди.

Бренан вдигна поглед към лицето й, а очите му изразяваха такова свирепо намерение, че тя изведнъж усети лек страх да се надига в нея и потрепна.

— Разбираш ли какво ми предлагаш? — изръмжа ниско той. — Няма връщане назад. Ще бъдеш моя жена във всяко едно отношение.

Тя отново потрепна и се опита да скръсти ръце пред голата си плът, но той улови ръцете и в своите, докато все още се взираше в очите й.

— Не възнамерявах да подписвам договор — каза тя и направи опит да се изкикоти. — Искам просто…

— Моя — повтори той. — Сега ще те направя моя. Това е последният ти шанс да промениш решението си.

Тя вдигна брадичка.

— Бих могла да кажа същото за теб. Не възнамерявам да променям мнението си, но ми стана студено, така че ако си приключил с приказките…

Той й се нахвърли. Няма дума по-подходяща от тази, без финес, без чувствено съблазняване. Просто й се нахвърли като след миг тя беше по гръб, панталоните й — захвърлени при горнището й, а той я гледаше с лице, на което бе изписано такова изключително, блажено щастие, че тя се засмя на глас.

Бренан премигна, сякаш звукът го бе откъснал от транса и тогава опасна и изкусителна усмивка разтегли устните му.

— Обожавам смеха ти, Тиарнан Бътлър.

— Обичам тази твоя сексапилна усмивка, Бренан от Атлантида — отвърна му тя. — Какво ще кажеш да престанем да говорим и може би да ме целунеш?

— Ще целуна всеки сантиметър от тялото ти, ще го правя с часове, но точно в този момент не мога да чакам.

Бренан превзе устните й в своите, завладя ги, завладя нея, след което улови китките й и ги вдигна над главата й. Целуна устните, врата й и съвсем нежно захапа извивката на деликатната й шия, тогава страстта закипя в нея — сладка пълнота и трепет нахлуха в крайниците й, карайки я да се гърчи под него в търсене на още.

— Дай ми повече — нареди тя. — Незабавно.

Смехът на Бренан изгърмя в стаята, сетне ръцете му се озоваха върху нея, а тя издаваше онзи познат като стенание звук, докато пръстите му я докосваха, разпъваха, изпробваха я.

— Толкова си влажна, напълно готова за мен — каза той с глас, така груб от копнежа да я има, а на нея и се прииска да го захапе. Да сложи устните си върху него и да го вкуси, но най-силно се нуждаеше, нуждаеше от…

Той се изправи и издърпа панталоните си надолу. Огромната му възбуда стърчеше пред него, но той не спря, не се поколеба, а скочи обратно на леглото върху нея, напълно наясно с целта си. Раздалечи бедрата й с големите си ръце и с един мощен тласък проникна в нея, толкова дълбоко, колкото бе възможно, докато тя не извика заради напрежението, пълнотата и екстаза най-накрая да получи това, което така отчаяно искаше, от което се нуждаеше, точно там, където бе концентрирано желанието й.

— Моя — каза той, докато се отдръпваше и отново потъваше в нея. Продължителни и силни тласъци. Тласъци, с които й показваше, че тя е негова, а всяко негово движение изразяваше надмощие и притежание. — Моя, моя, сега и завинаги.

Тиарнан скръсти крака около кръста му и заби петите си в мускулестите му бедра, в резултат, на което той отново заговори на родния си език, редейки гальовни думи или предлагаше обещание, и о, боже, без значение кое от двете беше, тя никога не се бе чувствала по-прекрасно. Истинността на онова, което казваше, звънтеше в ушите й, една звънка симфония, така че независимо че не разбираше езика му, чу и разбра истината.

— Още — извика тя, не на себе си от желание, стигнала до същината на това чудно действие. — Искам още и не забравяй, че ти също ми принадлежиш — извика тя още веднъж и в този момент вече я нямаше, защото летеше нагоре и над самите звезди или през купола към океана, точно над Атлантида, падаща свободно към екстаза и освобождението.

Изглежда, че оргазмът й задейства неговия, защото Бренан за последен път потъна в нея, този път още по-дълбоко отпреди и масивното му тяло потрепери върху нейното, докато се изливаше в нея.

За миг разсъдъкът и здравият й разум се завърнаха, носейки със себе си мисли за бременност, преди да изчезнат под свирепата атака на чисто усещане и невъобразимо красиви светлина и цветове. Тя падаше, но някак си падаше… нагоре? Настрани? Не.

Към… Пропадаше към душата на Бренан и това я плашеше до смърт.

Бренан изрева, давайки глас на насладата си, на една огромна и сладка, безумно сладка лудост, когато освобождението му го връхлетя и той изля семето си в нея. Негова, само негова, завинаги негова. Тя трябваше да го разбере, да го приеме, в противен случай той щеше да загуби разсъдъка си. Трябваше да й каже, да я накара да разбере.

— Тиарнан — започна той, но успя да изрече само тази дума, преди да се случи.

Сливането на душите. Бренан отстъпи от бездната и доброволно, на драго сърце се гмурна в душата й.

Нейното детство, толкова сама и така различна. Била е толкова крехка и слаба, никога не се е хранила достатъчно, не била гладна,

често се страхувала да излезе от стаята си, уплашена, че за пореден път ще чуе лъжите, които родителите й изричаха един на друг.

Разрушените едно след друго приятелства, заради всекидневни лъжи и небрежни коварства. Съзнателни прояви на жестокост, които раняваха най-силно точно защото са неочаквани, докато в един момент не можеше да се довери, не можеше да обича, да допусне някой до себе си. Никога повече.

Болката почти го сломи, заравяйки го под яростната атака на емоции, за които не беше никак подготвен. Толкова дълго е била самотна, въпреки че за него тези години се равняваха на няколко прашинки от собствения му живот. Но животът си е живот и тя е била изолирана почти толкова, колкото е бил и той.

— Никога — закле се той. — Вече никога няма да си самотна.

Тя потрепери в ръцете му и Бренан осъзна, че все още е притисната под него, поемайки цялата му тежест. Той се завъртя и в момента, в който пенисът му напусна топлината на тялото й, воинът усети странно чувство на загуба.

— Съжалявам, ми амара — каза той и избута косата от лицето й. — За миг изгубих разсъдъка си…

Тя вдигна глава, а погледът й изглеждаше налудничав, почти безумен, сякаш бе изгубена в пустошта на лудостта. Свързването на душите не трябваше да й причини това.

— Тиарнан?

Тя не отвърна, затова Бренан я сграбчи за раменете и съвсем леко я разтърси, ужасен от празнотата, изписана на лицето й, във вледеняващо противоречие с обезумелия поглед в неговите очи.

— Тиарнан? Отговори ми! — настоя той. — Върни се при мен, ми амара. Нужна си ми.

— Не ме наричай така — нареди тя, а лудостта в изражението се бе преместила в гласа й. — Ми амара! Знам какво значи. Не ме наричай така. Не съм твоята любима и никога няма да бъда.

Той я освободи от ръцете си, когато тя се дръпна възможно най-далеч от него и се измъкна от леглото, дърпайки чаршафа, за да се покрие. Болка разкъса Бренан при мисълта, че той е причината за ужаса, погълнал очите и лицето й.

— Тиарнан, какво се е случило? Какво съм сторил? Нараних ли те? Аз съм пълен глупак — рече с горчивина. — Трябваше да съм по-

нежен, да изчакам…

— Ти беше нежен — прекъсна го тя и за миг лицето й омекна, въпреки че все още стоеше на разстояние от леглото. Далеч от него. — Ти… Беше чудесно. Но ние никога повече не бива да бъдем заедно по този начин.

Болката от думите й бе в пъти по-силна от тази на мечове, врязващи се в корема му. Той се присви на две от агонията, клатейки глава в опит да отрече чутото.

— Не, не може да казваш това. Защо… Къде сбърках? Какво?

Една ужасяваща мисъл го сразя.

— Какво си видяла? В душата ми? Толкова ли е почернена и отвъд надежда за изкупление, че да заслужи отказа ти?

Тя се спря на едно място, после отново закрачи напред-назад, отстъпвайки назад от него. Назад от всяка надежда за щастливо бъдеще.

— Не мога, Бренан — сълзите се стичаха по лицето й, но в очите й нямаше и следа от нерешителност. — Просто не мога.

Мъката го задушаваше, убиваше го и единственото, за което се надяваше, бе смъртта му да бъде бърза. Твърде късно бе да бъде милостива.

Някой почука и независимо че той изкрещя на натрапника да се разкара, Тиарнан се запъти към вратата. Не се нуждаеше от свидетели. Не и в този момент.

Тя му хвърли един измъчен поглед и отвори вратата. Може би не се интересуваше, че е гола, с изключение на чаршафа, с който се беше увила, или толкова отчаяно искаше да избяга от него, че бе готова да се покаже в този вид.

Бренан долови приглушения глас на икономката, сякаш идващ от най-дълбоката пропаст на дъното на морето. Думи. Безсмислени думи. Тиарнан го бе отхвърлила, тогава какво друго би било от значение?

Почти не чу кога е затворила вратата, но след миг жената застана пред него, като в ръцете си държеше абсурдно голям поднос, пълен с кафе, сок и сладки.

Тя остави подноса на масата и продължи да стои, вторачила се в него, докато преплиташе ръцете си една в друга. Длани, които доскоро докосваха тялото му. Държаха го близо.

— Бренан, аз все още се нуждая от теб — каза тя, давайки му незначителен блясък надежда, но смазвайки я със следващите си думи. — Не мога да изпълня мисията без теб.

Обгърна го леден слой, предпазвайки новородените в него емоции от предстоящото опустошение, сякаш самият бог на ледовете бе видял болката му и го бе съжалил. Бренан вдигна поглед, за да срещне нейния и ледът му даде така нужното му спокойствие.

— Ще ти помогна по време на мисията, но след това няма да ти се налага да ме виждаш повече — обеща той, едва забелязвайки, че ледът, вече не вледеняваше само душата, но и гласа му. — Както изглежда трябва да съобщим на принца и да се върнем в Йелоустоун?

Сълзите все още струяха от очите на Тиарнан, но изражението й стана сурово, след което кимна рязко и му обърна гръб, докато междувременно мърмореше под носа си, изричайки думи, които Бренан знаеше, че не би желал да чуе. Но за зла участ, слухът му беше превъзходен, заради това всяка една съкрушителна дума се отбеляза върху сърцето му.

— Не мислех, че можеш така лесно да ме оставиш да си тръгна — призна тя и макар че беше с гръб към него, Бренан можеше да каже, че тя плачеше, съдейки по начина, по който се тресяха раменете й. Той искаше да отиде при нея, но ледът вече беше при него и го успокояваше.

За да го възпре отново да рискува и да бъде отхвърлен от нея.

Все пак ледът беше форма на водата, а той — атлант. Той би трябвало да откликне на повика му; да отговори на нуждата му. И го беше сторил.

Тиарнан продължаваше да плаче, а той й обърна гръб.

ГЛАВА 20

Тиарнан следваше Бренан мълчаливо надолу по коридора към стаята, в която някога, по време на друга нейна визита в Атлантида, се бе срещнала с принцовете: Конлан и Вен. Бренан спомена, че двамата с нея трябва да докладват. Надяваше се той да бъде този, който ще говори, защото тя бе уловена в странна мъгла на шок и разкаяние, която бе забавила функциите на мозъка й.

Бренан го нарече „сливане на души“. Изразът описваше перфектно усещането, с което почти се беше изгубила в неговите спомени. Повече от спомени дори. Опитът, превърнал го в мъжа, който беше. Толкова много години, такъв отрязък от време, какъвто нейното обикновено човешко съзнание не би могло да разбере. Беше като разказвач, вплетен в един сюрреалистичен филм, филм, в който цветове, образи и преживявания я обграждаха, поглъщаха я, до момента, в който не усети физическа болка.

Но болката не беше нищо. Била е наранявана и по-зле, докато играеше в отбора по софтбол на вестника. Бъдещето бе онова, което я унищожаваше. Образът на това какво щеше да бъде бъдещето на Бренан, ако двамата останат заедно. Най-силно щеше да страда той и допирът му с реалността щеше да се смали до най-малките размери, докато воинът не се изгуби в границите на налудничавото проклятие.

Сякаш вече го бе виждала: Бренан, който всяка сутрин се буди, ден след ден, с непозната жена в леглото си. Влюбвайки се в нея, но неспособен да я запомни за повече от двадесет и четири часа. В онова видение, видението си за него, докато бе хваната в капана на душата му, тя видя мъж, в чиято душа нямаше нищо друго, освен вихрушка от ярост и объркване. Мъж, който в крайна сметка щеше да я отблъсне. Щеше да я отхвърли, за да спаси и двама им от поредната игра на „Коя е тази Тиарнан?“

Това бе достатъчно лошо, но тя бе готова да рискува. Да рискува това отчаяно бъдеще с надеждата да го промени. Бренан го заслужаваше.

Но детето им. О, боже! Никога не би рискувала и правейки го, онази последна сцена щеше да се превърне в реалност. Бе видяла себе си, онази Тиарнан си почиваше на леглото, където преди минути тя и Бренан се бяха любили страстно, държеше малко и беззащитно бебче в ръцете си. Изглеждаше изморена, но блестеше от радост, детето й — така малко. Може би е било видение на нея, след като е родила.

Сърцето й бе изпълнено с любов, виждайки себе си, която държи потенциалния си син или дъщеря, но всичко свърши в мига, в който Бренан нахлу в стаята през вратата, която водеше към коридора. Той бе зачервен от вълнение и Тиарнан във видението вдигна детето нагоре, за да може той да го види.

Бренан се закова на място, едва не се подхлъзна, докато спираше, тогава се взря в Тиарнан и детето, намиращи се в леглото му, и устата му започна да се отваря, готова да даде глас на шока му. В крайна сметка, след относително доста време, той проговори.

— Коя сте вие, госпожо и защо вие и това дете сте в леглото ми?

Това й бе достатъчно. Тя се измъкна както от видението за Бренан, така и от истинския му образ, въпреки че й трябваше огромна сила на волята, за да се спаси от ходещия кошмар. Сливането на душите.

Би рискувала какво ли не за този мъж, но никога в живота не би поставила на риск детето им.

Тя погледна към него отново и онова вледеняващо покритие блестеше в тъмнозелените му очи, сякаш бе чул мислите й. Преди да е успяла да измисли подобаващ отговор, той й обърна гръб и пое напред с бърза крачка. Вероятно се опитваше да се отдалечи от нея. За мъж, дал такива чудати обещания за преданост, му беше твърде лесно да ги отрече.

Не е честно и ти го знаеш, съвестта й я обвини. Ти каза никога. Каза му, че никога няма да бъдеш с него. Какво би трябвало да направи? Да те отвлече?

Да. Може би.

Не.

Тя би направила всичко, за да не позволи на това видение да се сбъдне. Дори ако се наложи да стои далеч от единствения мъж, когото някога, дори и за незначителен отрязък от време, я е накарал да се чувства в безопасност.

Ще доведат мисията си докрай и след това ще поемат в различни посоки. Бренан ще изгради бъдещето си без нея.

И ако някога тя успееше да измисли как да срита задника на Посейдон, щеше да го направи.

Бренан направи остър завой и почука на вратата вляво по коридора. Не беше особено елегантна или богато украсена, но изглеждаше здрава. Също както двамата воини, стоящи на пост пред нея.

Тиарнан вдигна вежда.

— Пазачи? В двореца? В Атлантида? — журналистическото й обоняние долавяше новини, но последиците никак нямаше да й се харесат.

Ако принцовете смятаха, че се нуждаят от пазачи точно тук, в двореца, то тогава заплахата от опасност трябваше да е изключително висока. Устните на Бренан се изтегнаха в права линия, но той не проговори, а охранителите също като него не пророниха и дума. Може би не биваше да го правят, защото изискванията за работа включват да пазят тишина, също както в Лондон.

Значи е заплаха. Измяна ли ще го нарекат? Или може би размирици? С неприязън си припомни, че не знаеше нищо за монархиите, с изключение на това, което бе чела в романите на Маргарет Джордж и Филипа Грегъри. Историята никога не е била една от силните й страни.

Предпочиташе нещата, случващи се в момента.

Боже, тя щеше да спомогне някои от настоящите събития да се озоват на картата и в учебниците. Мисълта за това, представата, в която бе скрито изкушаващо предизвикателство, й помогна да се надигне от непрогледната яма на мрака, в която бе потънала след видението от сливането на душите. Тя бе Тиарнан, шибаната Бътлър и щеше да се справи сама.

Както винаги.

Отново сама. Опита се да не обръща внимание на болката, която продължаваше да стиска гърдите й, щом мисли за самота минаваха през ума й.

Вратата се отвори и тя въздъхна с облекчение. Сега щеше да се притеснява за измяна, а за живота, изпълнен в самота — по-късно.

Конлан беше този, който отвори вратата — нещо, което тя никога не би очаквала от висшия принц на Атлантида, и все пак това не беше нито първият, нито последният път, в който той я изненада.

— Тиарнан, добре си дошла — поздрави принцът.

Косата му беше черна, скулите изразени и беше висок, мрачен и разкошен. Почти толкова красив, колкото Бренан, с осезаемо и внушително физическо присъствие. Също като Бренан.

Вероятно скоро щеше да престане да сравнява всеки мъж в живота си с Бренан. Нали?

Бренан отново направи онова запазено от него мистериозно вдигане на една от веждите си, но дори и намек за топлина не проби през леда, настанил се върху лицето му.

— Тиарнан?

— Идвам — измърмори тя, чудейки се как и дали изобщо да му обясни какво се бе случило с нея по време на видението. — Успокой се малко.

Конлан се ухили в нейна посока и й се поклони.

— О, Тиарнан Бътлър. Вие сте повече от добре дошла в Атлантида.

Последваха Конлан в стаята и стомахът й се намеси с неприсъщо за възпитана жена къркорене, породено от радост да види обилния обяд, изложен по цялата дълга маса. Изведнъж, въпреки стеклите се обстоятелства, тя умираше от глад. Или може би те бяха причината да е гладна.

— Обядът изглежда чудесно — отбеляза тя, като се насили да звучи радостна.

Усмихна се на всички присъстващи в стаята, които за момента включваха върховния принц Конлан и съпругата му, Райли. Усмивката й замря, когато погледът й се спря в далечния ъгъл, на висшия жрец, Аларик, който отново правеше обичайните за него мрачни и заплашителни неща. Поради някакви непонятни за нея причини, в които не желаеше да задълбава, винаги, щом видеше Аларик, музиката от „Фантомът от операта“ започваше да звучи в главата й. Райли се ухили насреща й.

— Добре дошла отново. Искаш ли да видиш твърде лигавия център на смисъла на моето съществуване?

Принцесата повдигна мъничко бебче и Тиарнан се закова на място. Споменът за детето в нейното видение, видението, в което го държеше по подобен начин, я вледени до мозъка на костите.

Нещо вътре дълбоко в Тиарнан изкрещя, но тя продължи да носи приятелската усмивка на лицето си. Цялата тази работа с прикритието най-сетне й се отплащаше, превръщаше я в по-добра актриса. С това темпо съвсем скоро можеше да я номинират за Оскар.

Усмивката на Райли повехна, а очите й се разшириха.

— Ти… ти и Бренан?

Бренан, който се бе подпрял на вратата, се изправи и поклони на Райли.

— Тук съм, милейди.

Обръщението му сразии Тиарнан и тя съвсем за кратко свали гарда си. При което Райли извика изведнъж.

— Какво се е случило? — попита с треперещ глас. — Между вас двамата? Толкова е силно, но така грешно, изключително грешно.

— При цялото ми уважение, Ваше Височество, но предпочитам да се въздържате да използвате способностите си на акнаша върху мен — отсече Бренан и един от мускулите на челюстта му потрепна. Очевидно контролираше гнева си от уважение към принцесата. — Емоционалната емпатия не е…

— Не се отнася за теб. Знам го — изтъкна Райли. — Не и до този момент, въпреки че си спомням за един път с Куин.

С интерес и тревога Тиарнан забеляза, че лицето на Райли пребледня дотолкова, че приличаше на пухкавите кърпи в банята на Бренан.

— Но сега… — гласът на принцесата затихна и тя подаде бебето на Конлан, след което застана до Бренан. — Обладан си от неподправен адреналин и болка — каза тя като съвсем леко го докосна по ръката.

Воинът стисна зъби, но не се отдръпна от нея, което в пълно противоречие, накара Тиарнан да пожелае да откъсне ръката на жената и да я натика в кльощавото й гърло.

Райли извърна глава настрани и я прикова на място с тежестта на пронизващия си поглед.

— И ти ли? Двамата с Бренан? Но как е възможно?

Конлан, който с една ръка люлееше сина си, прегърна жена си през кръста с другата.

— Може би ще споделиш с нас останалите какво, по дяволите, става тук?

Цветът обагрил бузите на Райли, се изтегли и тя отново пребледня, като след това се насочи с бавни крачки към стола, в който допреди минути седеше.

— Мисля, че тези, които трябва да обяснява са те — отвърна тя и махна с ръка в посоката на Бренан и Тиарнан. — Защото с твърдението, че Бренан не е изпитвал нищо от векове — Райли подсвирна дълго и бавно, — да кажем, е свършено.

Аларик елегантно и без усилие, пристъпи напред и се плъзна през стаята, така че на Тиарнан й се прииска да го провери за пулс, в случай че наистина беше бездушен вампир.

Мисълта каква би била реакция на Аларик, ако тя наистина го стореше, предизвика невинна усмивка у нея, но тя отстъпи назад и му освободи достатъчно пространство, когато той се отправи директно към Бренан.

— Проклятието? — попита жрецът на милиметри от лицето на Бренан. — Проклятието най-сетне е достигнало своя край и ти не си ме уведомил?

Леденият поглед на Бренан би могъл да сплаши повечето хора, достатъчно, че да се отдръпнат, но Аларик беше или твърде смел, или прекалено глупав, защото вместо да се отдръпне, сръчка воина с пръст в гърдите.

— Бил си твърде зает да си играеш с човешката си женичка? — подметна подигравателно. — Не ти ли наредих да ми съобщиш в момента, в който почувстваш…

Останалата част от присъстващите не разбраха какво бе на път да каже Аларик, защото Бренан се изопна назад и го удари в корема. Силно. Жрецът излетя назад от силата на удара и в крайна сметка, изгубил равновесие над един мек стол, се просна върху него. След това просто си стоеше там, а шок и желание за убийство се бореха за надмощие върху лицето му, докато очите му блестяха с опасния пламък на мощта му.

— Ще те убия — Аларик в крайна сметка проговори, което беше дори по-ужасяващо, заради напълно спокойния начин, по който го каза.

— Може да се опиташ — отвърна Бренан, оголвайки зъби. — След всичките тези векове бих приветствал възможността да наритам надутия ти и арогантен задник, хлапак такъв, така че бъди готов да дадеш всичко от себе си.

— Хлапак ли? — очите на Аларик едва не изскочиха от ямките си, а този вид никак не му отиваше. — Хлапак ли ме нарече?

— Аз бях един от елитните воини на Посейдон по времето, когато ти все още сучеше от гърдата на майка си, хлапако — подразни го Бренан. — Така че, покажи малко уважение към по-възрастните от теб.

Тиарнан и Райли ахнаха едновременно и си размениха погледи на абсолютен шок.

— И така — кротко се намеси Конлан. — Виждам, че Бренан си е върнал емоциите.

— Ще ти покажа уважение, войнико — изрева Аларик и излетя от стола. Буквално излетя. Скочи към Бренан, но Тиарнан бе готова за него, затова се затича и застана между двамата, въпреки че, докато вървеше, съзнаваше, че това може би бе най-глупавото нещо, което някога е правила в живота си.

— Спри! — извика и вдигна ръце, макар да знаеше, че никога не би могла да задържи Аларик на разстояние.

Въпреки това той спря във въздуха, сякаш тя притежаваше някакви магически сили. Жрецът премигна насреща й, а след това погледна към ръцете й.

— Ааа, аз ли го направих?

Нисък тътен подобен на влак, който набира скорост, се заформи зад нея. Отне й няколко минути, за да осъзнае, че това е Бренан, от чиито устни излизаха безброй ругатни, изречени на родния му език.

— Ти си пълна идиотка — разкрещя й се.

Всъщност й крещеше от доста време, но това бяха първите му думи на английски език.

— Опитвах се да те предпазя, глупак такъв — отвърна му тя, също толкова разпалено. — Той искаше да те убие и нищо чудно. Не може просто ей така да удряш хората.

Тиарнан бе толкова бясна, че съзнанието й не знаеше какво да прави с всичкия този гняв, така че тялото й пое инициативата и направи възможно най-глупавото нещо.

Тя удари Бренан.

Право в корема, само че единственото, което постигна, бе да нарани ръката си, която се вряза в стоманените блокчета, които Бренан наричаше мускули. Той дори не помръдна, а просто гледаше надолу към нея, като всяка черта и извивка на лицето му загрубяваше от чистата му ярост.

— Можеше да те убие — продължи да крещи, въпреки че тя стоеше точно срещу него. — Бих го предпочела пред това отново и отново, до края на живота си да забравяш мен и детето ни — извика тя право в лицето му, без да разсъждава, без да го обмисли, без да й пука как звучат словата й. Знаеше само, че думите, врящи и кипящи, идват от дъното на душата й и нямаше как да ги спре.

Всичко около нея замря. Звуците, разговорите, дори издиханията затихнаха около тях двамата. Тишината обаче напомни на Тиарнан за публиката им.

Изведнъж, шокиращо за всички, Аларик започна да се смее. Цапардоса Бренан по ръката, но ударът бе приятелски, удар между мъже и в това нямаше и намек за вредата, която преди минути желаеше да му нанесе.

— Това е безценно! Бебе! И тя ли е бременна? А Алексий и Грейс нямаха възможността да направят своето голямо съобщение. — Жрецът продължи да се смее. — Атлантида се превръща в една голяма ясла. Ето как човеците най-сетне ще ни победят. Като един по един превърнат нашите най-високо ценени воини в сменящи пелени нещастници.

Очите на Бренан се разшириха и на лицето му се изписа паника, но преди той или Тиарнан да кажат каквото и да било, Аларик поклати глава и изчезна. Просто едно пуф и него вече го нямаше. Без мъгла или специални ефекти, просто изчезна.

Тиарнан се завъртя, опитвайки се да го намери, но не го виждаше никъде.

— Той да не би…

— Прави го често — обясни Райли. — Един от многото му досадни навици. Дълбоко в себе си той е добър човек.

— Много, много дълбоко, предполагам — прошепна Тиарнан.

— И така, значи си бременна? Не искам да анализирам ситуацията, но вие двамата не се ли срещнахте отново едва вчера?

Райли се опитваше да е изкусна в начина, по който оглеждаше плоския корем на Тиарнан.

— Не, не съм бременна. Беше просто едно видение, това е всичко. Видение, свързано с бъдещето. Бъдеще, което няма да се сбъдне. Поне не и сега.

— Мисля, че има някои неща, за които трябва да ни разкажеш — гласът на Конлан бе мил, но той не отправяше молба и всички го знаеха. Това определено беше кралска заповед.

Но въпреки това, Бренан пренебрегна принца. Имаше очи само за Тиарнан и ледът, който ги вледеняваше, го нямаше. Разтопен. В този момент зеленият му поглед я изгаряше, гледаше я така, сякаш не иска нищо повече, освен да я съблече тук и сега и да я обладае върху стената.

Тя преглътна и докато се взираше в Конлан, си пое няколко дълбоки, но накъсани глътки въздух. След това обърна погледа си към Райли. Навсякъде другаде, но не и към Бренан.

— Имало едно време един прокълнат от бог воин — започна тя, без да знае какво да каже след това.

— Но само ако воинът знаел, че проклятието също така било и благословия — добави Бренан.

Раменете й се отпуснаха с облекчение, но преди да е успяла да измисли следващата си реплика, той я сграбчи за раменете, вдигна я на ръце и я дари с груба, страстна, насилствена целувка. Такъв вид целувка, с който казваше както на нея, така и на останалите в стаята, че проклет да бъде, но по-късно възнамеряваше да се отърве от дрехите й и тя щеше да се наслади на всяка минута.

След като Бренан я пусна на земята и коленете й спряха да се люлеят, тя продължи да стои така, макар и за кратко, зашеметена от случилото се.

— Ами — най-накрая проговори тя. — Може би ще успеем да измислим нещо.

В отговор, вълчата усмивка на Бренан беше по-голяма, отколкото някога са били тези на Лукас, сетне, преди да се обърне към Конлан, стисна ръката й в своята.

— Нека ви разкажа за едно много древно проклятие и за жената, която притежава силата да ме избави от него — започна воинът.

Райли взе обратно Ейдън от Конлан и се запъти към все още отрупаната с недокосната храна, маса.

— Да хапваме, докато говорим — каза тя. — Имам чувството, че тази история ще бъде много дълга.

— Най-хубавите истории винаги са — изтъкна Тиарнан, най-сетне осмелила се да повярва, че могат да решат проблема заедно. — Аз също имам какво да разкажа, история за един шейпшифтър лисица на име Сузана, за учените, които я убиха и как Бренан ще ми помогне да ги спрем.

— Така ли? Ще ти помогне? — попита Конлан, като насочи продължителен и преценяващ поглед към Бренан.

— Да! — отговори воинът, все още държейки ръката й. — Ще й помогна.

ГЛАВА 21

Отне му повече от час, но в края на краищата Бренан успя да им разкаже дори и най-малката подробност. Пълния характер на проклятието, повечето от нещата, случили се в Йелоустоун и реакцията му спрямо Тиарнан. Въпреки това пропусна да спомене някои части от историята, лични неща, запазени само за него, но не пропусна да забележи начина, по който Тиарнан жарко го наблюдаваше.

Тя знаеше точно кои моменти пропуска и несъмнено можеше да предположи защо го прави. Всъщност тя, също както Бренан, който вярваше, че е въпрос на чест да разкаже как нападна Тиарнан в хотелската й стая, нанесе няколко креативни поправки върху историята си.

— След това стана пълна лудница — прекъсна го тя. — После лакеят на Литън, Уесли, се появи…

Без да губи и миг, Тиарнан запълни пропуските в неговата история, острият й журналистически нюх и безпогрешните й наблюдения допринесоха доста откъм неговите пропуски. Но нито веднъж не се върна към определена част от историята и на няколко пъти й се наложи да го прекъсне, когато разказът му започнеше да клони в тази посока.

— Не желая да ме защитаваш — сопна й се той в един момент.

Тиарнан сложи ръце на пищния си ханш и се загледа в него.

— Кажи го на Аларик — предложи сладко-сладко, виждайки как яростта го изгаряше при мисълта, че жрецът можеше да я нарани.

Ярост и нещо по-дълбоко. По-собственическо. Бе се хвърлила пред опасността, препречвайки пътя на Аларик заради него. Дори и след като му каза, че за тях няма бъдеще заедно.

Безспорно доказателство, че я беше грижа за него. Единственото, което му оставаше, бе да разбере какво се е случило по време на сливането на душите им и да открие начин да го поправи. Да развали

проклятието. И да убеди Посейдон да му позволи да я задържи до себе си, завинаги. Да я вземе за своя съпруга.

— Не можеш да се върнеш — отбеляза Конлан. — В Йелоустоун, имам предвид. Няма как да се върнеш навреме, преди Тиарнан да е развалила проклятието, но нека оставим метафизичните дискусии за по-късно.

Райли кимна, въпреки че изглеждаше ужасно угрижена.

— Тиарнан, не можеш да бъдеш сигурна, че ще научиш каквато и да е ценна информация. Най-малкото, ще се опитат да те излъжат. По-вероятно е да се опитат да те убият.

Тя се вгледа в Бренан въпросително и той кимна. Дошло бе времето да им разкажат всичко.

— Тиарнан е познавач на истината — изтъкна той. — Притежава отдавна изгубената за атлантите дарба да усеща лъжата, когато тя е изречена.

— Почти винаги — поправи го тя. — Социопати, заклети нарциси и вампирите не са подвластни на… таланта ми.

— Атлантида винаги е обричала познавачите на истината на незабавна смърт — изрече Конлан и изневиделица се извиси над нея. Въпреки че беше със затворени очи по всяка черта на лицето му се четеше заплаха. — Не виждам причина защо тази традиция да не бъде продължена.

Бренан на мига се хвърли между принца и Тиарнан, като ръцете му несъзнателно се насочиха към кинжалите, които бе оставил в стаята си. Да убие принца бе акт на държавна измяна, която се наказваше със смърт. Но той с радост би платил тази цена.

— Конлан! — извика Райли, която се изправяше от стола. — Недей!

Тиарнан затаи дъх, но след миг се разсмя и положи ръка върху тази на Бренан. В момента, в който го докосна, успокоителна вълна премина през тялото му и потуши гнева му.

— Туба! Вие звучите като туба, когато лъжете, принц Конлан.

Заплашителното изражение напусна лицето на Конлан, сякаш никога не е било там и бе заменено от шеговит интерес.

— Туба?

— Лъжите отекват в мен под формата на звукова честотност. Надявам се да ме разбирате. Някои лъжи са като звука от нокти по

черна дъска, други — като дразнещото кудкудякане на петел рано сутрин. Вашата лъжа прозвуча като туба, само че, свиреща много зле, може би от начинаещ студент — засмя се широко. — Съжалявам, ако ви обиждам с думите си, Ваше Височество.

Конлан се ухили насреща й.

— Обидно ще е, ако отново ме наречеш „Ваше Височество“.

Бренан се опита да не изостава с информацията, но адреналинът, изстрелващ се в тялото му, заглушаваше съзнанието му.

— Било е тест?

— Да, беше тест — потвърди Конлан. — Чувал съм истории, че древните познавачи на истината използвали аналогия с музиката, за да опишат дарбата си. Намирам за интересно, че в древните предания звънти истината.

— „Звънти истината“? Предполагам, че играта на думи не е умишлена? — Тиарнан се засмя и стисна ръката на Бренан. — Вече може да се отпуснеш, но все пак ти благодаря, че ме защити.

Райли издиша силно, но звукът, който издаде не беше никак радостен.

— Налага се да си поговорим, скъпи мой съпруже — каза тя на Конлан.

Бебето се разплака, или защото усети напрежението в стаята, или причината се криеше в това, че току-що се бе събудило.

— Смятам, че принц Ейдън се наслуша на достатъчно разговори във военната зала — отбеляза Бренан.

— Надявам се никога да не му се налага да води такива разговори в тази стая — допълни Райли, но докато гушкаше мъника по-близо до себе си, сянка помрачи лицето й.

— Аз също, любов моя — каза Конлан. — Може би трябва да го занесеш на някое по-приятно място, а аз ти обещавам, че ще ти разкажа всичко веднага след като приключа тук.

Райли вдигна глава, за да посрещне целувката на съпруга си и Бренан се извърна. А до него, Тиарнан отново стисна ръката му.

След като Райли се сбогува с тях и излезе, тримата, останали в стаята, се взираха един в друг, а в погледите им се четеше загуба.

— Връщам се — заяви Тиарнан. — Ако се опиташ да ме задържиш тук против волята ми…

— Тръгвам с нея — добави Бренан и тя го награди с една бляскава усмивка.

— Не се опитвам да ви спра — отвърна Конлан и се хвърли на стола. — Обаче ще предложа план за действие.

— Какъв например? — Бренан искаше да обходи стаята, но се насили да седне като дръпна Тиарнан до него. — Конлан, те измъчват шейпшифтъри и хора. Ако открият начин трайно да поробят съзнанието на други групи, ще изгубим войната, преди да сме провели дори и една битка. Какъвто и план да изработим, не бива да губим време.

— Ето ти план, воине — намеси се Аларик, който внезапно се бе върнал в стаята и седеше на стола срещу този на Бренан. — Ако някога отново ме удариш, ще разбереш какво наистина е мъчение.

— Писна ми да заплашваш Бренан — сопна се Тиарнан, гледайки жреца гневно. — Престани! А що се отнася до изчезването и появяването от нищото, някой казвал ли ти е, че е адски дразнещо?

Всеки нерв в тялото на Бренан бе заел готовност, нащрек, за ужасяващо наказание, което Аларик бе на път да въздаде, но остана напълно неподготвен за онова, което всъщност жрецът стори: усмихна й се.

— Знаеш ли, познавачо на истината, харесвам те — изтъкна Аларик.

— Това не променя мнението ми, жрецо — контрира го тя, но тогава очите й се разшириха и се засмя. — Казвал си истината. Ти наистина ме харесваш.

— Или пък съм социопат — подразни я Аларик, а мощта в очите му грееше със страшна сила.

— Понякога се чудим дали не е така — намеси се Бренан.

Конлан удари по масата.

— Достатъчно! Нека да измислим какво да правим от сега нататък.

— Има шанс прикритието ни да не е разкрито — каза Тиарнан, която веднага превключи на режим нападение. — Бренан е ексцентричен богаташ. Що за ексцентричен богат мъж не би направил нещо непълно неочаквано? И какво като сме напуснали района. Може да се преспорим, да се преспорим, че сме…

Бренан я спаси, когато осъзна, че руменината по бузите й е вследствие на онова, което наистина се беше случило между тях миналата вечер и тази сутрин. При спомена членът му трепна и той трябваше да извърши няколко бързи умствени маневри, за да успокои отскоро бушуващото си либидо. Само мисълта за безупречната й кожа бе достатъчна да го превърне в неопитния младок, на какъвто по-рано бе оприличил Аларик. Повече от две хиляди години не му се бе налагало да се справя с възбуден на неправилното място и в неподходящото време, пенис.

— Едно обаче е сигурно — изказа се Аларик. — Не бива да позволим на тези вампири да поробят други групи. Не и след като знаем за пророчеството. Ще се нуждаем от тях като наши съюзници. Опасявам се, че Фае влизат в тази категория.

За първи път Бренан чуваше да се споменава пророчество или съюз с другите раси.

— Какво пророчество?

Конлан и Аларик размениха погледи, които, макар и за секунда, накараха Бренан да се почувства неудобно, като аутсайдер.

— Точно сега това не е важно — отвърна жрецът пренебрежително.

— Това е лъжа — изстреля Тиарнан. — Голяма и тлъста лъжа. Искаш ли да пробваш отново?

Конлан наклони глава, но преценяващият му поглед не бе насочен към Бренан, а към Тиарнан.

— До каква степен й вярваш? Все пак е репортер.

— Бих й доверил живота си — отвърна воинът без колебание. — В края на краищата тя притежава живота ми, посредством проклятието.

— Тоест, нямаш избор — подметна Аларик.

— Не желая друг избор.

Тиарнан махна с ръка.

— Тук съм, момчета. Точно тук, в стаята. Съветвам ви да говорите с милия репортер, а не за него, сякаш не се намира до вас.

Принцът и жрецът размениха още няколко погледа, но за изненада на всички, онзи, който отговори, бе Аларик.

— Рагнарок, Бренан. Задава се отново.

— Залезът на боговете? — изстреля Бренан. — Наистина ли го вярвате?

— Гибелта на боговете? — добави Тиарнан и сключи вежди. — Той не лъже — обърна се към Бренан. — Но защо висшият жрец на Посейдон се притеснява за скандинавската митология? — погледна Аларик с лукаво изражение. — Объркали сме се, а, Аларик?

Конлан даде отговор на въпроса й.

— Това, че примитивните народи са се опитали да внесат ред както в своя свят, така и в този на боговете, разделяйки ги в различни пантеони, не значи, че светът, дори и небето някога са функционирали по този начин. Чудила ли си се някога защо египетската богиня на смъртта предвожда вампирите?

— Анубиса? — Тиарнан произнесе името й с ненавист, достойна за изчадието, което в продължение на хилядолетия убивало и погълнало безброй животи. — Египетска богиня?

— Тя твърди, че е дъщеря и съпруга на Анубис — процеди Бренан като при самата мисъл отвращението към богинята се спусна като змии по гръбнака му. — По-важното обаче, е откъде и кога произхожда това ново пророчество?

— Разкрихме много скрита информация, от както Кийли започна да работи върху това. Дарбата й да разчита историята на всички предмети, които докосне, ни помогна да открием някои неща. Скрити от простия поглед, дори и в стените на замъка — продължи Аларик. — Този свитък е открит в библиотека, скрит в основата на статуята на Посейдон. Защитаваше го изключително силна магия и Кийли изпадна в безсъзнание, след като докосна външната страна на статуята.

— Сигурен съм, че на лорд Джъстис хич не му е харесало — отбеляза Бренан, докато се чудеше колко воини се бяха озовали в залите за изцеляване заради яростната и свръхзащитническата природа на Джъстис. Но въпреки това, мятайки един поглед към Тиарнан, Бренан осъзна, че би направил същото.

— Не стига, че трябва да върнем всички скъпоценни камъни обратно на тризъбеца на Посейдон, за да въздигнем Атлантида, а сега ще трябва да обмисляме и бъдещи женитби между представители от всичките раси с атланти — изтъкна Конлан. — Пророчеството е кратко, но ясно: „Залезът на боговете се задава на хоризонта. Само

дете, в чиито вени тече кръвта на всички раси, дете, което в бъдеще ще властва над Атлантида, може да го предотврати.“

— Изглежда, че Кийли ви е в голяма помощ — отбеляза Тиарнан. — Надявам се, че й плащате както трябва.

— Бих й дал скъпоценните камъни от короната на краля, стига, разбира се, да бяха мои само за да разбера повече относно откритията й, свързани с Нерей и Зелия — подметна под носа си Аларик.

Тиарнан вдигна вежда в недоумение, ала Бренан й разказа накратко.

— Очевидно в древността жреците са имали право да се женят и да създават семейства, така че клетвата за безбрачие е, така да се каже, новост. Аларик смята, че…

— Е полезно да се знае? — прекъсна го Тиарнан. — Невероятно! Майко мила, на това му се казва щастлив и побъркан ден, а? Звездите ти вещаят светло бъдеще, приятелю.

Аларик присви очи в отговор на коментара на Тиарнан.

— Бъдещето ще бъде светло или мрачно, без значение дали мен ме има или не.

— Няма да се откажеш от сана на висш жрец заради Куин — заяви Конлан твърдо. — Не и сега, след като хората се нуждаят от нас. Когато ние имаме нужда от теб.

Аларик насочи измъчения си поглед към принца.

— Сериозно? Ти се опитваш да използваш този аргумент срещу мен? След като беше напълно готов да се откажеш от трона заради Райли?

Тиарнан прочисти гърло.

— Какво ще кажете да продължим да спорим относно съдбата на Атлантида по-късно? Точно сега трябва да се върнем обратно в онзи хотел или да приемем мисията като загубена кауза. Можем да измислим правдоподобно обяснение, което би могло да ни държи далеч от неприятностите, но няма да спечелим, ако продължим да се бавим.

Конлан се намръщи.

— Бренан, оставям решението в твоите ръце. Можеш ли да се справиш с мисията, дори и проклятието и освободените ти емоции да тегне върху теб също като Дамоклев меч[1].

— Мога да се справя с всичко — отвърна му тихо Бренан. — Стига тя да е до мен.

Конлан въздъхна и поклати с глава.

— Така се започва. Знаеш ли, Аларик имаше право за сменянето на памперси.

Бренан склони глава настрани.

— Да. Навярно си спомняш, че бях с теб, когато за първи път прекара известно време с Райли.

— Не съм бременна — възпротиви се Тиарнан и яростта в гласа й го снижи и накара да звучи като писък. — Просто…

— Нещо, което ще обсъдим по-късно — отсече Бренан. — Засега ще се върнем в Йелоустоун, за да спрем вампирите и учените им лакеи.

Сякаш по сигнал и тримата се изправиха, а Конлан се поклони на Бренан и Тиарнан.

— Дръжте ме в течение. Ще събера воините и ще изпратя подкрепление, но дотогава ще се наложи да се оправяш сам.

— Не, той не е сам. Аз съм неговото подкрепление.

— Човечеството и обществото на шейпшифтърите разчитат на теб, малката — изтъкна Аларик и завъртя очи.

Тиарнан потърси малка кутия от раницата си и я извади.

— Хей, имам лютив спрей и не се страхувам да го използвам.

Секунда по-късно, докато Аларик продължаваше да се смее, Тиарнан се завъртя и с бързо движение извади добре заострен, дървен кол, след което замахна към жреца, като се спря на милиметри от гърлото му.

— Хората ме подценяват — изтъкна тя. — И аз го използвам.

— Хората се страхуват от мен — добави Бренан. — И аз се възползвам от това.

Аларик местеше погледа си между двамата, като в очите му все още се отразяваше блясъка на развеселеното му настроение. Той най-накрая се усмихна и колът в ръцете на Тиарнан засия в зелена светлина, вследствие, на което тя изпищя и го пусна на земята.

— Не ми пука какво мислят хората за мен отвърна жрецът. — Ела с мен, Бренан. Мисля, че разполагам с нещо, което може да ти помогне.

---

[1] Израз, изтъкващ постоянна опасност — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Хотел „Мамът Хот Спрингс“

Воинските сетива на Бренан се изостриха в момента, в който шофьорът на глутницата на Лукас паркира лимузината пред хотела.

— Пристигнахме — обърна се той към Тиарнан, която през целия, макар и кратък път до хотела, не спираше да стиска и отпуска ръката му.

— Благодаря ти — Тиарнан благодари на шофьора. — Би ли благодарил на Лукас от наше име, задето ни посрещна и ни осигури тази кола.

Мъжът кимна и Бренан изведнъж осъзна, че откакто тримата се качиха в абсурдното возило той не бе обелил и дума. Хвана дръжката на вратата, но шофьорът го изненада като в края на краищата проговори.

— Те бяха мои приятели. Онези, които учените отвлякоха и чиито мозъци объркаха. Бяха мои приятели. Уверете се, че сте пипнали тези копелета и ни се обадете, ако се нуждаете от помощ — каза той с повече вълчи, отколкото човешки глас.

— Така и ще сторим. Имаш думата ми — увери го воинът.

Шофьорът срещна погледа на Бренан в огледалото за обратно виждане и кимна.

— Ти си приятел на Лукас, така че думата ти ми стига.

Тиарнан за момент сложи ръка върху рамото му, след което вратата се отвори и пиколото се наведе към нея.

— За настаняване ли, приятели?

Бренан излезе от автомобила и протегна ръка към Тиарнан, за да й помогне да слезе, но така и не я пусна, след като тя го направи.

— Не, просто се връщаме от малък среднощен излет — отвърна тя развеселено. — Отпочинали и готови за подвизи. Как върви конференцията?

— Чудесно, мадам — служителят взе бакшиша от Бренан и забърза пред тях, за да им отвори вратата.

Първият човек, когото съзряха веднага, след като влязоха във фоайето, беше Литън, който се бе забързал към тях.

— Изглежда са ни търсели — измърмори Тиарнан.

— Без съмнение.

— Господин Бренан — извика Литън, докато прекосяваше разстоянието помежду им. — Търсехме ви навсякъде. Къде бяхте? — продължи ученият като демонстративно пренебрегна Тиарнан. Тя, разбира се, не планираше да стои безучастно. Затова му хвърли очарователна усмивка.

— Здравейте, д-р Литън. Излязохме с намерението да се поразходим в прекрасната нощ, но в крайна сметка прекарахме навън цялата вечер. Беше толкова романтично, не мислиш ли, скъпи?

Може би заради неочакваното обръщение, с което се обърна към него, на Бренан му трябваха няколко мига, за да осъзнае, че Тиарнан говори на него и още толкова, за да пропъди самодоволната усмивка, задето го бе нарекла „скъпи“.

— Наистина, преживяхме чудесно пътешествие — съгласи се той. — Гледката ни омагьоса и в крайна сметка обиколихме целия район.

Свъсеният поглед на Литън прескачаше от Тиарнан към Бренан, сякаш се опитваше да реши дали двамата казват истината.

Бренан, който си повтаряше, че го прави заради прикритието им, съвсем небрежно придърпа Тиарнан в прегръдките си и я целуна така настървено, че почти забрави, че двамата се намират на публично място. Когато най-сетне успя да се отдели от любимата си, нещо проблесна в най-закътаните кътчета на съзнанието му, блясък от донякъде забравен спомен, неуловим като лунната светлина върху вълните на бушуващото море. Споменът за извивките й, блестящи и мокри, под душа в стаята му предходната нощ.

Той си я спомни. Винаги щеше да я помни.

А притеснението как щеше да го стори, остави за по-късно.

Литън прочисти доста силно гърлото си.

— Ами, да. Колко хубаво. Но науката не чака никого, а и има какво да обсъждаме. Ако благоволите да дойдете с мен, сме ви осигурили превоз, готов да ви покаже неща, които убедени сме, ще оправдаят отделеното от вас време.

Бренан вдигна вежда.

— Десет милиона долара от моето време?

Бледото лице на Литън стана бяло като платно, но той кимна.

— Определено! Вие ще бъдете изключително доволен. Ще тръгваме ли?

Докторът им даде знак да го последват към вратата, ала Бренан насочи погледа си към Тиарнан веднага след като и двамата се обърнаха с гръб към Литън. Жената поклати глава, един незначителен и едва забележим жест, но въпреки това достатъчно ясен, с който му казваше, че е доловила истината в думите.

Или липсата на такава, защото Литън лъжеше. Ученият не очакваше Бренан да остане доволен от видяното.

Докато минаваха през вратите, през които преди броени минути влязоха, няколко бляскави, огрявани от сутрешното слънце, черни возила се бяха наредили пред хотела. Бяха огромни, но не като лимузини, а квадратни и високи като танкове. Или по-скоро нелеп консуматор на гориво. Не осъзнаваха ли човеците, че точно то разрушава планетата?

— Хамъри — измънка Тиарнан. — Компенсират заради малките пениси.

Бренан се провали в опитите си да не се засмее.

— Не спираш да ме изненадваш — обърна се той към нея.

Тиарнан го възнагради с една мистериозна женствена усмивка.

— Така и трябва.

Литън се присъедини към тях и посочи към първите два автомобила.

— Господин Бренан, двамата с вас можем да се качим в този, а госпожица Баум ще се вози в другия.

Тиарнан стисна конвулсивно ръката на Бренан, който се вгледа надолу и прониза Литън с поглед.

— Тя ще се вози с мен.

Литън изломоти нещо, изказвайки своето възражение, но Бренан го игнорира напълно и отиде до превозното средство, като помогна на Тиарнан да се настани на седалката.

— Благодаря — прошепна в ухото му.

Той седна до нея и затвори вратата като на Литън му остана да заеме предната седалка на мястото до шофьора, който за пореден път беше някакъв палячо. Бе мускулест, с гола глава и татуировка по врата,

но съдейки по частта от денонощието, не беше вампир. Не и през деня. Може би шейпшифтър?

Бренан беше на път да попита, но Тиарнан го изпревари.

— Да — отвърна онзи, след като погледна към Литън. — Член съм на местната глутница, тази от парка.

Тиарнан докосна опакото на ръката на Бренан и с леки движения напред-назад му показа, че шейпшифтърът лъже, че е част от глутницата на Лукас. Интересно. Какви ли мотиви имаше, за да го прави? Те не знаеха, че Бренан познава Лукас, нали?

Но една мрачна мисъл прониза ума му. Ами ако това е един от поробените шейпшифтъри на Литън, един експеримент? Какво ще стане, ако се побърка от онова, което е заразило останалите? Бренан съжали задето бе позволил на Тиарнан да се качи първа, защото сега тя седеше точно зад шофьора, в обсега му, ако той се обърнеше назад.

През вековете му се предоставиха безброй поводи да наблюдава шейпшифтърите и можеше да каже, че дори и в такива тесни пространства, бяха изключително бързи.

Което значеше, че Бренан просто трябва да е по-бърз. Докосна джоба на дънките си, за да се увери, че малката бутилка, дадена му от Аларик, все още е там. Неговото тайно оръжие, в случай че ги… задържат.

Докато шейпшифтърът запали двигателя на колата и се отдалечи от хотела, Литън започна да разказва за местните забележителности, какво се е случило на конференцията и още много. Изнервящ бъбривец. Бренан мразеше такива.

Тиарнан се наведе към него, за да погледне през прозореца, а тежестта на топлото й и приканващо тяло едва не го накара да изстене на глас. Спомените за сутринта, когато двамата с нея правиха любов не му действаха благоприятно, за да запази остър умът му и да бъде бдителен в присъствието на потенциални и доказани врагове.

— Виж колко е красиво тук — каза тя, сочейки към проблясващата през дърветата вода. — Какво ще кажеш да отделим малко време след конференцията, за да го разгледаме?

Завъртя глава към него, за да му се усмихне, а устните му бяха само на сантиметри от нея, така че бе напълно нормално той да се приведе напред и да намали разстоянието. Мимолетно като забравено

желание, краткото докосване на устните им имаше силата да излее разтопено злато в тъмните пукнатини на душата му.

Бренан трябваше да се ухили. Леле, колко подигравки щеше да отнесе от Вен, ако Отмъщението на краля бе чул тази мисъл.

— Ще приема тази усмивка за „да“ — отвърна му тя, сетне се изправи и зае мястото си. — Чувала съм, че водопадите тук са грандиозни.

Литън, който допреди малко говореше тъкмо за тях, се намести на мястото си, сви рамене и напълно се отказа да говори. Колкото и да оценяваше тишината, Бренан бе наясно, че се налагаше да стори нещо, което да допринесе към прикритието им. Затова съвсем леко се приведе напред.

— Разкажете ми повече за лабораторията, д-р Литън. Да разбирам ли, че се намира на обезопасено място?

Ученият се завъртя към него.

— Разбира се. Не бихме искали парите ви да бъдат застрашени, нали така? — Литън се засмя на собственото си остроумие, а Бренан се намръщи. В учения без съмнение се усещаше нотка лудост. Не че повечето истински гении не притежаваха жилка прогресираща лудост, а и Литън бе какво ли не, но най-вече гений. Изследванията и откритията му свързани с картографирането на мозъка, както и начините да манипулира химията и функциите му, бяха повече от чудо.

Нали това бе причината да са тук. Лудият учен, малоумната репортерка и не толкова проницателния милиардер.

Тиарнан му хвърли поглед, изпълнен с притеснение и Бренан осъзна, че е стегнал ръката си около нейната, като вероятно й причиняваше болка. И на мига я пусна.

— Съжалявам, ми… Трейси — поднесе тихите си извинения.

— Не се притеснявай. Като чисто нова съм — размърда пръстите си, за да му покаже.

— Почти стигнахме — уведоми ги Литън. — Намира се на около двадесет минути след портала. Ще видите специална демонстрация на способностите и експериментите ни до днешна дата, а също така ще ви представим и бъдещите си планове. С помощта на вашето финансиране, очакваме огромен напредък в близкото бъдеще. — Този мъж бе какво ли не, но не такъв, който да ликува напразно. — Огромен напредък — повтори.

— Вие сте геният все пак — обърна се Тиарнан към Литън със скучновата усмивка на лицето.

Литън й хвърли подозрителен поглед, но тя остави усмивката на лицето си, въпреки че вярваше, че този мъж е достоен за презрението й гризач. Бренан обаче беше впечатлен.

— Да — отвърна Литън и се обърна, за да гледа отново напред. — Такъв съм.

Тиарнан завъртя очи, а шофьорът издаде задавен звук, който в последствие премина в кашлица. Бренан се загледа в огледалото за обратно виждане и срещна погледа му. Шейпшифтърът се бореше с непреодолимото желание да се засмее, което значеше, че съвсем ясно е видял реакцията на Тиарнан. Бренан също се усмихна като така го подкани да сподели шегата.

„Никога не наранявай този, който искаш да привлечеш за съюзник.“ Шейшифтърът можеше и да не му помогне, но знаеше, че е по-трудно да застреляш някого, с когото по-рано си споделил шегичка. Вен бе научил всички воини на това. Въпреки че Кристоф често казваше на Веджънс, че точно шегите му са виновниците да бъде прострелван. Бренан се усмихна при спомена и способността си да намери радост в нещо така обикновено като закачките между побратимите му воини.

Прекараха останалата част от пътуването, без да проронят и дума, а Бренан запамети посоките и местните забележителности, за да може отново да намери мястото. След обещаните двадесет минути шофьорът им зави по обграден с дървета път, който с километрите ставаше все по-тесен, докато не премина в еднопосочен. Ако бяха срещнали някоя кола, идваща от противоположната посока, щеше да се наложи един от тях да отбие в тревата или бурените встрани от тях.

Изведнъж направиха остър завой и Тиарнан падна върху Бренан. Възползвайки се от възможността, той я обгърна с ръце, използвайки всяко извинение да я докосне. А погледът в очите й, когато тя вдигна глава и се взря в него, го накара да пожелае да я докосва по много и различни начини. И във всички тях, тя беше гола.

— Стигнахме — уведоми ги Литън.

Бренан захвърли настрани мислите за голата Тиарнан, като си обеща, че по-късно ще вникне в същината им и се зае с изучаването на огромната, ъгловата, боядисана в бяло сграда.

— Това склад ли е? — попита Тиарнан.

— Купихме склада и извършихме обстоен основен ремонт на вътрешната част — обясни й Литън. — Нуждаехме се от голямо пространство, което бихме могли да модифицираме в зависимост от специфичните ни нужди.

— Разбира се — съгласи се Бренан. — Много по-лесно е когато основната структура е на място.

Каза го сякаш наистина е бизнесмен и го е правил стотици пъти. Усети топлотата на одобрението на Тиарнан, преди да го е видял в очите й.

Шейпшифтърът отби точно пред входа на сградата и паркира пред нея, след което изскочи от колата, за да отвори вратата на Тиарнан. Тъй като жената не успя да намери учтив начин да му откаже, Бренан трябваше да издържи няколко секунди, докато тя бе в обсега на шофьора им. Ако опасенията му, че върху шейпшифтъра е било експериментирано, се окажеха верни и той избереше точно този момент да се подаде на лудостта си, Бренан нямаше да бъде в състояние да стигне навреме до нея, за да я спаси. Имайки достатъчно опит с последиците и щетите, които един разярен шейпшифтър може да нанесе с ноктите и зъбите си, на воина не му остана друга възможност, освен да остане напрегнат, докато тя не е в безопасност, далеч от потенциалния си нападател.

— Добре дошли в институт за неврологични изследвания „Литън“ — каза ученият със замах, отваряйки голямата метална врата. — Пригответе се да бъдете изумени.

— О, готов съм, д-р Литън — обърна се към него Бренан, докато влизаше в сградата. — Определено съм.

ГЛАВА 23

Тиарнан беше достатъчно изнервена по време на пътуването по най-закътаните и отдалечени улички, но детекторът за метал пред вратата вдигна нивото й на тревожност на осем от десетобалната скала. Бренан със сигурност носеше кинжалите си със себе си, което значеше, че мисията им щеше да завърши зле. Наистина зле.

Шейпшифтърът бе излъгал, че е част от глутницата на Лукас, което значеше, че е един от главорезите на Литън, но това не беше нещо ново. Тиарнан можеше да се обзаложи, че ученият е твърде параноичен, за да работи с хора, които не може да контролира. И преди бе срещала такъв тип хора, но онези не бяха луди учени.

Бренан дори и за миг не се спря. Мина през металния детектор сякаш е знаменитост, ходеща по червения килим. Машината не издаде нито звук.

След всичките й притеснения за воина, машината избръмча силно, след като тя премина през нея и Тиарнан трепна. При което, изглеждащият изключително отегчен придружител, се оживи може би притеснен от възможността за опасност. Той скочи от мястото си, а ръката му стоеше пред джоба на якето му.

— Оръжия?

Тиарнан се усмихна.

— Мобилен телефон.

Сложи телефона си на малкия поднос до детектора и мина отново през него, но този път нямаше бучене. Литън, който през цялото време на практика подскачаше от крак на крак, ги поведе през тесен коридор към голяма конферентна зала.

— Презентацията ще се състои тук, а по-късно ще ви заведа в лабораторията — обясни на Бренан.

— Предпочитам по-небрежния подход — отвърна Бренан. — Защо сега не обиколим лабораторията и да оставим официалната презентация за по-късно, може би дори за утре. Искам да видя какво сте направили с парите ми, така да се каже.

Литън никак не хареса идеята. Лицето му придоби неземно лилав цвят и започна да пелтечи.

— Не, не, това няма да стане. В никакъв случай. Г-н Бренан, знаете ни нас, учените, малко вероятно е да намерите друга група от хора по-вглъбени в следването на предначертаните от самите тях пътища. Трябва да им позволим да следват плана си, иначе ще се объркат и ще са много нещастни. Нещастните учени не постигат добри резултати.

— Какъв късмет, че вие, д-р Литън, не сте такъв — отвърна Тиарнан сладко, като намери за изключително трудно да се възпре да се засмее, когато Литън се отдели от тях, мърморейки нещо за кафе и че щял да се върне след петнадесет минути.

Бренан прекоси разстоянието, което ги разделяше, докато в един момент не се озова толкова близо, че дъхът му подухваше косата й, когато говореше.

— Не бива да дразниш злия учен.

Тя потрепна леко от усещането на горещия му дъх, който нежно се спускаше по шията й.

— Знам, но страшно много ме дразни. Дори ако не го мразех заради всичко, което е сторил и онова, което представлява, пак бих желала да го сритам в топките, ей така, водена от общи принципи.

Дълбокият тембър в смеха на Бренан изпрати още тръпки надолу по гръбнака й и тя се отдръпна на разумно разстояние от него, преструвайки се на впечатлена от поднос с чаши с кафе. След това се сети какво искаше да го попита и бързо се върна, за да може да му зададе въпрос, като така да избегне подслушване или устройства за подслушване.

Не беше параноя, тъй като имаше голям шанс опасенията й да се окажат верни.

— Как успя да преминеш през детектора — прошепна и почеса носа си, за да закрие устните си, в случай че са обект на видео наблюдение. Може би пресилваше нещата. Каква е вероятността враговете им да разполагат с някой, който може да чете по устните?

— Единствените…

Тя го прекъсна като дръпна главата му надолу и го целуна, а след това се престори, че заравя глава до ухото му.

— Стаята може да се подслушва. Може би е по-добре да прошепнеш в ухото ми?

Той обви ръце около нея и я придърпа по-близо до силното си тяло.

— Най-накрая мисия, която одобрявам на хиляда процента — каза й той.

Отвърна на целувката, като се възползва от ситуацията, за да погълне устните й напълно. Тя се почувства замяна, когато той спря.

— Единствените оръжия, способни да преминат трансформацията в мъгла заедно с нас, са тези, изработени от руда, добивана в Атлантида, наречена орейхалк. Допълнителната облага от него е, че не задейства детектори за метал, при това маскира комбинираните с него метали — прошепна близо до ухото й.

Радваше се, че гласът му звучи така дрезгаво, което означаваше, че налудничавото привличане между тях не беше едностранно.

— Дори и среброто?

— Сребро — попита Бренан и свъси вежди. — Какво сребро?

— Каза на вампирите, че върховете на остриетата ти са от сребро.

Лицето му се отпусна в лежерна усмивка.

— Ах, познавачо на истината, изненадвам се, че ме питаш.

Тиарнан премигна.

— Излъгал си?

— Наречи го повече блъф.

Дойде нейният ред да се засмее. Бе така вглъбена във важните неща, като например да не умре, така че не й хрумна да се ослушва за блъфове.

— Непоправим си, Бренан.

— Красива си, Тиарнан — прошепна и я целуна отново, но този път за кратко и веднага след като воинът надигна глава, тя чу гласове от коридора, идващи към тях.

— Започва се — каза тя. — Време е за шоу.

Бренан позволи на Тиарнан да се обърне с лице към вратата, но продължи да я държи за кръста, казвайки си, че тя се нуждае от уюта на допира му. А тя моментално щеше да разпознае лъжата му. Страхът

за безопасността й изпращаше адреналин и чиста, първична агресия по цялото му тяло. Усещания така силни, че трябваше да се насили, за да запази самоконтрол. Нямаше да се отрази добре нито на Тиарнан, нито на мисията, ако той бе първият, който извърши враждебно деяние.

Литън нахлу през вратата и за пореден път напомни на Бренан за гризач без козина, което съвсем случайно доведе до странна любопитна мисъл, а именно дали не съществуваха и шейпшифтъри гризачи. Малко вероятно.

Няколко облечени в престилки мъже и жени последваха Литън в залата. Ученият посочи голямата, предназначена за конференции маса и всички, с изключение на един мъж, който се забърза към оборудването върху едно от бюрата в близост до тях, заеха местата си.

— Добре дошли на мястото, на което се случва магията — каза Литън и посочи сградата, в която се намираха.

— Твърде грандоманско, не мислиш ли? — измърмори Тиарнан под носа си.

Яростта на Бренан спадна с няколко бала, когато долови забавлението в гласа й. Неговата спътница не се страхуваше: този факт направи много, за да потуши яростта, която заплашваше да го погълне.

— Моля, седнете — мъжът до оборудването се обърна към тях.

Бренан и Тиарнан заеха последните свободни места в края на масата. Намираха се в най-отдалечения край от вратата. Бренан започна да си поема бавни и дълбоки вдишвания, за да се пребори с животинския инстинкт да бъде притиснат в ъгъла.

Хищникът в него изобщо не харесваше ситуацията, в която бяха попаднали, без значение, че вероятно нито един от човеците между Тиарнан и вратата нямаше да се съпротивлява. Престилките можеха да скрият доста неща, между които и оръжия.

Дори и Бренан невинаги можеше да надбяга куршум.

Литън кимна и един от неговите учени, жена, раздаде по една синя папка на всеки. Поколеба се, когато стигна до Тиарнан, прехапа устни и хвърли поглед към Литън, който отново кимна, след което тя остави последната синя папка пред Тиарнан и се втурна обратно към мястото си.

— Пред себе си ще намерите документи, които детайлно описват много от най-важните открития в сферата на невро-физичния контрол — изтъкна Литън.

Докато Бренан и Тиарнан отваряха папките, на екрана пред тях се появи образ. Група огромни, очевидно силни мъже, работещи на небостъргач. Всички те бяха радостни и се усмихваха към камерата.

Но нито един от тях не беше човек.

— Всички са шейпшифтъри — каза Тиарнан. — Може да го познаете по начина, по който стоят до сградата или от това, че тези двамата носят огромни стоманени греди с една ръка. Само шейпшифтърите притежават такава сила и ловкост. Но защо…

— Поправка, госпожице Баум — прекъсна я Литън, сякаш награждаваше свой ученик. — Да, всичките те са шейпшифтъри. Но не само това. Това са мъже, които месец преди да бъде направена тази снимка, бяха безнадеждни скитници. Пиявици на нашето общество. Взели най-лошото от своята раса — насилие, надмощие, жажда за кръв — но стигнаха още по-далеч като сформирали банда, която да обикаля и тероризира цял Чикаго. — Той млъкна и хвана реверите на престилката си, огледа наоколо и се засмя с типичната за него самодоволна усмивка. — Превърнахме ги в достойни членове на обществото, и то само за три дни.

— Мислех, че каза един месец? — отбеляза Бренан.

По всичко си личеше, че Литън е подготвен за въпроса.

— Ами, отне им три седмици и половина да научат всичко за строителството и да го усвоят.

Всички в стаята, с изключение на Тиарнан и Бренан се разсмяха, но звукът бе някак уморен, сякаш е добре репетиран. Атлантът се загледа в документите пред себе си, като това всъщност бе прикритие, за да огледа всички присъстващи с крайчеца на окото си. Върху повечето от тях се виждаха издайнически признаци за изтощение и безпокойство. Бледи и с измъчени лица, проявяващи своите нервни странности, като потупването с ръце по столовете и масите, нервничене или прехапване на устните. Не е нужно да си шейпшифтър, за да можеш да прочетеш езика на тялото. Обаче малцина избрани, се бяха навели напред, явно чакаха нещо с нетърпение. Значи те бяха фанатиците.

Тук имаше нещо нередно.

— Направих впечатляващо откритие, свързано с мозъка — продължи Литън, убеден, че той трябва да е в центъра на вниманието.

— Активността на опашатото ядро не само може да предвиди предпочитанията на хората, но може да засили вече взетите решения.

— Опашатото ядро не е ли част от стриатума? — попита Тиарнан, като с въпроса си напълно изненада Литън.

— Радвам се да разбера, че не сте само едно красиво лице — отвърна той и целият засия.

Бренан забеляза, че учените от женски пол, както и някои от мъжете, се намръщиха на коментара. Потенциални съюзници? Но изглеждаха твърде победени, за да се изправят срещу Литън, камо ли срещу вампирите, срещу които нямаха шанс.

Тиарнан напълно пренебрегна забележката и насочи вниманието си към Литън.

— Да, права сте, опашатото ядро се намира в стриатума, който пък е отговорен за генерирането на движенията — Литън се раздвижи и образът на екрана се смени с такъв на диаграма на мозъка.

Опашатото ядро изглеждаше по-скоро като прашинка захар от Атлантида и се намираше, в лявата част на картината.

Тиарнан подсвирна.

— Огромно откритие. Можете ли да активирате това ядро?

Устните на Литън се разтегнаха в една необикновена и неприятна усмивка.

— Не само че можем да ги активираме, г-це Баум, но и да ги контролираме, а правейки го, контролираме желанията и произлизащите от тях действия на човека, чиито мозък сме активирали.

Тръскайки глава, Тиарнан се отпусна на стола си, след което се обърна към Бренан.

— Проклетникът е открил начин да контролира целия свят — изрече полугласно. — И след като ни го казва, не възнамерява да ни позволи да напуснем това място, никога. Научното общество не само ще сложи край на проекта му, ще го стори толкова бързо, че свят ще му се завие, но ще последва и наказателно преследване.

— Има ли нещо, което бихте желали да споделите с групата? — попита подигравателно Литън.

— Много съм впечатлен — отвърна Бренан и въпреки че мислите за откритията на доктора го побъркваха и той бе свил юмруци върху бедрата си, не позволи това да се отрази на изражението му. —

Изглежда, че много добре сте употребили парите ми, докторе. Колко време продължава този контрол?

Самодоволната усмивка на Литън се изпари и той прекъсна зрителния им контакт.

— Толкова дълго, колкото искаме, разбира се.

Бренан не се нуждаеше от лекото поклащане на главата от страна на Тиарнан, за да разбере, че Литън току-що бе изрекъл лъжа, но потвърждението още повече го убеди, че колкото се може по-скоро трябваше да измъкне Тиарнан от това място.

— Още ли те боли глава? — попита я той, а тя го погледна с изненада. — След което той поклати глава. — Преди да продължим трябва да ти дадем нещо за главоболието и да полежиш за известно време.

— О, не. Добре съм — отвърна му Тиарнан сурово и издърпа ръката си от неговата, а светлината на битката грееше в очите й. — Толкова е впечатляващо, д-р Литън, моля продължете.

— Разполагаме с видео, което ще ви е интересно, г-н Бренан. То ще ви покаже какво сме направили до момента, какво планираме по-нататък и най-вече, че в крайна сметка нашите изследвания и практически опити ще бъдат увенчани с успех.

От първия образ на видеозаписа Бренан разбра, че положението няма да е розово, но дори и той — кален от хилядолетия, изпълнени с битки, не бе очаквал истинската дълбочина на злото, извършено в името на научните открития.

Гласът на Литън, звучащ някак сурово, съпровождаше видеото и описваше проведени тестове и провалите, довели до крайния успех с експериментите върху хора. Видеото се фокусираше над два субекта, мъж и жена и в началото резултатите били доста безобидни. Субектите били подложени на процедура, съгласно която бяха завързани за стол с няколко електрода, прикрепени към телата им. Метална каска, обсипана с копчета и антени, подобна на онези от научнофантастичните филми, които Вен и Райли така обичаха да гледат, бе завързана над главите им, а учените около тях приложиха нещо, което изглеждаше като поредица от електрошоково поле. Седящата до него Тиарнан, стискаше облегалката на стола толкова силно, че кокалчетата на ръцете й бяха също толкова бледи, колкото лицето й.

— Това ли… това ли е процедурата за активиране.

Литън кимна, но вниманието му бе фиксирано жадно към екрана.

— Да. В зависимост от нивото на естествената съпротива, която е различна за всеки субект, може да се наложи да повторим процедурата няколко пъти.

Тест-субектът на екрана, жената изкрещя и изви тяло, а след това се отпусна отново на стола. Бренан видя сълзите, стичащи се от крайчеца на очите й и на него му се прииска да удари нещо.

Или някого.

А основният му кандидат имаше наглостта да се изкиска.

— Понякога изпитват леко неудобство — проговори той, но не престана да се киска. — Но щом приключим с тях, забравят за него.

— Значи също така може да влияете върху паметта? — попита Бренан, като веднага си представи най-лошото.

— Не точно. Нещо в цялостната процедура причинява слаба амнезия, но изглежда, това се отнася само за събитията около самия експеримент. Убедени сме, че тази травма е вследствие на процедурата.

— Не думай! — сопна се Тиарнан.

Литън се смръщи.

— Всяко велико научно постижение или напредък изискват известни жертви, госпожице Баум.

— Вие какво пожертвахте, д-р Литън? — изстреля тя.

— Отказах се от високопоставена позиция в уважаван университет, за да създам този институт — озъби се Литън. След това събра достойнството си. — Извинете ме, г-н Бренан. Обикновено простите миряни трудно биха разбрали упоритата работа и отдадеността, съпровождащи такъв вид научни начинания. Тъй като вие и преди сте били силно ангажиран с подобни изследвания, съм сигурен, че можете да ме разберете.

— Разбира се — увери го Бренан.

След това улови ръката на Тиарнан под масата и я стисна в знак на предупреждение. Все още не разполагаха с каквото и да е реално доказателство за онова, което се случваше. Но учестеното й дишане подсказа на Бренан, че нямат много време преди тя да избухне.

— Моля, продължете — обърна се атлантът към Литън.

Видеото продължи с кратки сцени на хора в изпълнение на прости задачи; хора, извършващи постижения с физическа сръчност, която не са притежавали преди процедурата. Гледаха как субектите жонглират, ходят по тънко въже или изкачват скала.

— Активирахме тази жена, като я накарахме да вярва, че е концертиращ цигулар — обясни Литън и образите на екрана се смениха с такива, които показваха жената в стая и тя свиреше на своята цигулка с изражение на замечтано блаженство, изписано върху лицето й.

— Така красиво, но… грешно — прошепна Бренан.

Вярно беше. Музиката на жената беше технически изящна, но странно бездушна, почти толкова, колкото и очите й, когато камерата приближи лицето й в близък план.

— Помислете си колко много този талант подобри живота й. Каква красота! Това е Бах, ако не се лъжа — предположи Литън. — Представете си музиката, която можем да дадем на света.

— Къде е тя сега? — попита Тиарнан. — На световно турне?

За първи път Литън изглеждаше попаднал в неудобно положение.

— Не. Тя… ами… тя преживя известни трудности.

— Какво значи това, какви… трудности? — попита Бренан.

В първия момент си помисли, че Литън няма да го удостои с отговор. Ученият стисна зъби и се втренчи в тях. Но след това сви рамене.

— Тя се вманиачи. Не искаше да яде, да спи или дори да спре, за да пийне вода. Дори за секунда не оставяше цигулката и ставаше изключително избухлива, когато се опитвахме да я отделим от нея.

— Къде е сега? — Тиарнан попита отново, като произнесе отчетливо всяка една дума.

Литън я погледна със злоба, а яростта на Бренан се забиваше в черепа му, давайки начало на бучене, което едва не заглуши отговора на учения.

— Мъртва е — изстреля Литън. — Свиреше на цигулката, ясно? Докато не изгладня и се дехидратира. Свири до смърт.

Бренан огледа всеки един от мъжете и жените, седнали на масата, търсейки реакция към новината, която изглежда всички вече знаеха. Някои изглеждаха засрамени и бяха свели глави с болезнени

изражения на лицата си. Други пък бяха коравосърдечни, безразлични и дори отегчени. Няколко се усмихваха, сякаш за тях всичко е една голяма шега.

Надяваше се точно тези последните да се опитат да ги спрат, когато си тръгнеха.

Ръката на Тиарнан, която още стоеше под неговата на бедрото му, се стегна, докато пръстите й не започнаха да се забиват в кожата му, беше близо до повратната точка и той трябваше да я изведе оттам независимо дали тя го желаеше, или не.

Литън, който очевидно беше в пълно неведение от ефекта на видеото върху тях, се обърна към екрана и образът за пореден път се промени.

— Стигнахме до интересните изследвания — продължи Литън. — Шейпшифтърите. Вследствие на мозъчната им структура, която е различна от тази на хората, имаме смесени резултати.

— Шейпшифтърите са хора — напомни му Бренан. — Със сигурност го знаете.

Литън се завъртя и впери поглед във воина.

— Те са животни. Мутанти. Има много малко човешко в тях. Но стават за лабораторни мишки, нищо повече.

Дишането на Тиарнан се промени и тя издаде нисък, наситен с мъка звук дълбоко в гърлото си.

— Те са хора, ти… ти…

Литън я пренебрегна и се извърна към екрана, на който се виждаше показана в гръб жена, облечена в болнично облекло и шапка, а някой й помагаше да прекоси стаята. Очевидно беше болна или ранена, защото се препъваше.

— Убеден съм, че след като изгледате това, ще промените мнението си. Това е шейпшифтър лисица или накратко казано субект 12-А, първоначално открит в Бостън. Тя беше един от най-съпротивляващите се на процеса на активацията субекти, на който някога сме попадали, затова в продължение на малко повече от седмица ни се наложи няколко пъти да повторим процеса. Обаче най-накрая тя се поддаде. За съжаление, мозъкът й отхвърли активирането, докато беше извън лабораторията на практически тест, не си спомням с точност, но вярвам, че беше убита от полицията.

Изрече го с напълно спокоен и безразличен глас, сякаш обсъждаше времето.

— Бостън — повтори Тиарнан. — Бостън ли каза?

Тревожността на Бренан за Тиарнан скочи до невиждани висоти. Не трябваше да й позволява да дойде тук с него. Литън беше напълно и опасно луд.

Мъжете се преместиха от ъгъла на камерата, така че лицето на жената се виждаше за първи път. Тиарнан ахна и заби пръстите си в крака на Бренан.

— Това е Сузана — прошепна му. — Това е Сузана. Ето го доказателството, което търсехме, трябва да вземем видеото и да се махаме от тук.

На екрана се появи учен и Бренан огледа внимателно присъстващите, като задържа погледа си върху един от мъжете в дъното на стаята. Да, точно той стоеше на екрана и слагаше каската на главата на Сузана. Преди напълно да е успял да затегне проводниците по тялото й, тя изкрещя.

Тиарнан скочи така бързо от стола си, че той падна на земята.

— Ах, ти, зъл кучи сине! Ще си платиш за това, което си й сторил.

Бренан се изправи до нея като междувременно извади кинжалите си от скритите им ножници.

— Май този сигнал е предназначен за мен.

ГЛАВА 24

— Ще се обадим в полицията — предупреди ги Тиарнан. — Ще лежите на топло за дълго.

По-голямата част от присъстващите хукнаха да бягат, обзети от различни нива на паника, с изключение на Литън и онези, които Бренан бе обявил за фанатици. Ученият се усмихна с характерната за него малка и противна усмивка, като след това се обърна към мъжа до компютрите.

— Извикай охраната. Веднага!

— Това ли е новото определение на думата прикритие? — попита Бренан Тиарнан, докато тя изваждаше телефона от джоба си. — Мислех, че ще съберем доказателствата, ще напуснем мястото и чак след това ще се свържем с органите на реда.

— Имаш предвид, да ме скриеш на безопасно място.

— В идеалния случай, да.

Жената започна да набира цифрите на телефона си.

— Не искам безопасност, а справедливост.

— Това, от което се нуждаеш, е да оставиш телефона. На мига — гласът на Литън разцепи въздуха като камшик. — Или ще наредя на охраната да застрелят в главата първо вас, а след това и г-н Бренан.

Учените, които блокираха вратата, се разделиха като вода, за да могат четирима главорези да влязат в стаята, като, разбира се, бяха насочили оръжията си към Бренан и Тиарнан.

— Точно сега, господин Бренан, искам да млъкнете и да седнете обратно на стола си, за да догледате записа. Без съмнение ще искате да знаете какво ще направим с прекрасните ви пари, след като поемем контрол над ума ви. Не съм ли прав?

— Такъв ли беше планът през цялото време? — попита Бренан, докато пресмяташе възможностите дали бе в състояние да обезвреди всички главорези, преди един от тях да е застрелял Тиарнан.

— Нали не мислехте, че ще ви разкажа всичко това и ще ви пусна да си тръгнете? — засмя се Литън. — Трябва да призная, че

никога не съм ви приемал за глупак.

— Странно — започна Тиарнан, която току-що бе подхвърлила телефона си към един от останалите учени, — аз винаги съм ви смятала за бездушно, способно на мерзости копеле.

Вълни от ярост излизаха от кожата й и Бренан се чудеше как така никой друг не ги усещаше. Беше се разгорещила до такава степен, че изглеждаше невероятно, че боята по стените не е започнала да ври и кипи.

Или може би причината да го усеща се коренеше в сливането на душите, което значеше, че ако нещо я нарани… За всичките си години живот, само веднъж се бе натъквал на обезумяла ярост и пътят, осеян с клане и разрушение, бе повече от ужасяващ.

Ако някои от тях се осмелеше да нарани Тиарнан, щеше да го сполети нещо дори по-лошо.

Докато яростта му се извисяваше все по-високо и по-високо, мощта на Бренан се надигаше, изграждаше ли изграждаше, докато тялото му не се изви в опит да я овладее. Мощ, търсеща своето освобождение, но толкова неконтролируема, че ако не я обуздаеше, щеше да взриви покрива. Почти несъзнателно погледна към тавана.

Може би идеята не беше лоша.

— Моля, седнете, г-н Бренан — настоя д-р Литън с преувеличена любезност. — Има какво още да видим.

— Не искаме да виждаме каквото и да е било, садистично чудовище такова — извика Тиарнан. — Ще те накарам да си платиш, дори това да е последното нещо, което ще направя.

Литън се засмя, а смехът му бе продължителен и безмилостен.

— Ах, мила моя, г-це Баум — проговори най-накрая, докато триеше очите си. — Най-хубавото от всички клишета. Последното нещо, което вероятно ще сторите, включва вашето голо тяло и един, дори двама от моите пазачи. Обичат да пробват новите ни субекти, а и аз не виждам причина защо да не им позволя да го направят.

— Няма да я нараните — изрева Бренан.

— Ние имаме оръжията, г-н Бренан. Вашите кинжали не са ви от голяма полза, нали така? Но въпреки това, ми е страшно интересно да разбера как успяхте да заблудите детекторите на метал — отвърна Литън, след което повика охранителите. — Моля, заведете ги до квартирите им. А и да не забравя, оставете ножовете на масата.

Бренан нямаше друг избор. Пазачите бяха добре обучени професионалисти, а и двама от тях винаги стояха далеч от обсега му. Щяха да застрелят Тиарнан, ако той окажеше съпротива. Което значеше, че трябваше да се оглежда за възможност да действа, когато те напуснеха стаята.

Докато излизаха от помещението, притиснати от двете страни от четиримата главорези, образите на екрана образуваха ярките и заплашителни картини на онова, което непосредственото бъдеще може би им вещаеше. Все още завързана за стола, Сузана крещеше. Само че този път го правеше, приела формата на лисица. Един от охранителите избута Тиарнан напред, при което тя усука глезена си и извика от болка. Слабият контрол на Бренан върху нрава му се срина. Затова сведе глава, преструвайки се, че гледа към пода, така че те да не видят блестящите му заради магията очи и призова мощ отвъд границите на всичко познато. Призова унищожителната сила на водата.

Повика гръмотевица.

Първият рязък тътен разтърси стените на сградата, а гърмът на придружаващата го мълния удари силно след него. Бренан засили магията си и градушката заудря покрива като звуците от нея отекваха в цялата стая.

— Какво по дяволите! — извика един от пазачите, като несъзнателно погледна нагоре, след като още една гръмотевица, по-силна от предишната, удари сградата и електрическата инсталация даде на късо.

— Залегни — извика Бренан към Тиарнан, с надеждата, че тя ще го послуша, но сметна, че не бива да разчита на това.

Скочи към двамата главорези пред себе си и счупи врата на единия, преди мерзавецът дори да е успял да го види. Бренан се завъртя и изрита яростно другия в гърлото, не успя да прекърши врата му, но го повали на земята. Резервният генератор на сградата се включи и редица от лампи, чиято светлина бе по-слаба от тези, които преди малко осветяваха стаята, заблещукаха и Бренан тръгна към кинжалите си. Скочи над падналия на земята пазач и се насочи към масата, но след миг осъзна, че едно от остриетата му липсваше. Заби онзи, който намери в гърлото на третия охранител и потърси Тиарнан с поглед, която, ако се беше вслушала в него, щеше да се намира на пода, скрита под масата.

Тя стоеше над тялото на един от учените и държеше кинжала на Бренан, от който капеше кръв. Жената вдигна глава и независимо, че хаосът бе погълнал стаята, тя се взря в Бренан, разкривайки ужаса и недоверието, обзели така изразителните й черти.

— Аз го убих — каза тя и някак си въпреки шума, виковете и крясъците, той успя да я чуе. — Убих го.

Изстрел разкъса шумотевицата и всичко спря. Последният пазач се намираше на половин метър зад Бренан и стреля право в тавана като парче от него падна на земята.

— Искам да легнете на пода и да млъкнете — изрева той. — Всеки, който след пет минути все още е изправен, ще бъде прострелян.

Бренан не помръдна, а Тиарнан, изглежда, изобщо не беше чула заплахата, но всички, освен Литън, разбира се, се строполиха на земята. Вероятно изпаднала в шок тя просто стоеше изправена и се взираше в мъртвия учен. След миг пусна оръжието си и трепна при звука, който острието издаде, падайки на земята.

Литън закрачи към нея, а Бренан се приготви да скочи между нея и ученият, но пазачът насочи пистолета си право към главата на Тиарнан. Нямаше начин да не улучи, след като се намираше на по-малко от метър от нея.

— Просто опитай и мозъкът й ще залепне по стената — предупреди го спокойно охранителят.

Спокойствието му издаваше отличната му подготовка. Мъжът бе овладян и контролиран, когато всички останали се побъркваха. Щеше да убие Тиарнан, преди Бренан да е успял да се доближи достатъчно близо до нея.

Атлантът сложи бавно ръце на главата си и освободи магията на водата. Дори и най-незначителната мълния можеше да стресне достатъчно мъжа, така че пръстът, който стоеше до спусъка, да потрепне. Тътенът от градушката, която се сипеше по покрива намаля и след време спря.

— Изритай ножа към мен — нареди пазачът. — Повече няма да те подценя, богаташче.

Бренан се приближи до Тиарнан и изрита кинжала си. Той се спря близо до ботушите на пазача.

Литън се взря надолу към мъртвия учен, онзи от видеото, след което дръпна ръката си назад и шамароса Тиарнан. Силно. Главата й

отскочи назад от силата на удара му, а Бренан почувства болката и шока й. Крехкият му самоконтрол се разклати дори повече. Само оръжието, насочено към Тиарнан, го спираше да не скочи и да откъсне главата на Литън.

— Нуждаех се от него, кучко — изрева с полилавяло от ярост лице. — Струва поне двадесет като теб. Журналисти. Пиявици в нашето общество.

Отново вдигна ръка, но след това поклати с глава.

— Не. Не го заслужаваш. Имам далеч по-добър план за теб, Трейси Баум. Ще седнеш на стола. Тази вечер. Нуждая се от лабораторен плъх, за да се уверя дали машината функционира както трябва, след като поправихме щетите, нанесени върху нея. Има шанс да превърне целия фронтален лоб на следващия ни субект в пудинг. — Той се засмя за пореден път с онзи отвратителен смях. — Кой може да го изпробва по-добре от вас?

— Ако я докоснеш, ще те убия бавно, Литън — заяви се Бренан и пазачът присви очи, очевидно преценяващ опонента си, след което затегна хватката си около пистолета.

Литън махна с ръка във въздуха.

— Млъквай. Не искам да те слушам. Нужен ни е само подписът ти за всички онези прекрасни преводи, за които ще се погрижим по-късно. С притесненията ми относно финансирането е свършено. Не е ли така?

— Предупреждавам те за последно, Литън — заяви с леден и смъртоносен глас Бренан. — Ще те оставя жив, ако я пуснеш.

Литън посочи пазача.

— Ти. Ако проговори, гръмни го. Не, чакай, ако каже и дума, гръмни нея. Само в крака. Някъде, където ще я боли, но няма да я убие. Може би в ходилото.

Пазачът кимна равнодушно, от което Бренан не можеше да каже дали нехайната жестокост на Литън отвращаваше мъжа, или беше просто поредният ден от живота на един наемник. Така или иначе не беше от значение. Беше насочил оръжие към Тиарнан. Също като останалите щеше да умре. Силата се изкачи по гръбнака на Бренан, стигайки до черепа му, докато мисълта, че костите му ще се разбият от могъществото й, не го осени.

Убий ги, унищожи ги, смърт за всеки, който заплашва моята жена, изрече силата му и за първи път в живота му тя имаше съзнание и глас, а гласът бе този на пълното унищожение на чудовищата, осмелили се да наранят Тиарнан. Бренан впрегна цялата мощ на самоконтрола си, за да не нападне, но гледката на пистолета, насочен към главата на Тиарнан, служеше като много ефективна каишка.

Литън изрита в ребрата един от мъжете, които лежаха на пода.

— Ставай, идиот такъв. Иди и доведи още охранители. Нуждаем се от помощ, за да ги заведем долу. Също така се обади на Девън и му кажи, че ни трябва екип за почистване. Един от неговите хора би трябвало да може да се отърве от тази бъркотия.

Мъжът се изправи бавно и се затича към вратата. Думите на Литън изостриха и без това острото обоняние на Бренан и богатият, меден аромат на кръвта сякаш внезапно проникна в помещението. Но вместо да започна да му се гади от миризмата, тя подхранваше необузданата му ярост, вследствие, на което хищникът в него се събуди и се засмя коварно. Скоро щеше да донесе смъртта на мъжете, посмели да заплашват неговата спътница.

Внезапно значението на думите на Литън проникна през мъглата от убийствена ярост завзела мозъка му. Спомена Девън. Значи вампирът стоеше зад всичко това. Бренан трябваше да предаде информацията на Алексий, който по думите на Аларик, тази вечер щеше да се върне в щаб квартирата на глутницата на Лукас. Мисълта за разговора му с жреца му напомни за необходимостта да скрие шишенцето, което Аларик му беше дал. Бренан за кратко се опита да установи психически път с някои от побратимите си, но Тиарнан издаде звук на ужас и концентрацията му се срина.

— Бренан, аз го убих — изстена тя и пълното отчаяние в гласа й го ужасяваше.

Някой изгубил надежда не би бил в състояние да се бори, ала двамата с нея трябваше да го направят, иначе Литън щеше да я сложи на убиващия ума стол.

Само през трупа ми, закле се пред себе си. Очите на Тиарнан се разшириха, сетне се преви на две като както от устните, така и от корема й излезе странен и неприятен звук. Литън й се развика да се изправи, но мъжът от охраната отстъпи няколко крачки назад от нея,

без да сваля пистолета, сякаш също както Бренан и той знаеше какво следва.

Тиарнан извика и повърна, докато не изпразни стомаха си. Литън се дръпна назад и настрани, за да го избегне.

— Веднага след като пристигнат останалите, искам да я махнете от тук — нареди Литън на охранителя. — Ще се срещнем при килиите.

Ученият си тръгна, преди Бренан да успее да каже нещо, каквото и да е, което можеше да го спре или забави по някакъв начин, а след това половин дузина тежковъоръжени мъже нахлуха в стаята.

Тези мъже също бяха добре обучени, нямаха нищо общо с обикновени главорези. Работеха като екип, ескортирайки Бренан и Тиарнан по един коридор, след това през врата, която водеше към стълби, по които слязоха надолу.

Надолу, надолу и пак надолу. До момента, в който стигнаха дъното и един от мъжете ги натика през врата, водеща към друг коридор. Бренан успя да пресметне, че зданието разполага с не по-малко от четири подземни етажа.

Пазачите, отговорни за Бренан, го държаха далеч от Тиарнан и разбира се, бяха насочили оръжията си към главите им. Електричеството тук долу, изглежда, не беше засегнато от мълниите, след като ярка флуоресцентна светлина огряваше коридора. Докато продължаваха напред, успя дори и за миг да съзре Тиарнан, лицето й бе бяло като платно, а на тази светлина изглеждаше дори зеленикавосиво. Шокът я бе обзел и тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

Той трябваше да намери изход и да го направи бързо. Не хареса звученето на израза „килиите“ или злокобния начин, по който Литън го беше казал. Пазачът зад Бренан го сръга между плешките с цевта на оръжието си и му се развика да побърза.

Атлантът погледна през рамо и оголи зъби срещу него само заради удоволствието да го види как трепва.

— Внимавай с този — мъжът се обърна към колегите си пазачи. — Не е с всичкия си, а и преди малко тотално се побърка.

В отговор на изказването му Бренан започна да се смее, но продължи да се движи напред. Бил се побъркал. И идея си нямаха.

Когато пристигнаха, воинът осъзна, че опасенията му са основателни. Посрещнаха ги само отделни клетки. Тиарнан отново

изстена и на Бренан му се прииска да разкъсва, изгаря и убива за нея. Желанието да я защити го раздираше като един от собствените му кинжали, оставени да лежат безполезни на пода няколко етажа по-нагоре.

— Бренан — извика го Тиарнан. — Виждаш ли го?

— Млъквай — изрева един от пазачите в нейната посока и я запрати към решетките на клетката.

Бренан извика заплахата, раздираща душата му на езика на атлантите, заплаха, която си проправи път през стиснатите му зъби.

— И ти да млъкваш — онзи зад него изрева отново, преди да забие силно оръжието в главата на Бренан, така че воинът падна на земята.

— Електрическите жици, Бренан. Погледни към жиците — извика Тиарнан, като пренебрегна заплахите на един от пазачите. — Тя е еквивалент на електрическа ограда. Не каза ли, че…?

Тя извика, изглежда един от главорезите я бе ударил и Бренан, докаран до края на търпението си, скочи само за да се запознае от близо с приклада на оръжието на другия пазач, по пътя си към вратата. Над света около него падна почти непрогледен мрак и той трябваше да се бори, за да остане в съзнание. Ако припаднеше, щеше да се събуди, без да знае за Тиарнан и двамата с нея щяха да са хванати в капана на Литън. Едничката му цел бе да остане буден и да оживее, за да спаси своята спътница.

Без значение колко трябваше да умрат, за да го постигне.

ГЛАВА 25

Национален парк „Йелоустоун“, щабът на глутницата

Алексий кръстосваше просторната площ на щаб квартирата на Лукас като на всеки няколко минути се спираше и затваряше очи, опитвайки се да установи психическа връзка с Бренан.

— Нищо. Мамка му, нищо. Нещо не е наред. Не е мълчание или празнина, които биха се случили, ако той е извън обсега ми, по-скоро като странно статично и…

Замлъкна. Вярваше напълно на Лукас, но в огромната каменно-дървена стая имаше няколко члена на глутницата, пред които не искаше да издава нищо, свързано с това, което долови от Бренан. Имаше твърде много променливи и шансове, че един от тях можеше да бъде компрометиран.

Случвало се е и преди. Всъщност нощта преди тази.

Лукас го изгледа строго, но кимна почти незабележимо.

— Да сформираме съгледвачи на периметъра — нареди на втория в командването. — Искам всички да са навън, за да се грижат за безопасността ни.

Шейпшифтърът скочи без дори да срещне погледа на Лукас. Алексий не разбираше напълно политиката или йерархията в глутницата: вярваше, че никой друг, освен един шейпшифтър не би могъл да я разбере, но от друга страна, знаеше достатъчно за господството и шейпшифтърите, за да е наясно, че Лукас е един от най-могъщите алфи, които някога е срещал. На нивото на Итън, алфата на шейпшифтърите във Флорида, тоест могъщ, но в същото време и мъдър.

Мислите му за Итън се насочиха към Мари. Сестрата на един от най-близките му приятели и безстрашен воин, Бастиян. Все още не можеше да повярва. Мари, главната девица в Храма на Нереидите, се бе влюбила в Итън в рамките на едно толкова кратко пътуване до Флорида. Опитваха се да накарат нещата между тях да потръгнат, но както Грейс веднъж бе казала, Мари и Итън даваха ново и напълно

различно значение на думата „разстояние“ в израза „връзка от разстояние“. Пътуванията от Атлантида до Маями отнемаха много приготовления. А на Итън все още му беше забранено да пътува до Атлантида.

— Задълбочен размисъл? — попита Лукас и Алексий се откъсна от блуждаещите си мисли, за да осъзнае, че стаята се е изпразнила и двамата с алфата са сами.

— Нещо не е наред, Лукас — обясни му атлантът и се завъртя, за да може да срещне юмрука си с купчината дървета, подредени до камината.

Той гледаше, но с празен поглед, как тя рухна на земята и пъновете се затъркаляха по пода.

— На Хъни ще й се хареса — подметна Лукас сурово. Шейпшифтърът прекоси стаята и стигна до една странична маса, след което наля две чаши с кафява течност и подаде едната на Алексий. — Какво има?

Воинът вдиша дълбоко аромата на първокласния скоч и пресуши чашата на две глътки. Изтри устата си с опакото на ръката си и в този момент Лукас грабна чашата от него, като гледаше многозначително към дънерите на пода.

— Харесвам тези чаши — каза той и повдигна вежда, докато все още държеше бутилката.

Алексий тръсна глава.

— Не искам повече. Имам нужда от бистрия си ум. Бренан не е точно изчезнал, но не е и там. Когато отворя психичната пътека към него, ме залива усещане на ярост и насилие, почти животинско в своята природа.

Лицето на Лукас стана по-сурово от обикновено.

— Не ми минавай с тези предубедени глупости. Не са животните тези, които убиват без причина.

— Нямах предвид това и ти го знаеш. По-скоро беше като ярост и безпричинна болка, като на животно, заключено в клетка. Виждаш ли смисъл в думите ми?

Лукас пресуши и своята чаша, и я остави на масата, обмисляйки чутото.

— Може ли болката сама по себе си да блокира връзката ви?

— Не. Там е проблемът. Нещо друго, може би вид магическо или психическо смущение или… — Погледът им се спря на лампите и друга теория обзе разума му. — Електричество. Ами ако по някакъв начин е обвързан с електричеството или е държан в някоя от онези научни лаборатории, за които трябва да приемем, че са пълни с електрическо оборудване — очевидното умозаключение го връхлетя със силата на цунами. — О, богове, Лукас. Какво ще стане, ако си играят с мозъка на Бренан? Ако тяхната наука влезе в сблъсък с проклятието на Посейдон, може да го унищожи.

— Спри! Спри да мислиш по този начин, така няма да постигнеш нищо — настоя Лукас. — Първо, те не са в неизвестност от толкова дълго време. Така че е малко вероятно учените да са успели да извършват каквито и да е експерименти върху тях. Плюс това за тях той е г-н Торба-с-пари. Ще се държат добре с него поне докато не открият начин да сложат способните си на убийства ръце върху парите му.

— Ако не са разкрили прикритието му — добави мрачно Алекси. — Не е наясно какво знаят или с какви ресурси разполагат. Ти от всички хора би трябвало да го разбереш.

През изминалата нощ още два от вълците на Лукас се бяха побъркали. Като единият убил жена си в леглото им, а след това се самоубил, използвайки няколко ножа. Изглежда се бе накълцал доста умело, преди очевидно да умре от кръвозагуба. Лукас, който бе виждал какви ли не прояви на насилие, пребледня, докато разказваше на Алексий за случилото се. Вторият поддал се на лудостта вълк, бил убеден, че е шейпшифтър ястреб, така че се качил на едно от най-високите дървета в близост до щаба им и се опитал да полети. Дори и вълците не биха могли да оживеят след някои неща. Мъжът беше мъртъв, а всяка кост в тялото му — натрошена.

Лицето на Лукас стана по-грубо.

— Когато докопам този Литън…

— Ако изобщо е той. Все още нямаме доказателства — напомни му Алексий. — Точно затова Тиарнан убеди Бренан, че трябва да се върнат. Всички знаехме колко е опасно, но смятахме, че ще имат малко повече време, преди примката да се затегне, след като изглежда, че учените вярват, че Бренан е онзи, за когото се представя. А и да не забравяме, че Литън е отчаян за финансиране.

— Не може да го осигури от нормални източници, след като се занимава с налудничава наука. Нито една етична компания, болница или правителствена организация не би го финансирала.

Алексий го стрелна с поглед.

— Неетичните обаче са изключително много на брой. Най-вече радикално насочените към шейпшифтърите, като цяло мразещи ги групи, които изникнаха през последните няколко години.

— Но Литън, той налапа въдицата. Моят компютърен специалист осигури прикритието за милиардера — настоя Лукас. — Нужни са големи познания и достъп на ниво ЦРУ, за да бъде разгадано. Все още мисля, че прикритието им е непокътнато.

Алексий застана пред прозореца и се загледа в задълбочаващите се сенки, предвещаващи идването на нощта.

— Може би това вече не е от значение. Ако могат да контролират ума на милиардера, могат да се доберат до всичките му пари. Защо да се задоволяват само с десет милиона, след като могат да имат всичко?

— Ще ги открием — увери го Лукас. — След като Хъни отведе децата, всички млади и по-възрастни надалеч, ни остават най-добрите воини и притесненията за семействата ни няма да ни разсейват. Ще ги намерим.

— Ще ги открием, и още как — закле се Алексий, поставил ръце на кинжалите си. Дори ако се наложи да вземем всеки проклет учен, намиращ се в сградата за заложник.

ГЛАВА 26

Лабораторията на Литън, дълбоко под земята

Бренан се хвърли към решетките и за пореден път електричеството, минаващо по тях, го удари толкова силно, че го повали на земята. Този път, вероятно десети по ред, остана на земята по-дълго. Започваше да отслабва и да се изтощава като животно в клетка, лишено от завидната си логика и самоконтрол.

Тиарнан. Яростта и ужасът, зародили се в него, го погълнаха, карайки го да избяга, да я защити, като междувременно убиваше самия себе си. Но обезумелият му разум бе подивял, настоявайки, че не му остава друг избор. Затова се подготви за следващия токов удар.

— Бренан.

Една-единствена дума, неговото име, но в нея се криеше силата да успокоява; да заглади ръбовете на лудостта достатъчно дълго, за да може той да вдигне глава и да я намери с поглед. Бяха я натикали в клетката до неговата и по-голямата част от охранителите останаха в стаята, като не пропуснаха да се подиграват на Бренан и да отправят противните си коментари към Тиарнан. Но тя не им обръщаше внимание, самата тя бе като оазис на чистотата насред жестокостта и насилието. Не обръщаше внимание нито на пазачите, нито на клетката и всичко обграждащо я, освен на Бренан. Концентрирайки погледа си толкова съсредоточено към него, че той като че ли усещаше осезаемата му тежест върху кожата си.

— Бренан, трябва да се успокоиш — каза му тя и в опит да му вдъхне увереност, се усмихна леко.

Тя се опитваше да успокои него, след като той позволи да я хванат. Позволи да бъде наранена.

Когато двамата с нея избягат, воинът щеше да прекара остатъка от живота си, опитвайки се да се реваншира за станалото.

— Искам да си спокоен. Заради мен. Полудявам, а ти не ми помагаш — продължи нежно тя.

Срамът го обзе. Трябваше да се контролира, не толкова за себе си, а заради нея. Затвори очи в търсене на спокойния си център, но бе невъзможно. Новооткритите му емоции се пенявеха като буря в морето. Можеше да надене подобие на успокоение, един камуфлаж, но все пак той беше далеч от истинското спокойствие. Не и докато тя не беше в безопасност в Атлантида, за предпочитане заключена в покоите му, през следващите най-малко стотина години.

— Бренан?

Той отвори очи. Тиарнан беше пребледняла с потъмнели и измъчени очи. Каза му, че има нужда от него. Проклет да бъде, ако я разочарова.

— Мъжът — започна тя с мек и треперещ глас. — Аз… аз го убих.

Той се приближи до делящите ги решетки, но така, че да не привлече вниманието на пазачите.

— Знам. Той беше чудовище. Видях как наранява приятелката ти на онзи запис. Заслужаваше да умре.

Тя трепна едва доловимо.

— Толкова ли ти е лесно? Просто така избираш кой да живее и кой да умре? Без съдебен процес? Без никакви угризения? Аз не съм устроена така.

Но той мълчеше, без да знае как да я утеши. Емоциите бяха твърде нови за него, като чужд език, чрез който не можеше да се изрази. Използването на думи като изхабени остриета сега щеше да доведе до по-голяма вреда, отколкото да помогне.

— И все пак си мислиш „Да, но ти така или иначе го уби“ — каза тя. — Но, не беше точно така. Аз… взех онзи кинжал, за да се защитя, когато един от пазачите тръгна към мен, след това се появи и ти и започна да се биеш с тях, осветлението изгасна, чух гласа му и се завъртях. Щях да го ударя и, ами, предполагам, че не съм го направила, но острието беше в ръцете ми, а и аз…

Гласът й секна и тя покри лицето си с ръце. Той знаеше, че ридае, защото всяко потреперване на раменете отчупваше поредното парче от сърцето му. Трябваше да я вземе в прегръдките си, но не можеше да направи нищо по въпроса. Електрическият заряд, течащ по решетките щеше да убие всеки човек при малко по-продължителен контакт. Отново опита да открие спокойния си център, за да може да

анализира възможностите им, но за пореден път стигна до същия очевиден извод: двамата с Тиарнан се намираха в голяма опасност.

— Прецакани сме, а? — прошепна тя, докато изтриваше очите с ръкава си: думите й бяха подсъзнателен отглас на мислите му.

— Не, не сме. Спомни си, че Алексий съвсем скоро ще тръгне да ни търси — боецът вложи в гласа си с повече увереност, отколкото изпитваше наистина.

Аларик го бе предупредил, че всеки вид силна електрическа сила, ще навреди на способностите им. Бренан имаше възможност да изучи окабеляването, което свързваше решетките и си призна, че цялата система със сигурност може да се определи като масивна.

О, да. Без съмнение бяха прецакани.

— Това беше лъжа. Не вярваш, че Алекси е тръгнал насам. Така ли е? Мисля, че трябва…

Очите й се разшириха, когато вдигна глава нагоре, за да се взре в нещо или някой зад лявото рамо на Бренан.

— Какво ще кажете да оставите мисленето на мен — прозвуча груб глас с изявен акцент зад него. — Слабоумниците, които ви пазят трябва да сторят същото.

Бренан се обърна бавно и застана така, че да може да вижда новия играч и все пак да не изпуска Тиарнан от поглед. Мъжът бе с телосложение като на един от бизоните в Йелоустоун. Набит, широкоплещест, с толкова мускули, че вратът му се губеше. Не бе толкова висок, колкото Бренан, но два пъти по-широк и вероятно по тялото му нямаше и грам мазнина. Също така не бе никак глупав, острият му ум блестеше в необикновено сивите му очи, докато преценяваше ситуацията.

— Чух, че ти допада да се врязваш в решетките — каза на Бренан. — Искаш ли да ми споделиш как така все още си жив?

Бренан не отговори, а просто хвърли един пренебрежителен поглед към мъжа.

— Ясно. Не си шейпшифтър, нито вампир, и определено не си един от Фае, така че се чудя какво ли зверче сме хванали в мрежата си.

Британец. Или някъде от Британските острови. Бренан не беше чувал нарицателното „зверче“ от няколкостотин години.

— Богато зверче — намеси се един от палячовците, които наричаха себе си пазачи и останалите се разсмяха.

— Млъквайте или аз ще ви накарам да го направите — обърна се съвсем спокойно към тях новодошлият.

Все още изучаваше Бренан, който имаше чувството, че онзи се опитва да вникне в съзнанието му. Имаше определена психическа сила.

— Стой далеч от мозъка ми — изръмжа.

Мъжът се засмя.

— След като Литън приключи с теб, ще ти се иска аз да съм този в ума ти. Лудият мръсник е голяма заплаха. Би трябвало той да е заключен тук като животно, но работата е там, че той е този, който подписва чековете.

— Парите ли са единственото, което те интересува? — изкрещя Тиарнан. — Готов си да измъчваш твои побратими човеци заради тези чудовища и всичко в името на парите?

Пазачите се разсмяха, но не и британецът. Вместо това той просто насочи добре тренирания си мъртвешки преценяващ поглед към Тиарнан.

— Бих направил какво ли не за пари. Нищо друго няма значение, нали? И ако мислиш, че гаджето ти е човек, ами, тогава ви очаква много интересен меден месец.

— Точно така, Смити, само че, ако доживеят до медения месец. Шансовете им не са добри — извика един от пазачите, което доведе до бурна радост у колегите му.

Смити, ако това наистина беше името му, обърна мъртвешкия си поглед към гръмогласния глупак, който на мига престана да се смее.

И така. Значи това беше мъжът, от когото трябва да се пазят. Бренан внимателно запомни всичко за него. Моментът за разплата щеше да дойде, и то скоро. Смити трябва да бъде първият, който ще умре. Той представляваше най-голямата заплаха.

Смити заобиколи външната част на клетките, докато не стигна до тази на Тиарнан.

— Извинете ме, госпожице, но ще ви помоля да си свалите дрехите.

— Моля?

Тиарнан се дръпна толкова бързо назад, че почти се строполи на решетките.

Бренан извика своето предупреждение и тя се спря на дъх разстояние от мощното разтърсващо електричество.

— Ще оцелееш — увери я Смити. — Веднъж.

Бренан осъзна, че от устните му излизаха сериозни и злъчни ругатни на езика на древните атланти способни да отделят плътта от костите на човек. Тогава превключи на английски.

— Докоснеш ли я, умираш. Ще те преследвам, ще те одера жив и ще изям туптящото в гърдите ти сърце, ако докоснеш дори и косъм от главата й.

Смити вдигна рязко глава при вледеняващата заплаха в гласа на Бренан и изглежда, че той също виждаше мъжа като единствената заплаха в залата.

— Заплахите не ми понасят добре, а и не наранявам жени — отвърна Смити сурово. — Но съм повече от убеден, че тези идиоти тук не са ви претърсили за оръжие и не смятам да се превръщам в мъртвец, защото сладката ти кифличка е забила джобно ножче в сънната ми артерия, както между другото направи с идиота горе.

— Сънната артерия? — повтори Тиарнан, след което лицето й пребледня, докато в един момент не заприлича на призрак, или дори по-лошо, на вампир.

Смити се ухили, показвайки големите си и криви зъби.

— Това е артерията…

— Знам какво е — изкрещя Тиарнан с нотка на лудост в гласа си. — Не го направих, аз… нямах намерение да го правя. — Тя съвсем неочаквано седна на пода, придърпа коленете към гърдите си и сведе глава към тях. — Искам този ден да свършва — прошепна, но Смити я чу.

— Ясно. След минути можеш да поспиш, но преди това искам да ми дадеш дрехите си — нареди той и отнякъде извади голямо, смъртоносно изглеждащо оръжие. — Действай, иначе ще стрелям в крака на приятеля ти. — След това прокара безпристрастния си поглед по Бренан. — Ти си следващият, сладкишче, така че е по-добре да започнеш да се съблечаш сега.

Яростта погълна Бренан и в отчаянието си да стигне до Смити за пореден път се хвърли към решетките. Ударът от високото напрежение го изгори отвътре, преди да го запрати няколко метра назад.

— Бренан! Бренан! — Тиарнан вече се бе изправила и издърпваше блузата през главата си. — Спри! Няма значение! Нищо от това не е от значение. Просто трябва да го преживеем.

Бренан стоеше там, докато тялото му се разкъсваше от силата на електрическия шок и яростта, бореща се да завземе контрола над него, но щом задъхвайки се, вдигна глава и срещна погледа на Тиарнан, връзката между тях си дойде на място с едно почти доловимо щракване. Беше се взирал вътре в душата й и знаеше това, от което тя се нуждаеше сега.

Нужно й бе той да е под контрол, заради нея. Нямаше начин, дори и в деветте кръга на ада, той да я подведе. Гневът в него се превърна в лед и той кимна.

— Да. Нищо не е важно.

Свали блузата си, а след това панталоните си, докато Тиарнан правеше същото. При вида й, трепереща само по бельо, яростта отново се надигна, но той я пренасочи към леда, където щеше да бъде добре пазена за по-късно. За момента, когато той щеше да си проправи път към свободата, като избиеше всички по пътя си.

Пазачите подвикваха и правеха неприлични коментари, но млъкнаха, щом Бренан завъртя бавно глава към тях и ги прониза с поглед. Набелязваше ги. Един по един.

Смити протегна ръце през клетката и Тиарнан, препъвайки се, му подаде дрехите си. Той ги взе и ги разтърси, после ги потупа целите, за да провери за оръжия.

— Ако се завъртите, госпожице — продължи напълно лишен от емоции, — може да останете по бельо, стига да мога да видя дали не криете нещо в него.

Тя се поколеба, сетне отпусна ръце и направи един кръг, докато отново не се изправи лице в лице със Смити.

— Чудесно. Благодаря — каза той.

След миг й върна дрехите като, преди да ги облече, тя ги сграбчи от ръцете му и отиде в най-далечната част на клетката си.

Без да казва и дума, Смити се обърна към Бренан и протегна ръка. Воинът премери шансовете дали Тиарнан би оцеляла, ако той хване ръката на мъжа и го дръпне близо до заредените с електричество решетки, докато високото напрежение не изпържи главореза.

— Дори не си го помисляй, друже — процеди Смити, когато погледът му се премести между Бренан и решетките. — Всички оръжия са насочени към вас двамата, ала тя ще умре първа.

Разбира се, че ще знае какво се върти в главата на Бренан. Това би сторил и Смити, ако ролите им бяха разменени, осъзна воинът. Оценката му за човека като заплаха, която въпреки че беше висока, значително нарасна. Той хвърли дрехите си на Смити, а след това сведе глава и се изкашля, като сложи ръка пред устата си. Когато се изправи, вампирът минаваше с ръка по шевовете на дънките му.

— Нека видя ръцете ти и се завърти — нареди Смити.

Бренан го изгледа гневно, но изпълни заповедта му, като разпери пръсти, за да го увери, че не е скрил нищо между тях.

— Имаш кинжалите ми и нищо друго не може да мине през детекторите ти за метал — изръмжа между стиснати зъби.

— Изглеждаш като човек, който би си присвоил онова, от което се нуждае — обърна се към него Смити. — Въпреки това трябва да ми кажеш как успя да прекараш кинжалите през скенера.

Бренан се разсмя.

— Ама, разбира се. Пусни ме и ще си говорим надълго и нашироко за всичко, което пожелаеш.

Усмивката на Смити бе също толкова мъртвешка, колкото очите му.

— Да бе. Продължаваш да мечтаеш.

Тогава хвърли дрехите му обрано.

— Ако бях копелето, за което ме мислиш, щях да запазя дрехите ти и да сваля прекрасното бельо на приятелката ти, а след това да оставя мъжете ми да се наслаждават на гледката.

— Какъв герой — процеди Тиарнан жлъчно, след което Смити се обърна към нея и се засмя.

— Тя можела и да хапе. Както и да е. След онова, което добрият доктор ти е подготвил, ще запееш друга песен. Може би дори ще искаш да ме опознаеш по-добре.

Смити прокара одобрителния си поглед по тялото на Тиарнан и гневът в съзнанието на Бренан заплаши да стопи леда, но въпреки това самоконтролът му победи.

На косъм.

Смити се ухили по посока на Бренан и подигравателно му отдаде чест. Малко след това изведе пазачите, с изключение на двама и даде заповед другите да поемат смяната си в залата с мониторите. Тиарнан беше права за видео наблюдението. Бренан взе решение да изчака Смити да напусне стаята и да се опита да потърси камерите. Вампирът притежаваше твърде остър ум.

— До после, друже — добави Смити и след това напусна стаята.

Бренан се заигра с идеята да се опита да призове вода под формата на ледени копия, но непрестанното жужене на електричеството по решетките му напомни колко безсмислен би бил опита му. Възможността щеше да дойде при него. Само трябваше да прояви търпение.

— Бренан — продума Тиарнан и се приближи до решетките, които ги разделяха. Лицето й все още бе бледо като платно, сякаш страхът бе изсмукал кръвта от бузите й. — Каквото и да обмислиш, не го прави. Страхувам се, че ако още веднъж се удариш в тях, те ще те извадят от строя и дори и да звучи егоистично, не искам да стоя сама. Не и след като… — гласът й, който и без това бе тих, притихна още повече, до степен, до която той едва я чуваше, — след като се събудиш няма да ме помниш.

Тя се загледа в него, а очите й изглеждаха така големи на фона на пребледнялото й лице.

— Не мога да го направя без теб. Просто не мога.

Бренан си пое дълбоко дъх.

— Никога, абсолютно никога повече няма да ти се налага да правиш нещо без мен — закле й се.

— А сега какво? — Тя погледна към пазачите, които в повечето случаи ги игнорираха и съдейки по чутото, спореха за парите, които са заложили на спорт.

— Сега — каза Бренан, — ще измислим план.

ГЛАВА 27

Тунелите, дълбоко под национален парк „Йелоустоун“

Девън можеше да си помисли, че в момента се намира в най-отвратителната ситуация за дългото си съществуване, ако преди това не се беше изправял пред луди древни вампири и веднъж… но напълно достатъчно пред самата богиня на вампирите.

Това заемаше челно място в неговия топ пет.

Ако всички от тях успееха да се измъкнат живи, това щеше да бъде първият вампирски конклав, на който някога е присъствал, в който случаят е такъв. Дори и идеята за сформиращи съюзи вампири, известни с тяхната пословична неспособност да се държат добре с другите, беше нелепа.

Девън забеляза Джоунс, който стоеше от едната страна на голямата и гола стая, откъдето могъщият вампир държеше реч. Джоунс беше този, който преди повече от век бе открил тези тунели и ги разширил с помощта на голямата сила на робския труд, който по-късно поел двойна смяна, като негова храна. Сега само костите на мъртвите работници знаеха местонахождението на заседателната зала на вампирите, а и всички бяха наясно, че мъртъвците не можеха да говорят.

Освен ако тези мъртъвци не бяха вампири. Тогава не само че приказките се разказваха, но бяха украсени, или заменени с отровни лъжи.

Нуждаеше се от Тиарнан Бътлър. Въпреки че може би не беше така. Нейната дарба не се простираше до вампири и психопати. Тъй като много вампири бяха и психопати, Девън съвсем небрежно се зачуди дали лъжите им бяха по-неуловими за нея или двете условия взаимно се изключваха. Трябваше да я попита.

Ако изобщо оживееше.

Смит пресуши бокала, пълен с качественото бренди, от който допреди минута бавно отпиваше и го стави на масата.

— С кого говори по телефона?

Девън сведе поглед надолу към телефона, който току-що бе затворил и отново погледна към Смит.

— Беше нашият любим гений — доктор Литън. — Хванал е Бренан.

— Богаташчето?

— Точно него — намръщи се Девън. — Изрично му казах да се сдържа и държи прилично, но той твърди, че Бренан е проявил насилие.

— Чудя се по какъв начин го е манипулирал Литън, за да се стигне до там — добави Джоунс с подигравателна усмивка. — Той е най-неприятният от всичките тези овце, които съм имал нещастието да срещна, но не мога да отрека, че копелдакът е умен.

— Има ли значение? — попита Смит. — Нали набавихме парите, които ни трябваха? Не беше ли Бренан един вид милиардер?

Девън сви рамене.

— Предполагам. Но колко ли сме жалки, задето трябва да се крием по тунелите и да разчитаме на финансите на човеците. Кой сред нас е подходящ да бъде лидер, след като не можем да спонсорираме собствените си планове?

Девън знаеше, че измежду всички вампири в залата, само той бе достатъчно богат, за да поеме част или дори цялата политическа намеса. Останалите също го знаеха.

Джоунс се изплю на пода.

— Всички знаем, че имаш пари, Девън, не е нужно да ни напомняш с дебелашки намеци. Но защо да харчим и стотинка от нашите пари като лесно можем да контролираме овцете? — Обви ръка около настоящия си кръвен роб: блондинка със замъглено съзнание, която изглежда, бе наследница на значително състояние от производство на сапуни.

Джоунс винаги разумно бе избирал хранителните си източници, но въпреки поредицата жени, които през годините беше поробвал, никога не успя да задържи завидно богатство.

Защо да си прави труда, като може да завърти главата на друга богаташка?

Девън се бореше да поддържа спокойното си изражение и да не показва отвращението, което изпитваше.

— Належащият въпрос е кой от нас ще кандидатства и поеме властта като Приматор? Притесненията ми, разбира се, се крие в това, че ако постът остане свободен твърде дълго, хората ще започнат да се чудят дали изобщо има смисъл от Приматор. Първо Приматорът, а защо не и самият Примус? Все пак двеста години достатъчно оплескваха нещата само с двете си мижави камари в Конгреса.

Смит кимна.

— Човеците вече са вдигнали шумотевица, че сме твърде агресивни и неуравновесени, за да сме в Конгреса. Плюс това организират събрания из цялата страна, а и чувствата на омраза у тези, осмелили се да говорят против нас, са много силни.

— Хората вече по-малко се страхуват да говорят, заради многобройните успешни набези на бунтовници върху нас — изтъкна Девън.

Джоунс изсъска, а очите му заблестяха в яркочервено.

— Веднъж завинаги трябва да смажем тези бунтовници. Правят всичко по силите си, за да направят дупки върху нашия внимателно изграден образ на спазващи закона граждани.

— Ако успеят да ни изритат от Конгреса, законите, защитаващи нашите права, ще ни последват — добави Девън и ококори очи, като че ли тази мисъл за първи път минава през ума му.

— И проклетите шейпшифтъри ще са готови да запълнят тази празнина. Нали си имат влиятелни приятели, които разправят, че са хора, но с една малка разлика. Вирус, който от време на време ги кара да се преобразяват. Не са мъртви като нас — изказа се Джоунс.

Девън размъти кръвта в бокала си, след което го върна на масата. Студената кръв никак не го привличаше.

— Силата ще е в наши ръце, ако контролираме шейпшифтърите. Хората няма да имат никакъв шанс срещу съюзените вампири и шейпшифтъри.

Джоунс удари с юмрук по масата.

— И дума да не става. Ние не се съюзяваме с животни. Трябва да контролираме гадините чрез процедурата, в която вложихме толкова време и пари. Само тогава ще можем да разчитаме на пълно господство.

Девън наклони глава настрани.

— Разбира се. Защо мислиш, че заставам начело на тези усилия? Просто изтъквах, че за външния свят трябва да изглежда като съюз, иначе ще се стигне до масова паника. В крайна сметка няма как да се справим с ракети, изстрелвани от самолети или бомбардиране на крепостите ни. Технологията на човечеството е извървяла дълъг път от времето, когато използваха колове, факли и вили.

Някои от вампирите в залата потръпнаха, вероятно връщайки се към спомени отпреди векове, спомени за разярени тълпи от селяни, въоръжени само с тези оръжия.

— Ами Атлантида? — попита Джоунс внезапно.

Девън се скова.

— Атлантида?

— До нас достигнаха много слухове за отмъстителни воини, които твърдят, че са атланти и не бива да ги пренебрегваме — настоя Джоунс. — Със сигурност са забъркани във внезапното нападение срещу Примуса!

Девън се изсмя любезно.

— Да не би да са довели торбалан с тях? Или може би феята на зъбките?

Джоунс изръмжа и оголи зъби към него.

— Подигравай ми се, но знам какво съм чул и само глупак би пренебрегнал реална заплаха.

— Когато чуя истинска реална заплаха, със сигурност ще внимавам. За момента може ли да оставим идеята за подводни мъже — риби, идващи от изгубения континент, който Платон вероятно си е измислил, и да се върнем към плановете ни?

— Слушах достатъчно! — заяви Смит. — Предлагам да гласуваме. Тук и сега. Девън да заеме поста на Приматор. Никой от нас няма неговите политически връзки или състоянието му.

— Това ще се промени в момента, в който парите на Бренан станат наши — каза Джоунс.

Девън сви рамене, симулирайки нехайство, което всъщност не изпитваше.

— Не искам мястото, но съм склонен да приема, ако вие желаете. Не забравяйте обаче, че всеки глас е подчинен на една основна и често непредвидима личност.

Някои изглеждаха озадачени, други уплашени, но само един имаше смелостта да изрече името.

— Анубиса — Дийдри, която стоеше тихо в ъгъла, се насочи към Девън. — Нашата не толкова благосклонна богиня. Готов ли си да застанеш пред мерника й, любов моя?

Девън се приведе към ръката й и я целуна.

— Бих направил всичко за теб, скъпа моя.

Жената извърна глава назад и се засмя, така че от звука по гръбнака му затанцуваха ледени тръпки.

— Да гласуваме, тогава. Всички ли сме за Девън като Приматор?

Всички вдигнаха ръка, с изключение на Джоунс, който се вгледа яростно в Девън.

— Ако искаш позицията, може да я вземеш — обърна се към него Девън и се поклони грациозно.

Джоунс поклати глава.

— Знаеш, че не я искам. Но също така не горя от желание ти да я заемеш. Ти си хлъзгав кучи син и мога да надуша нещо гнило около теб. Просто все още не съм научил какво — известно време вампирът изучаваше Девън с поглед, но след това тръсна глава. — Веднъж, след като открия, ще се насладя да изтръгна сърцето от гърдите ти.

Девън се усмихна.

— Очакваме с нетърпение това предизвикателство.

Дийдри скръсти ръце и се вгледа в Джоунс.

— Гласувайте. Стига с тази драма. Кажете „за“ или „против“ Девън като новия Приматор?

Джоунс вдигна ръка, после обърна палеца си нагоре.

Девън не позволи на останалите да видят облекчението, което едва не подкоси коленете му, но се поклони в отговор на разпръснатите аплодисменти.

— Поздравления, Приматоре — започна Дийдри, хвърляйки подигравателна усмивка по посока на Девън. — Ще получим ли овца във всяко гърне.

— Не беше ли пиле?

— Не обичам пилета — отвърна тя и потрепна деликатно. — С всичките им неприятни пера.

— Ще се срещнем ли с нашия благодетел?

Девън протегна ръка и Дийдри съвсем нежно постави ръката си в неговата. Щеше да си плати по-късно, когато бяха сами, задето я бе поставил в такава позиция. Карайки я да го докосне.

— След малко — отвърна и му показа резците си. — От всичките тези приказки за овце и пилета… огладнях.

— Д-р Литън ни чака — напомни й Девън.

— Нека чака — тя го хвана за ръката и леко го задърпа към вратата с намерението да хапне нещо. Може би него.

Девън надяна фалшива похотлива усмивка и докато подминаваше вампирите на излизане, им позволи да се посмеят на негов гръб.

Преди да излезе, се обърна към Джоунс и Смит.

— Ще се видим утре вечер в лабораторията.

Смит кимна, а Джоунс се вгледа в него със скритите под качулката му очи.

След като се озоваха в коридора, Дийдри продължи да го влачи още известно време, преди да влезе в една странична зала и да се отдръпне от него, трепереща от отвращение, докато трескаво изтриваше ръцете в панталоните си. Несъмнено, за да премахне всяка следа от усещането за допира му. Девън пренебрегна познатата болка и се престори, че не го е забелязал.

Тя най-накрая приключи с натрапчивото триене и погледна нагоре към него.

— Какъв е планът?

— Не можем да говорим тук. Могат да нахълтат във всеки момент.

— Ще ги чуем — отвърна му нетърпеливо. — А и наглеждам коридора. Та какъв е планът?

Той се заслуша, за какъвто и да е звук, който да го предупреди, че останалите вампири са тръгнали по петите му, но когато не чу такъв, потрепна и й каза:

— Прикритието им е разкрито, а дори и ако не е — няма значение. Хванали са ги. Вероятно съюзниците им са им се притекли на помощ, в случай че са намерили начин да се свържат с тях. Трябва да измислим какво да правим, и то бързо — каза й Девън. — Но в покоите ми, не тук.

Когато се завъртя с намерението да напуснат стаята, видя Джоунс застанал малко зад ъгъла, обграден от половин дузина вампири от кръвното му потомство. Девън веднага забеляза, че те всички носеха тежки кожени ръкавици и на мига разбра, че положението никак не е розово.

— Наистина ли мислиш, че като един от най-могъщите вампири не мога да прикрия звука от приближаването си? — Джоунс се взря в Девън сякаш наистина очакваше отговор.

— Не мисля, че си достатъчно могъщ, за да избършеш собствения си задник без чужда помощ — отвърна Девън и сви рамене. — Изненадан ли си?

Джоунс изръмжа, а очите му блестяха в свирепо червено, но Девън не беше изчислил правилно. Той беше провокирал Джоунс, надявайки се на лична атака, но вампирът с жест нареди на слугите си и те се отправиха към Девън и Дийдри, която издаваше равномерни и ниски гърлени звуци зад него.

Девън беше прав. Имаха сребърни вериги. Предстояха неприятности.

ГЛАВА 28

Килиите на Литън

Тиарнан знаеше, че ако не успее да намери начин да помогне на Бренан да се успокои, той ще се прекърши и самоубие, докато хвърля клетото си, сломено тяло срещу тези електрически решетки.

Стаята беше като стоманена, бетонна кутия, а скосеният таван, който макар и странно, но я навеждаше на мисли, че конструкцията наподобяваше повече на тази на пещера или тунел, в противовес с основите на една истинска сграда. Чувала бе слухове за система от тунели под Йелоустоун, но те почти винаги се появяваха във вестниците заедно със снимки на Голямата стъпка или извънземните бебета на знаменитостите, затова не им обръщаше внимание.

— Бренан, той… Смити казваше истината. Когато спомена, че не наранява жени, искам да кажа, но останалото също бе истина. Вероятно можем да го използваме — прошепна тя, без да сваля очи от пазачите.

— Няма да има смисъл, след като изпълни плана си — Бренан изръмжа, а очите му заблестяха в яркозелено. — Ти ще бъдеш поробена и на него няма да му се налага да те наранява.

Тя потрепна при идеята, но след миг премигна. Изведнъж разбра защо Бренан прекара толкова време в криене на очите си или взирайки се в пода.

— Очите ти. Затова ли той каза, че не си човек?

Очите на Бренан върнаха цвета си към обикновено, а не пламтящо зелено.

— Не. Мога да скривам силата си, стига да го желая. Той заподозря, защото оцелях след многократните контакти с решетките на клетката.

— Ще сме добре до идването на нощта, не мислиш ли? — загледа се тя към пазачите. — Изглежда не им се занимава да ни притесняват и слава богу.

— Смити ги предупреди. За наемен убиец има интересна ценностна система. — Очите на Бренан не спираха да шарят наоколо, докато той оглеждаше всеки сантиметър от стаята. — Трябва да се опиташ да си починеш — каза внезапно.

Тиарнан се разсмя.

— Да бе, сякаш бих могла да заспя. Хваната в капан в леговището на лудия учен? Паднах в заешката дупка, но вместо в страната на чудесата, се озовах в един от онези лоши филми на ужасите — тя притисна колене към гърдите си и отпусна глава върху скръстените си ръце. — Ако се появи убиец домат, се махам от тук.

Бренан я изгледа в недоумение, а после поклати с глава.

— И представа си нямам за какво говориш.

— Може би така е по-добре — отвърна тя и затвори очи.

Изведнъж тръпка разтърси тялото й и тя се сви още повече. Подът беше студен, а стаята — ледена. Просто не го беше забелязала по-рано.

Миг по-късно нещо топло и меко се приземи на главата й. Усети аромата на Бренан и още преди да е отворила очи, знаеше, че това е неговата блуза. Придърпвайки я по-близо, тя си позволи кратка почивка, прекарана във фантазии, че топлината на материята всъщност беше утехата отново да се намира в обятията на Бренан. После се принуди да ги пусне — както ризата, така и фантазиите за онова, което никога нямаше да има.

Подаде му я обратно, докато се опитваше да не зяпа мускулестата му и гола гръд.

— Вземи си я. Ще измръзнеш.

Той тръсна глава и избута дългите вълни на черната си коса от лицето си.

— Телесната ми температура е висока. Нямам нужда от нея, а на теб ще ти е от полза.

Спомените за това точно колко висока бе телесната му температура, блеснаха в съзнанието й и бузите й съвсем леко се зачервиха. Той се ухили с присъщата за него бавна и изкусителна усмивка, и в нея нахлу страх, че боецът знаеше точно за какво си мислеше тя.

— Разкажи ми за Сузана — каза той като напълно я изненада. — Ако разбира се, можеш да понесеш да говориш за нея.

Тиарнан се замисли, преди да му отвърне и осъзна, че наистина иска да говори за приятелката си. Не го бе правила преди, освен да сподели повърхностно с Рик и още няколко приятели. В общи линии им разказваше, че е имала приятелка, която била шейпшифтър. Убита в сблъсък с полицията.

— Обожаваше кафе, което е невероятно качество за една съквартирантка. По цял ден, а не само сутринта — заговори тя и се усмихна при спомена. — Всички онези луксозни, с различни вкусове кафета. От време на време ме изненадваше със закуска в леглото, като винаги се опитваше да ме сюрпризира с нов аромат кафе.

— Звучи като страхотна приятелка — отвърна той. — Не бих могъл да си представя, Алексий да ми носи закуска в леглото.

Усмихна се на идеята, но усмивката й изчезна, щом реалността я връхлетя. Затворена, в килия, от която вероятно нямаше да се измъкне с непокътнат ум. Тя… тя…

— Убих онзи мъж — прошепна и ярките образи на окървавеното му тяло затанцуваха в предните редици на съзнанието й. — Как ще живея с това?

Загледа се в лицето на Бренан, върху което искаше да открие отговори на въпросите си.

— Как живееш с това? Правиш го, защото нямаш друг избор. Той те нападна, а ти се защитаваше. Не си искала да го убиеш, въпреки че го видя как измъчва приятелката ти. — Бренан протегна ръка, сякаш да я докосне, но я свали, преди тя да достигне решетките. — Тиарнан, нямаш никаква вина.

— Знам, че го вярваш, но определено имам вина — отвърна тя жлъчно. — Въвлякох те в това и всичко е по вина на проклетата ми арогантност, заради която забравих за веруюто си като репортер: „Проникни, разгадай историята и се омитай“. Вината е изцяло моя.

Лицето на Бренан стана по-сурово и още по-мрачно, ако това изобщо бе възможно.

— А аз съм воин с вековен опит в опасни ситуации. Не е ли моя по-голямата вина?

— Но…

— Достатъчно. Стига толкова, моля те. Кажи ми повече за Сузана. Казваше, че ти е носела закуска в леглото. Беше ли добър готвач?

Тиарнан дръпна блузата му по-плътно около раменете си, като, преди да отговори, за момент потъна в топлината й, както и пропилия се в нея аромат на чиста, морска вода. Уханието на Бренан.

— Зная какво се опитваш да направиш. Искаш да ме разсееш?

— Действа ли?

— Малко — призна си тя. — Мозъкът има невероятна способност за отрицание, не мислиш ли? Ако мисля за Сузана, не трябва да мисля за онова, което може да ми се случи утре.

— Утре Алексий ще пристигне заедно с подкрепление от Лукас и ние ще бъдем спасени — заяви Бренан, а очите му отново горяха. — Тази нощ ще ми разкажеш за Сузана, а след това ще си починеш.

Това и направи. Разказа му за Сузана, която имала собствена странна приумица: никога да не изрича лъжа. Специалността й била психология и изучавала лъжите и човешкото поведение. Всички я виждали като груба и дразнеща; можело да се каже, че било почти невъзможно да се живее в пълна честност в изискания свят. Но тези й качества превръщали Сузана в перфектната съквартирантка за Тиарнан. Било така спокойно да си с някого, около когото сетивата ти не дрънчали заради нехармоничния звук на изречената лъжа.

Тиарнан дори харесвала приятелят на Сузана. Свястно момче. Безгрижен. Единствените лъжи, които някога е изричал около Тиарнан, били от сорта „новата прическа ти отива“.

Било славно, златно време.

— Мирът — заяви тя, — е значително недооценен. Както и тишината. В продължение на почти четири пълни години, прекарах повечето от времето си, с изключение, когато учех или работех, със Сузана, а към края на това време, с нея и приятеля й. Толкова много тишина и мир, дори повече — музикалната красота на пълната истина.

— Нямала ли си други приятели?

Тя поклати с глава.

— Не ми трябваха други. Опитах се, но винаги ми се налагаше да избягам, когато започнеха да лъжат. Знаеш ли, вече не можех да ги понасям? Бях толкова разглезена покрай Сузана. Тя имаше още няколко приятели, които бяха страхотни и тъй като понякога обичам да прекарвам времето сама със себе си, използвах възможността да си вися в апартамента, когато тя излизаше.

— Но нещо се е случило?

— Да, случи се. Да, това е единият начин да се каже. — Стисна ръцете си една в друга с надеждата да ги накара да спрат да треперят. — Нещо се случи и тя умря.

Бренан трябваше да утеши своята жена. Би дал ръката, с която въртеше меча си, за способността да премине през решетките и да вземе Тиарнан в прегръдките си, а след това да изчезнат през портала в Атлантида, преди пазачите да са успели да вдигнат пръст, камо ли оръжията си. Но порталът не отговаряше на повика му, не можеше да се свърже и с Алексий, беше сам, напълно безпомощен, хванат в капана на една бетонна клетка, намираща се дълбоко под земята, далече от убежището, което Седемте острова предлагаха.

Ако… не ако. Когато я измъкнеше от тук щеше да я завърже и да я предпази от склонностите й да поема рискове. Само мисълта за всички неща, които е правила, преди да го срещне бе достатъчна да накара сърцето му да изгуби ритъма си. Тя бе безстрашна и упорита — лоша комбинация за воин: воинът поне разполагаше с оръжия и умения, за да се измъкне от задънените ситуации. Журналистите обаче…

Той се скова принуден да признае недостатък в логиката си. Той беше славен воин, а ето къде го докараха подготовката и уменията му. Също както нея, бе хваната в капан.

— Тя беше шейпшифтър, както видя по-рано, преди адът да се отприщи — продължи внезапно Тиарнан. — Шейпшифтър лисица. Четири години живях с нея и първият път, когато я видях като лисица, беше на това видео. Кога разбрах, че е такава? — обърна измъченото си от болки лице към него. — Нощта, в която умря.

— Никога ли не ти е казала?

— Криеше го. Не знам как е успявала, след като никога не ме е лъгала, но е факт. Никога не я заподозрях. — Тиарнан се засмя за кратко, но смехът й беше горчив с едва доловима нотка хумор. — Не я попитах, „Хей, превръщаше ли се в пухкаво животинче, което тича наоколо и яде зайчета при пълнолуние?“, но все пак като се замисля, можеше да й задам някои въпроси, като се връщаше у дома, след една от онези нощи, в които я нямаше.

— Не е нормално постоянно да подозираш приятелите си — отвърна й нежно Бренан. — Не бива да се обвиняваш, че не си заподозряла.

— Не беше нормално преди има-няма единадесет години. Но сега всичко се счита за нормално. Приятели шейпшифтъри. Полицаи вампири. Вампири в Конгреса, за бога!

— Не мислиш ли, че Томас Джеферсън[1] и Основателите се преобръщат в гробовете си?

— Познавал ли си Томас Джеферсън?

Бренан се засмя, но поклати глава.

— Не. Но въпреки това веднъж съм се срещал с амазонките. Напомняш ми за тях. Същия безстрашен, приключенски, изпълнен с въпроси характер. Те щяха да те харесат.

Тиарнан му се ококори, но той не можеше да каже, дали идеята й се е харесала. Доставяше му удоволствие, макар и за кратко, да я разсейва и тя да не мисли за болката от историята й и страха от настоящата ситуация.

— Това е най-странният, но въпреки това най-хубав комплимент, който съм получавала — отвърна накрая.

Той си спомни нещо, което веднъж му бе казала.

— Дръж се за мен, хлапе. Всеки ден с мен се равнява на едно ново преживяване.

Разпознала собствените си думи, Тиарнан се усмихна и очите й засияха. Усмивката й бе лека и изчезна на мига, но беше истинска. Достатъчно истинска, за да му покаже, че тя е силна и жилава и че би могла да издържи още съвсем малко. Толкова, колкото Алексий да ги открие и спаси.

Бренан отказа да мисли как точно Алексий щеше да ги намери, след като не можеше да се свърже с него чрез психичната им връзка. Някак Алексий и Аларик щяха да намерят начин. Но ако не го стореха… Нуждаеше се от малка пролука.

— Това е изражението — каза Тиарнан, като сниши гласа си още повече, докато двама нови пазачи дойдоха да сменят предишните. — Лицето ти на хищник. Странно, но се чувствам в безопасност.

След това и двамата замлъкнаха, затвори ли очи, преструвайки се, че си почиват, докато новите пазачи прекараха известно време до решетките в опити да ги подразнят. Лесно беше да бъдат

пренебрегнати. Те не бяха никой. Литън командваше. Измежду всички главорези само Смити имаше сила и разум. Никой от останалите не можеше да каже нещо, което Бренан щеше да сметне за нужно да чуе.

Атлантът наблюдаваше Тиарнан едва притворил очи, страхувайки се да ги затвори за твърде дълго време. Обзет от страх, че дори и няколкото минути, по време на които не я вижда, ще задействат проклятието. Тя се преструваше, че се унася, но всяка част от тялото й бе напрегната и готова да я защити срещу нападение. Тази негова жена имаше кураж.

Неговата спътница.

Никога нямаше да позволи да бъде наранена.

Времето отлиташе. Може би бе минал около половин час и на пазачите им писна от игричките и се настаниха на удобните столове, намиращи се до най-далечната стена, където извадиха пиячка и нещо за хапване и започнаха да обсъждат жени и спорт. По-точно жените в спорта. Споменаха някакво ролер дерби, но Бренан не беше запознат с подобен термин.

И без друго не беше от значение. Важното в момента бе да оставят Тиарнан на мира, за да може тя действително да си почине. Раменете й се бяха отпуснали и от далеч изглеждаше спокойна, така че вероятно наистина бе заспала. Това го радваше. Тя се нуждаеше от почивка.

Но тя отвори очи, с което му доказа, че е сгрешил.

— Сузана не беше само шейпшифтър. Искам да кажа, че това не беше единственото, което е крила от мен. Беше бременна.

Трябваше му минута, да се ориентира и да продължи да следи историята, която тя отново започна, сякаш изобщо не е спирала.

— Бременна? Не е ли трудно да се скрие, дори и при хората?

На устните на Тиарнан се появи лека усмивка.

— Така е. Или поне е по-трудно да се скрие след определен момент. Тя все още беше в първото си тримесечие, а коремът й — почти идеално гладък. Нямаше да заподозра с месеци, след като, така или иначе, носеше широки и отпуснати рокли. Не е като да сме се разхождали голи из апартамента и да сме си правели пижамени партита.

Бренан вдигна глава от скръстените си ръце.

— Би ли могла да дадеш повече подробност за последното?

Тиарнан наклони глава.

— Коя част? А, тримесечие! Това е…

— Не тази. Частта с голите пижамени партита, моля — той я дари с най-фалшивата си порочна усмивка и точно както очакваше, тя се засмя.

— Гледали сме твърде много подивели атлантски момичета в самотните стари векове?

Той кимна и въздъхна дълбоко.

— Уви, бях силно лишен от диви момичета, под каквато и да е форма или начин.

— Как го правиш? Как така се шегуваш, когато ние сме… когато нещата са толкова страшни? — гласът й бе равен, но очите — умоляващи.

— Правя го, защото са страшни — отговори й той. — Когато си в мрачна ситуация като тази, откриваш вътрешната си решителност. Смееш се в лицето на опасността, животът е най-непрогледен точно преди изгрев-слънце и всички онези ужасни клишета, за които се говори, че са твърде много употребявани.

Бренан хвърли един таен поглед към пазачите и след това извади малкото шишенце, което Аларик му беше дал, от джоба си.

— Също така го правя просто защото мога. Не бях способен да се шегувам през последните две хиляди години. Не можеш да си представиш какъв ободряващ ефект има смехът ти върху ранената ми душа.

— И това ли беше шега? Ранената ти душа? — Тиарнан се загледа в него, а от радостта, изписана на красивото й лице, нямаше и следа. — Твоите речеви модели са много различни. Понякога говориш почти модерно, а друг път хвърляш изрази като „две хиляди години“ или коментари от рода на „ранена душа“, което е адски объркващо.

— Не мога да го спра. Представи си, че си изживяла първите десетина години от живота си във Франция, следващите в Испания, а след това в Германия. Във френския ти ще присъстват смесица между испански и немски думи. Не мислиш ли?

Тя кимна.

— Чувала съм те да говориш и на друг език. Това езика на атлантите ли е?

Той се обърна към главорезите, но те се смееха на нещо и не обръщаха внимание на затворниците си.

— Да, но нека да си остане между нас.

— Конлан ми поговори малко на него, когато дадох клетва да пазя съществуването ви в тайна, при първото ми посещение — погледът й се сведе към ръцете му и тя прошепна: — Какво е това?

Бренан бавно отвори шишенцето и смени позицията си, като след миг се престори, че се прозява и разтяга, а после кашля. Докато ръката му покриваше устата му, той капна две капки от еликсира върху езика си.

Той, подобно на течен огън, незабавно проправи жарка следа надолу по гърлото му.

Каквото и да беше несъмнено даваше усещането, че работи.

Атлантът отново промени позицията си и докато го правеше, затвори флакончето и го върна обратно в джоба си. Надяваше се, че повече няма да го принуждават да се съблича. Първият път извади късмет, когато успя да го скрие в устата си, преди да даде дрехите си на Смити, но се съмняваше, че щеше да успее да заблуди наемния убиец още веднъж. За жалост, в студените му и мъртвешки очи имаше огромно количество интелект.

Тиарнан все още го гледаше втренчено, но очите й бяха свити и той можеше да каже, че е на път да изисква отговори на въпросите си, затова я изпревари давайки й късче информация и още един въпрос.

— Аларик ми даде малко освежаващо питие, което ще ми помогне да не заспя. Не мога да си позволя да поемам рискове, след като знам какво се случи сутринта. Кажи ми повече за Сузана. Радваше ли се, че носи дете?

— Ще бъде ли достатъчно? — прошепна му, като напълно игнорира нескопосаните му опити да смени темата. — Ще свърши ли работа?

— Не зная, но усещам прилив на енергия дори сега, докато говорим — отвърна той и говореше истината.

Вълна от щипеща топлина го обливаше, блестящи точици обгръщаха зрението му, докато в един момент Тиарнан изглеждаше сякаш е покрита със сребърна позлата. Образът предизвика реакция в пениса му, който подскочи в панталоните му, карайки го да изръмжи заради изключително неподходящия момент да се прояви либидото.

Копнежът очевидно не се влияеше от нищо и нямаше да отстъпи пред опасността или най-малкото абсолютната невъзможност.

— Бренан? За какво мислиш?

— Повярвай ми, не искаш да знаеш — отговори й, а след това върна разговора към някак си по-безопасна тема. — Аларик ми даде отвара, така че е проява на богохулство да мисля, че няма да действа, по начина, по който той ми е казал.

— Наистина ли искаш да чуеш повече за Сузана?

— Само ако желаеш да ми разкажеш.

Тиарнан вдиша дълбоко.

— Най-важната подробност, която остава да се спомене, е, че тя е мъртва и аз я убих.

---

[1] Томас Джеферсън е третият президент на САЩ (1801–1809), американски държавник, посланик във Франция, политически философ, революционер, агроном, градинар, земевладелец, архитект, археолог, робовладелец, основател на Университета на Вирджиния — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Тиарнан така ясно си спомняше онази нощ, като че ли се бе случила едва преди седмица. Опитите й да преглътне буцата, която възпираше думите й, беше напълно отделен въпрос. Шокът, обгърнал лицето на Бренан секунди, преди той да се върне към нормалното си безстрашно изражение, бе онова, което я стимулира да продължи. Той трябваше да знае.

Изпитваше отчаяната нужда да го каже, Най-сетне, най-накрая да го каже.

— Работех върху една история. Тази история всъщност. Слуховете за поробването на шейпшифтъри тъкмо бяха плъзнали, а аз имах източник и така да се каже, бях по следите на голямо откритие. Току-що излязла от колежа, будувах по цели нощи, убедена, че съм по следите на нещо голямо. А вълнението — не мога да намеря подходящите думи, с които да го опиша. Да вярваш, че си герой, борещ се в името на по-възвишеното добро…

Тогава, по средата на изречението, тя замлъкна, осъзнала какво казва и най-вече на кого.

Устните на Бренан се извиха в краищата.

— Мисля, че мога да си го представя — отвърна той.

— Разбира се. Ти го разбираш по начин, присъщ на малцина хора извън журналистиката, полицейската работа или медицината. Това е призвание. Желанието да помагаш и да си част от нещо по-мащабно от самия теб. Да поправиш грешките на обществото. — Тиарнан млъкна за пореден път и завъртя очи. — Както и да е! Дърдоря глупости. Аз бях в центъра на събитията, изпълнена с вълнение, новината бе сериозна, дори мога да кажа — огромна и имах връзка в Бостън. Имах доказателство, че местен учен е замесен в конспирация, свързана с отвличането и експериментирането върху шейпшифтъри.

Бренан се наведе напред с ръце, стиснати в юмруци до бедрата му.

— Доброволно си се забъркала в това?

— Повече от доброволно. Говорим за моята история. Аз я ръководех, дори не споделях от страх, че ще ми откраднат материала под носа ми. Онази нощ трябваше да се срещна с шейпшифтър мечка, изгубил приятел заради тези отвличания и имал информация за мен.

— Мечка — изръмжа през зъби Бренан. — Мечките са един от най-опасните видове измежду шейпшифтърите.

Тя кимна, докато внимателно го наблюдаваше, в случай че направи движение и отново забие глава в решетките. Мускулите му изглежда се бяха стегнали или вкаменили, сякаш с радост би ударил нейната глава в същите тези решетки. Обаче вникнала в душата му, Тиарнан го разбираше напълно. И тогава бе видяла, че в него се таи свръхзащитническа ивица, широка повече от километър.

Освен що се отнасяше до нея. С нея, тази линия можеше да обхване целия океан.

Плашеше я, дори я побиваха тръпки. От доста време на никой не му е пукало до толкова за нея, че да иска да я защитава, освен може би Рик, но дори и с него, историята винаги беше на първо място.

— Както и да е. Продължаваме напред — каза тя. — Сузана избра точно тази нощ да ми каже, за бебето. Бях така развълнувана за нея, а двамата с приятеля й бяха толкова щастливи. Предполагам, че бе решила да сложи всички карти на масата и затова ми сподели, че е шейпшифтър. Шейпшифтър лисица.

Бренан кимна.

— И това те е наскърбило?

— Не разкритието, че е шейпшифтър. Смятах, че е готино, имах хиляди въпроси. Но ума ми не можеше да преживее факта, че през всичките тези години, го е крила от мен. Знаела е, че е такава, откакто е навършила тринадесет години и четири години го е криела от мен. Най-добрата й приятелка. — Раздразнена, Тиарнан прокара ръка през косата си, надявайки се той да я разбере. — Толкова време да живеем заедно, а тя да няма достатъчно доверие в мен, за да сподели най-дълбоката си тайна.

— Постъпката й те е наранила?

— Едва не ме пречупи — призна Тиарнан. — Честно да си кажа, държах се детински и избухнах. Разкрещях й се, че не ми е приятелка, след като аз мога да й се доверя, а тя на мен — не. Такива ми ти неща.

Заради историята, която преследвах, не бях спала със седмици и да кажем, че си изпуснах нервите.

— Излязла си за срещата? — попита я Бренан, а в ясните му зелени очи се виждаше съчувствие и нещо по-дълбоко.

Споделена болка. Разбира се. Корелия и бебето.

Тя кимна.

— Да. Последното нещо, което казах на жената, която за мен бе по-близка от сестрата, която никога не съм имала, бе, че може би трябва да се изнеса и да ги оставя да си живеят като едно голямо и щастливо семейство — тя усети горещите, горчиви сълзи да се стичат надолу по лицето й, но не си направи труда да ги изтрие. — Умря с мисълта, че я мразя.

— Не — възпротиви се Бренан. — Отишла си е от този свят, знаейки, че ти я обичаш. Приятелите и членовете на семействата се карат и спорят, но това не значи нищо. Такава е човешката природа. Любовта не е идеално търпелива, мила и безоблачна. Любовта е непостоянна, бурна и прощаваща. — Той се приведе към нея. — Тя ти е простила, Тиарнан, и вероятно го е сторила още преди да си излязла от апартамента. Жената, която описа, не би постъпила по друг начин.

Изведнъж речен камък с големината на един от бизоните в Йелоустоун падна от сърцето на Тиарнан, защото знаеше, че той е прав. Сузана никога не таеше злоба, дори когато Тиарнан изяждаше последното кисело мляко или забравяше да й предаде съобщение, или се дънеше по стотици хиляди начини, както един познавач на истината, погълнат от нуждата да живее и да бъде част от обществото, би се издънил.

Със закъснение осъзна, че използва термина на Бренан и се зачуди дали, ако приеме определението му за таланта й, то това значеше, че тя наистина е тази, която той казваше. Че дарбата й бе дар, а не проклятие.

Но все още не му бе разказала остатъка от историята. Може би дори й той щеше да я погледне със същата погнуса, която тя самата изпитваше към себе си от нощта, в която Сузана бе умряла.

— Не й казах. Не я предупредих за отвличанията, въпреки че току-що ми беше признала, че е шейпшифтър — призна тихо тя. — Избягах, погълната от ярост, за да отида на срещата и не й казах.

Сълзите замъглиха зрението й, така че тя трябваше да ги избърше с ръкава на блузата на Бренан.

— Когато няколко часа по-късно се върнах в апартамента, готова да й се извиня, задето съм се държала като задник, нея вече я нямаше. Никога повече не я видях.

— Отвлекли са я? — предположи Бренан и чертите на лицето му се изостриха.

— Точно така. Следващият път, когато я видях, беше три месеца по-късно по телевизията: тя се биеше с половината *Дивизия за паранормална активност и операции* на Бостън. Беше толкова силна, Бренан — хвърли един от тях през колата му. Те… — наложи й се да замлъкне заради болката, която не й позволяваше да диша.

Той чакаше, даваше й време, без да я притиска.

Когато Тиарнан най-после можеше да диша, срещна погледа му.

— Застреляха я като куче. Там, на пътя. Свикаха пресконференция и казаха, че тя е отговорна за бруталното убийство на местен политик, но аз знаех, че това не е възможно. Докато не свързах две и две: историята за контрола на ума, над която работех и отвличането й. Ако й бях казала, ако я бях предупредила… — болката я погълна и тя зарови глава в ръцете си, борейки се да не издава шум, за да не привлече вниманието на пазачите.

— Ако си я предупредила, е щяла да бъде по-внимателна, но е била млада и влюбена, а онези гадини са били и все още са добре организирани и обучени убийци — отсече Бренан. — Така или иначе, са щели да я отвлекат. Вината не е твоя, Тиарнан. Никой друг, освен Литън и чудовищата, с които работи, не е отговорен за това. Ти не си я убила.

Думите му напоиха изсъхналата й душа като благословия, водейки със себе си топлина и светлина, вдъхващи надежда в мрачните кътчета на сърцето й, кътчета, за които се опасяваше, че никога няма да бъдат спасени.

— Не съм я убила — продължи тя и изкова още една брънка към веригата, която ги свързваше. — Също както ти не си убил Корелия и детето й.

Главата му се стрелна нагоре и измъчено изражение помрачи очите му.

— Двете неща са коренно различни.

— Грешиш. Или ще признаеш, че не носиш вина за смъртта на Корелия, или ще оставиш мен и вината ми за Сузана на мира — заяви тя, отчаяно желаейки той също да намери опрощението, което предлагаше на нея.

Изненадата изгря първо в очите му, а сетне промени цялото му изражение. Озари го. Като че ли товар точно като нейния или може би тежащ дори повече, заради двувековната притегляща го гравитация, започваше да се надига.

— Ти си повече от всичко, което някога бих могъл да заслужа, Тиарнан Бътлър — отвърна и с нисък и дрезгав глас. — Ще те заведа на безопасно място, далече от този ад, дори и да е последното, което ще сторя. Ти си моя, моето откровение и изкупление и аз никога няма да те пусна да си отидеш.

Наситеността в гласа му разтърси центъра на съществото й, но споменът за видението, което получи при сливането на душите, все още присъстваше в съзнанието й по-ясно от всякога. Детето, което той не можеше да разпознае.

Вероятно, само вероятно, видението можеше да бъде променено.

— Все още искам да проведа онзи разговор с Посейдон — информира го тя, но една прозявка се изплъзна от устните й по средата на изречението.

Гладът и изтощението най-накрая си казваха думата.

— Сега си почини — нареди той. — Аз ще бдя над теб, а утре сутринта, след като сме избягали от този капан, ще обсъдим срещата ти с Посейдон.

Тиарнан искаше да му каже, че няма начин да заспи върху бетона в килията, докато способни на убийства главорези и луди учени планираха какви ли не ужасии за тях, но клепачите й я убедиха в противното. Затова кимна и се сви във възможно най-стегнатата топка, на която бе способна, в близост до решетките, но на възможно най-безопасното разстояние, така че да не ги докосне в съня си. Малко преди да се унесе, я застигна една мисъл и тя не можеше да се сдържи да не я изрече. Така че вдигна глава и погледна към Бренан.

— Защо не кажеш на Посейдон, че съжаляваш? След всичките тези години той със сигурност ще приеме извинението ти. Не мислиш ли? Дори и боговете трябва да могат да прощават.

Той се загледа в нея, докато устата му ту се отваряше, ту затваряше, но известно време не изрече и дума.

— Да му кажа, че съжалявам — отвърна той, сякаш думите сами по себе си бяха откровение. — Ти си чудо, ми амара. Наистина си.

Тя се усмихна вяло и се остави на вълните на изтощението.

— Ми амара и на теб, приятелче. Не забравяй, че знам какво означава. Ако ме измъкнеш от тук, можеш да ме наричаш както си пожелаеш.

Бренан успя да поеме още две капки от отварата, изключвайки напълно вероятността да е предозирал. Най-важно за него бе да остане буден, за да пази Тиарнан.

Да не я забрави.

Горещината от изфабрикуваната от течността енергия отново запрепуска по тялото му като цвърчеше през всеки кръвоносен съд и всяка кост. Кожата му пареше и го сърбеше като дори и косата му изтръпна. Усещането беше неприятно, но не болезнено, защото физически се чувстваше много добре. Емоционално обаче бе далеч по-различно.

Емоционално се чувстваше като разпънат отвъд пределите на търпимостта. Гневът се разгаряше в ярост, а страхът за безопасността на Тиарнан се превърна в истински ужас. Той се загледа в нея, свита там на пода и отвращението, задето се бе провалил в задачата си да я предпази, се промени в абсолютна ненавист. Бренан седеше там, а тялото му се тресеше от силата на всичките тези емоции; емоции, с които можеше да се бори. Бе в състояние да ги пребори. Само че последва друга.

Желание. Надигащото се желание прерасна в бурна страст. Ръцете му се свиха в отчаяната си нужда да я докоснат, да я вземат; да потопи пениса си в горещата й сърцевина и да й достави удоволствие. Отново и отново.

— Хей, виж, здравенякът трепери. Мислиш ли, че плаче за майка си?

Бренан вдигна глава, за да види двамата пазачи, които стояха до решетките. Оголи зъби в тяхна посока и изрева, но те започнаха да се смеят. Смееха се, а той знаеше, че ще ги убие.

Прекараха още няколко минути в подигравки и дразнения, но за щастие, Тиарнан не се събуди. Щом един от тях даде отвратително предложение свързано с онова, което биха искали да сторят с Тиарнан, Бренан изгуби контрол и се хвърли към решетките. Също както по-рано, контактът с електричеството, което вървеше по тях, го запрати назад, но този път едва не изгуби съзнание. Стимулаторът в еликсира, изглежда, стимулираше всичко: емоциите, усещанията, дори и мисълта, защото Бренан осъзна, че съзнанието му се движи със скоростта на мълния, оглеждайки, анализирайки.

В търсене на решение.

Щеше да остане неподвижен. Нямаше да реагира. Още една среща с решетките можеше да го убие, а Тиарнан се нуждаеше от него. Остана там с безизразно лице и пренебрегна обидите на пазачите, докато те, явно отегчили се, се върнаха към столовете и храната си.

Щеше да изтърпи, а след това — да унищожава и двамата с Тиарнан щяха да бъдат в безопасност. Тя ще бъде извън опасност. Повтори го много пъти в ума си и тази мисъл стана негова мантра. Когато Литън пристигна няколко часа по-късно, Бренан все още повтаряше обета си.

Тиарнан щеше да бъде в безопасност.

Литън се приближи към клетките, но разбира се, на благоразумно разстояние от решетките. Повече от сигурно бе, че беше чул за няколкократните опити на Бренан да премине през тях. След секунди влезе и Смити, следван от неколцина от главорезите му, и всички бяха въоръжени с пистолети.

— Време е да се събудите, госпожице Баум — обърна се Литън към нея със стържещ, монотонен глас. — Сега ще правим експерименти с прекрасния ви мозък.

ГЛАВА 30

Бренан скочи от земята, побъркващата ярост за пореден път обгръщаше съзнанието му. Трябваше да защити Тиарнан, която изглеждаше замаяна и премигваше сънено.

Смити го огледа като плъх в клетка. Може би беше, но те нямаше да наранят неговата жена.

— Докоснете я и ще си платите за грешката — изръмжа воинът. — Без значение колко ще ми отнеме, ще ви заловя и ще ви измъчвам с години, преди да ви позволя да умрете.

Литън пребледня и отстъпи назад, Смити обаче само се усмихна и посочи добре въоръжените си главорези.

— Устата прави обещания, които обстоятелствата не могат да изпълнят. Затворен сте в клетка и ние разполагаме с оръжията.

Тиарнан се изправи на крака и тръгна назад.

— Моля ви, доктор Литън. Ние сме на ваша страна, не си ли спомняте? Съжалявам, че се отнесох така, просто Сузана бе моя приятелка, но въпреки това ние сме съгласни с това, което правите и ще ви помогнем. Бренан разполага с парите, аз с контактите в новините и…

— Млъквай — сопна се Литън. — Издадохте се. Мислиш ли, че съм толкова тъп точно сега да позволя една добра история и красиво лице да ме заблудят?

— Успокойте се, госпожице — каза Смити с тон, лишен от грубост. — Боли по-малко, ако не се борите.

Спокойствието на Смити или страхът на Тиарнан, изглежда, вдъхнаха кураж на Литън.

— Размислих — каза той, с разтегнати от изпълнената с жестокост усмивка. — Бренан ще е първи. Ще го активираме, с което не само ще сложим ръка на богатството му, но ще се отървем от непрестанното биене в гърдите му.

Бренан пусна ръцете си и се помъчи да изглежда възможно най-незаплашителен.

— Да. Вземете мен. Ще ви се подчиня, само я пуснете.

Литън изви глава назад и се изсмя.

— Никой никъде няма да ходи. Журналист на свобода, разполагащ с тази история? Как ли пък не! Защо направо да не си тегля куршума.

— Не ни позволявай да те спираме — отвърна Тиарнан, а на Бренан му се прииска да я аплодира.

— Започваме. Веднага. Изведете го от тук и се погрижете да е завързан за стола — нареди Литън на Смити.

Мъжът не помръдна.

— Девън съгласен ли е? Мислех, че той искаше да го изчакаме. Нямам никакво намерение да влизам в сблъсък с най-могъщия вампир в района, ако ме разбираш. Харесва ми кръвта във вените ми винаги да е в пълното си количество.

Литън се завъртя и го погледна с изпъкналите си очи.

— Правиш онова, което аз ти наредя, чуваш ли ме? Вече не ни се налага да слушаме онзи позьор, Девън. Джоунс дърпа конците и преди по-малко от двадесет минути ми се обади, за да ми даде зелена светлина. Ти отговаряш пред мен, надменно бодигардче, така че или прави каквото ти казвам, или се махай.

Смити бе като въплъщение на спокойствието по време на цялата тирада на Литън дори когато ученият започна да му крещи. И кимна, след като Литън приключи.

— Ти си шефът.

— Да, такъв съм. Не го забравяй — отвърна докторът самодоволно.

Бренан не можеше да повярва, че ученият, за когото се предполагаше, че е гений, може да бъде в такова неведение относно реалността. Смити не беше някакъв си дресиран главорез. На мига можеше да се пресегне и да скърши врата на Литън. Явно Смити имаше причина да бъде тук, причина различна от заплащането.

Или пък заплатата наистина си я биваше.

Бренан също имаше пари. Ще използва тази си мотивация следващия път, когато му се отвори възможност да остане насаме със Смити.

Погледна към Тиарнан, опитвайки се да й каже посредством езика на тялото и изражението на лицето си, че всичко ще бъде наред.

Тя се взираше в него с такова безнадеждно, примирило се с падението изражение, а болката от видяното едва не го събори на земята.

— Тиарнан, аз ще съм добре. Скоро ще се върна, но искам да не забравяш какво ти казах миналата нощ. Имай вяра в тях. И в мен.

След това се загледа в очите й, запомняйки всеки детайл.

— Бренан, ако те отведат… — замлъкна и хвърли един поглед към Литън и Смити. — Знаеш какво ще се случи. Аз, аз ще направя всичко възможно да ти напомня. Да ти помогна да си спомниш, разбираш ли ме? Не се притеснявай!

Тиарнан му предложи колеблива успокояваща усмивка и малкият й жест отново го извади от равновесие.

Тя не се страхуваше за себе си, а за него.

— Колко трогателно, но се опасявам, че трябва да тръгваме — прекъсна ги Смити. Кимна към пазачите, намиращи се до контролните монитори. — Изключете го!

Те направиха нещо и изведнъж постоянното жужене, изпълващо стаята спря. Беше така внезапно, че Бренан едва не изпусна шанса си. Вцепени се на място и така силно изстреля зова си за помощ по менталната им връзка, че Алексий несъмнено щеше да го чуе, освен ако не се бе върнал в Атлантида.

Елате сега. Хванали са Тиарнан и ще експериментират с мозъците ни. Идвайте веднага.

Опита се да им предаде и картина на местоположението им, ала Смити вече се приближаваше към клетката, здраво стиснал малко метално устройство.

— Хайде без изненади, става ли? — каза той. — Навярно си забелязал, че приятелчетата ми са насочили пистолетите си към приятелката ти, а те са адски нетърпеливи да дръпнат спусъка. Толкова е трудно да си намериш добри и надеждни помощници тези дни.

Бренан се напрегна, а всяка клетка в тялото му искаше да се нахвърля, да убива, да изтръгне ръката на Смити и да я използва, за да пребие Литън до смърт, но в този момент Тиарнан издаде странен звук, който го накара да се обърне, за да види как четирима мъже стояха около клетката й с оръжия, насочени към главата и гърдите й.

В никакъв случай нямаше да пропуснат, не и от такова разстояние.

Бренан кимна.

— Да, ще тръгна доброволно с вас. — Сложи ръце на главата си и ги хвана една в друга, заемайки универсалната поза на затворник, но не пропусна да прикове Смити с поглед, който съвсем ясно отразяваше намеренията му. — Ще те държа отговорен, ако някой от твоите приятелчета нарани и косъм от главата й.

Смити присви очи, почти ги затвори и изръмжа уклончиво. Нямаше да получи нищо по-добро, така че Бренан излезе бавно от клетката си. Литън изприпка напред, като внимаваше да стои на няколко крачки по-далеч от Бренан. Каква изненада! Този мъж притежаваше мъдрост, макар и в малко количество.

Преди да е напуснал стаята, Бренан се спря и погледна назад към Тиарнан.

— Вярваш ли ми? — попита я.

— Да — отвърна тя, докато сълзите се стичаха по лицето й. — С живота си.

Воинът кимна, давайки обет пред самия Посейдон, че ще оправдае това доверие. Сетне последва Литън извън залата.

Поведоха го през кратък път, надолу по един коридор, а после в друга стая: тази беше огромна, с бели стени, блестящ метал и с тръпчивия мирис на химикали, просмукан във въздуха. Литън се затича към големия стол, който заемаше по-голяма част от залата. Танцуваше около него като езичник, приготвящ се за човешко жертвоприношение.

Бренан знаеше, кой всъщност щеше да бъде жертвеният агнец. Осъзна го в момента, в който чист, вледеняващ ужас и адреналин закипяха във вените му и доведоха инстинкта му да се бие или бяга до невиждани, неистови върхове. Смити присви очи и вдигна оръжието си, само че Бренан не се страхуваше от оръжия. Не се страхуваше за себе си. Всяка частица от този ужас бе за Тиарнан, останала сама в онази килия.

Ако Бренан загубеше живота си, тя щеше да остане сама и да страда. Ето защо, без значение какво бяха на път да му сторят, той трябваше да оживее.

Трябваше да оцелее.

Те го приковаха към стола, но той и без това се даде без бой. Не се бореше. Стоеше безучастно, сдържайки яростта и желанието да ги избие до крак. Но в никакъв случай не можеше да скрие напълно

безстрашния и побеснял воин, спотайващ се в него. Всеки, направил труда да се взре в очите му неволно, отстъпваше назад, в стремежа си да избяга от омразата, отразяваща се в тях.

Всички, с изключение на Смити. Той просто кимна, очевидно разпознал побратим хищник и продължи да завързва Бренан към стола.

Литън се приближи и постави металната каска на главата му и на мига усещане за клаустрофобия изправи Бренан на нокти. Усещане, което така и не го осени, по време на часовете, прекарани в клетката. Обезумял, знаейки, че трябва да намери начин да избяга, да открие начин, да не им позволи да ровят в мозъка му, се напрегна в кожените връзки, с които го бяха приковали към стола.

Един от пазачите направи грешката да се приближи с милиметър по-близо, при което Бренан изметна глава назад и я заби в лицето на мъжа. Извика триумфално, след като чу пукащия звук и крясъка на охранителя, сетне се извърна назад към Смити, който стоеше от другата страна на стола.

— Не мога да кажа, че те обвинявам, друже, но така няма да стане — обясни Смити.

След миг вдигна ръка и допря метална кутия към Бренан: мощно, болезнено и разтърсващо електричество си проправи огнена следа през тялото му, извивайки го над стола и стегна стиснатата му челюст до такава степен, че чак черепът го заболя.

Веднага щом жуженето и болката секнаха. Бренан се намери потрепващ на ръба на припадъка, неспособен да помръдне. Неспособен да защити Тиарнан, докато разумът му кънтеше в главата му.

Провали се, провали се, провали се.

След това Литън се изсмя и започна да се приближава към него, докато междувременно държеше проклетата каска в ръцете си.

— Скоро всичко ще свърши, г-н Бренан — изгука той, сякаш говореше на дете. — Толкова по-добре за мен.

След тези си думи, той напъха главата му в шлема и започна да прикрепя електроди. Бренан опита да се бори отново, но мускулите не искаха да се подчиняват на заповедите дадени от мозъка му, а и след няколко секунди Смити му напомни защо не бива да се бори със случващото се.

— Онези оръжия все още са насочени към твоята жена. Наистина ли искаш да ни дадеш причина да стреляме? — За миг в мъртвешките очи на Смити премина нещо… може би проблясък на съчувствие, но изчезна набързо. — Знаеш, че ще дам заповедта.

Бренан се отпусна на стола и не помръдна отново, докато те не включиха машината и електричеството, изстрелващо се от шлема не разкъса мозъка му на парчета.

Не можеше да се сдържи и започна да крещи.

ГЛАВА 31

След като първата мълния връхлетя мозъка му, съзнанието на Бренан се разцепи, издърпвайки го в толкова много различни посоки, че воинът не можеше да диша. Не можеше да намери баланс. Калейдоскоп от образи пропукваше разума му: Атлантида, Тиарнан, Алексий, Тиарнан, Конлан и Райли, бебето, Тиарнан.

Винаги се връщаше към Тиарнан. Той знаеше, че трябва да задържи образа й в паметта си. Споменът за нея да бъде пресен в ума му, без значение от обстоятелствата.

— Увеличи го — каза някой с радостен злокобен глас, познаваше този глас, този мъж. Беше Литън. Д-р Литън. Изпитваше бурна радост, задето се бе сетил за името, но мълнията отново го удари и името изчезна.

Някой близо до него викаше и крещеше, но едва след като се опита да преглътне, Бренан разбра, че звуците излизаха от гърлото му. Той крещеше. Изпитваше такава адска болка, че съвсем скоро черепът му щеше да се счупи на две.

Нечие лице се появи пред неговото полезрение и болката спря — благословено облекчение, сетне лицето проговори със странен глас; глас, който Бренан автоматично намрази.

— Аз съм ваш приятел, господин Бренан. Тук съм, за да ви помогна — изрече гласът, но лицето не беше наред, лицето беше на Литън и Бренан се спусна към него, забравил за ограниченията.

— Не е достатъчно — продължи лицето, хитро и преструващо се, че изпитва съжаление, което де факто го нямаше. Този Литън беше лишен от чувства, напомни си Бренан. Не можеше да изгуби връзка с реалността. С него не говореше просто и безплътно лице, а онова чудовище Литън, и хората все още държаха Тиарнан, което значеше едно — Бренан трябва да издържи.

Беше крайно наложително.

Светкавицата го прониза отново, крещейки в мозъка му, докато той се опитваше да се държи здраво към лицата, спомените,

семейството и приятелите си. И… жената. Жената, чието лице виждаше. Прекрасните й тъмни очи и меката й като крем кожа. Тъмната й коса, която копнееше да улови отново между пръстите си. Както веднъж го беше правил. Тиарнан. Откри името измежду счупените фрагменти от съзнанието си и отправи молитва към Посейдон — не. Не към него.

Защо би се молил на Посейдон? Проклятието на Посейдон… имаше нещо свързано е проклятието на Посейдон…

Мълнията го порази отново. Безброй пъти.

Всеки път, когато спираше, лицето се показваше. Говореше му. Казваше му, че е негов приятел.

Всеки път Бренан отричаше твърдението му.

Накрая лицето стана ужасно разярено. Крещеше в това на Бренан, нареждайки мълнията да достигне най-високото си ниво.

Нечии друг глас каза някои неща. Червена зона. Опасност. Други думи, думи, които би трябвало да имат някакво значение, но единственото останало значение бе това на мълнията. Жената. Коя жена? Да не би светкавицата да я бе убила?

Лицето се завърна. Само че този път бе странно полилавяло и очите му бяха изпъкнали.

— Запомни това. Аз съм твой приятел и ще правиш това, което ти казвам. Ще го запомниш ли?

Бренан не си спомняше нищо, дори и жената. Жената? Но отдавна спящ спомен от далечно време долетя при него и той кимна.

— Да! — отвърна той, ала с дрезгав и слаб глас, който го караше да мисли, че лицето няма да го чуе. — Мога да го запомня.

Лицето се засмя. Тогава мълнията се завърна и разби целия му познат свят, свеждайки го до пълен мрак.

Бренан отвори очи, за да види, че лежи на стол. Помнеше този стол. Светкавицата идваше от него. В мозъка му цареше бъркотия от объркани впечатления и противоречиви импулси, разкъсан между задълженията идващи с клетвата му към Посейдон и копнежът да повярва на лицето. Не, не биваше да го нарича така. Литън. Д-р Литън. Приятелят на Бренан.

Извърна глава и видя седящия на стол в близост до компютрите Литън да разговаря с друг мъж. Вторият му беше познат. Опасен Смит. Не, Смити. Да, Смити. Онзи, от който трябва да се пази.

Твърде късно. Въпреки че съзнанието му бе един разпокъсан кошмар, разумът му бавно и мъчително се завърна при него. Знаеше кой е и къде се намира.

Наясно бе, че трябва да изпълни своята роля.

Литън се обърна и видя, че той е буден. Двамата със Смити се изправиха и прекосиха стаята, за да огледат Бренан, който точно в този момент осъзна, че все още е прикован към стола.

— Знаеш ли кой си? — попита Литън.

— Бренан — изграчи той. — Вода!

Литън кимна на един от лакеите си и той му донесе чаша със сламка, като позволи на Бренан да глътне само няколко пъти, преди да я отнесе.

— Знаеш ли кой съм аз? — погледът на Литън се изостри и той затаи дъх.

Бренан не отвърна, а в продължение на няколко минути го гледаше втренчено, опитвайки се да го направи правдоподобно.

— Литън — отвърна с дрезгав глас. — Доктор Литън. Моят приятел.

Изражението на Литън се промени и той плесна с ръце.

— Знаех си! Знаех, че ще се поддаде, Смити.

Потупа Смити по гърба и само Бренан видя убийствения блясък, прекосил очите на наемника.

— Така ли? Нямам му доверие — процеди Смити, докато очите му се взираха в Бренан. — Изглежда ми прекалено удобно.

Литън изсумтя.

— Удобно? Ти, глупако, не знаеш нищо за науката. Досега никой човек не е понасял толкова. Понесе почти толкова, колкото най-силния шейпшифтър, който сме имали тук. Каквато и аномалия да е обхващала мозъка му, то ние я преодоляхме. Той е наш.

Мъжът се пресегна и действително погали Бренан по лицето, а воинът трябваше да вложи дисциплина, кована в продължение на две хиляди години, за да не отхапе парче от ръката на учения.

— Такъв ли сте, г-н Бренан? Мой приятел? — попита Литън отново с онзи подобен на напев глас, вследствие, на който жлъчта се

надигна в стомаха на Бренан.

Един от страничните ефекти на машината беше, че на него му се гадеше до такава степен, че му се искаше да повърне. Но въпреки това се усмихна.

— Да, мой приятел — отвърна с малко по-силен глас. — Спя сега?

— Точно така. Сега ще поспиш. Покоите ти са готови за теб.

Литън кимна към Смити, който нареди на един от подчинените си да развържат Бренан.

Помогнаха му да се изправи, ала Бренан нямаше как да не забележи, че Смити и още един от хората му стояха на безопасно разстояние, извън обсега му, въпреки че пушките им отново бяха насочени към него. Наложи се първо да му помогнат да ходи, но макар и с бавни крачки успя да прекоси коридора.

Щом влезе в стаята, в която бе прекарал нощта, осъзна, че го връщат обратно в килията.

— Килия? — каза той, спирайки се пред прага. — Не стая? Трябва ми легло?

— Подсигурили сме ти легло и баня — изрече гладко Литън, а Бренан се извърна, за да погледне.

Разбира се, едно легло затрупано с одеяла и възглавници стоеше от едната страна на килията. Един от пазачите отвори вратата на клетката му, докато друг отвори врата в дъното на килията, врата, която той миналата нощ не беше забелязал, вероятно защото я смяташе за част от стената. Трябва да има скрит механизъм, с който се отваря. Бренан виждаше отвъд тях и съзря малката баня, съдържаща се в помещението.

Сподавен звук — такъв, какъвто малко ранено животно би издало, привлече вниманието му и той обърна глава, за да проследи от къде идва този шум. В килията до неговата, чиято врата все още бе заключена, стоеше жена, която трепереше силно. Той спря погледа си върху нея и почувства малък почти незначителен намек за разпознаване да обзема съзнанието му. Познаваше ли я?

Която и да беше тя, бе привлекателна. Би могла да бъде и още по-красива, ако лицето й не бе толкова бледо, със следи от сълзи, а очите — така зачервени. Вероятно се страхува…

Трябва да…

Но късчето спомен отлетя от съзнанието на атланта и на него не му остана нищо, което да й предложи, което да й даде успокоение или надежда. Дори и той, добре обучен воин на Атлантида, не можеше да избяга от този кошмар. А каква надежда имаше за нея?

— Бренан? — повика го тя, а гласът й трепереше под силата на жарка емоция. — Добре ли си? Ти… знаеш ли коя съм?

Познат отблясък прекоси съзнанието му. Име? Усещане? Но след миг изчезна, оставяйки след себе си пълно изтощение. Той поклати глава.

— Съжалявам, но съм много изморен.

Литън го хвана за ръката и го зяпна, а после премести погледа си към жената.

— Това е Трейси Баум. Ти дойде с нея. Няма причина дългосрочната памет да е засегната — каза той, докато се взираше в очите на Бренан, но изведнъж се отдръпна. — Очите му! Погледнете очите му — нареди Литън.

Смити заобиколи и застана пред Бренан, прониза го с погледа си, след това бавно се дръпна назад и държейки пушката с две ръце я насочи към него.

— Те блестят — отбеляза равно. — Може би сме на път да разберем точно с какво зверче си имаме работа.

— Той не е човек! — извика Литън и бързичко се дръпна назад. — Но… но той не е шейпшифтър.

Смити хвърли поглед на тънко прикрита погнуса по посока на Литън.

— О, доктор Литън, нали сте наясно, че в големия ни и лош свят бродят не само вампири и шейпшифтъри?

Бренан искаше да разбере от къде знае и какво точно знаеше, но сякаш като от изневиделица мракът се виеше като спирала в края на полезрението му, при което той отново се препъна като почти падна на земята.

— Уморен съм, приятелю — обърна се към Литън той.

— Вкарайте го вътре — нареди Смити и двама от пазачите помогнаха на Бренан да влезе. Хвърлиха го на леглото и въпреки че воинът се опита да остане в седнало положение, се отпусна на една страна.

Жената се затича към решетките, които ги разделяха, и заплака още по-силно. Нейната болка предизвика ужасен, дълбок отглас на агония в гърдите му, но той не разбираше защо.

— Бренан, аз съм, Тиарнан. Трябва да си ме спомниш. Трябва.

Тиарнан? Малък проблясък: малък пламък някъде дълбоко в мрака се опитваше да поема контрола върху съзнанието му, но бързо бе потушен от изтощението и остатъчната болка. Всеки мускул в тялото му го болеше като че ли смазан от приливна вълна.

— Какво каза тя? — реагира Литън. — Тиарнан? Какво е това? Ние знаем коя сте, г-це Баум. Трейси Баум. Каква е тази дума „Тиарнан“? Да не е някакъв код?

Жената започна да се смее, а сълзите продължаваха да се стичат по лицето й. Бренан се бореше да остане буден, убеден, че онова, което красавицата имаше да каже, по някакъв начин беше важно за него, ала тя се строполи на колене върху твърдия под.

— Разбира се, че е код — отвърна му тя най-накрая. — Код, че сме напълно прецакани.

Бренан желаеше да й помогне. Тя изглеждаше толкова тъжна и уплашена, когато мъжете отвориха вратата и отидоха при нея. Той помнеше мисията си. Да защитава човечеството. Той беше воин на Посейдон и Конлан го бе изпратил тук да… да…

Но не успя да се сети. Мисията я нямаше, съзнанието му бе празно, а дори когато се бореше, мракът отново го поглъщаше. Докато падаше под воала на мрака, чу крясъците на жената.

ГЛАВА 32

Атлантида, три дни по-късно

Алексий крачеше напред-назад из стаята предназначена за военни разговори, като при това доста умело игнорираше сигналите, които Грейс му правеше да се успокои или да седне, но познавайки любимата си, може би се опитваше да му каже да удари главата си в някоя стена, за да изпусне парата. Ако не се движеше, щеше да гръмне.

— Претърсихме навсякъде. След като Бренан едва не издуха мозъчните ми клетки с онзи ментален взрив, настана пълна тишина. С изключение на онова странно жужене. Нуждая се от Аларик, Конлан. Не съм достатъчно силен, за да се справя без него. Бренан трябва да е в голяма опасност, в противен случай щеше да ми отговори.

— Сигурен ли си? — Конлан удари с пръст по масата. — Проклятието е развалено и той си е върнал емоциите. Не мислиш ли, че може би иска да прекара малко време насаме с Тиарнан.

— По време на мисия? Ти луд ли си? — Алексий замлъкна, спомняйки си, че всъщност говори с висшия им принц. — Извинявай, Конлан, но наистина съм притеснен. Нуждая се от теб или Аларик, за предпочитане, и двамата.

Конлан се изправи с едно рязко движение и напълно неочаквано запрати чашата си през стаята, която се разби в стената. Сетне се завъртя, за да се изправи лице в лице с Алексий, а очите му бяха освирепели.

— Мислиш ли, че не го знам? И че не се притеснявам? Бренан е един от нас, Алексий, също както теб, Бастиян, Денал, Джъстис и Вен, мамка му, че дори и Кристоф. Отговорността за всеки един от вас лежи на плещите ми.

Алексий отметна косата от лицето си като напълно забрави за белезите си. Конлан и без това вече ги бе виждал.

— Трябваше аз да го защитя, но пристигнах твърде късно. Претърсихме навсякъде, както за него, така и за Тиарнан, но не открихме нищо. Никой нищо не е видял, никой нищо не знае. Нищо.

— Къде е Литън? — попита Грейс. — Или онова копеленце Уесли?

— Никой не е виждал и тях — изтъкна Алексий раздразнено. — Компютърджията на Лукас се е заел със задачата да намери домашния адрес на Уесли. Литън изчезнал от регистрите, когато основал компанията си и по всичко личи, че живее в дома на Уесли.

Конлан кимна и за известно време затвори очи. Миг по-късно погледна към Алексий, на когото му се наложи да се дръпне, стреснат от мощта, блестяща в очите на принца.

— Той идва насам — каза Конлан. — Аларик води със себе си няколко от местните бунтовници. Смятат, че ще се заформи голяма битка и че някъде там има подземна крепост. Куин ще ви чака в щаба на Лукас.

— Куин познава Лукас?

— Тя познава всички — информира го Грейс — Как според теб е станала водач на всички бунтовници в Северна Америка?

— А ти? — попита Алексий Конлан.

— Аз — отвърна му мрачно Конлан, — изглежда съм призован да се явя пред Върховния двор на Фае.

— На Благословените ли? — зададе въпроси си Алексий.

— Изобщо нямаше да го обмисля, ако се отнасяше за Прокълнатите — сопна се Конлан. — Не и след като имам Райли и Ейдън. В никакъв случай.

— Това обаче е предложение, на което не можеш да откажеш — промълви Грейс. — Повярвай ми, знам повече за света на Фае, отколкото ми се иска.

Алексий срещна поглед с нейния, докато и двамата си спомняха последния път, когато се бяха срещнали с Рийс на Гарануин, висш принц във върховния двор на Благословените. Беше им спретнал номер като на Рип Ван Уинкъл, както Грейс го наричаше и двамата с Алексий се страхуваха, че е отнел години от живота им, вместо това откраднa нещо, което все още не успяваха да идентифицират, от доста неприятен вампир и остави Грейс и Алексий да се справят сами с последиците.

Що се отнася до Фае и воините на Посейдон, думата „чест“ имаше две напълно различни значения. Феите не можеха да лъжат, но и никога не казваха истината. Присмиваха се над самата идеята за

лоялност. Не, Алексий нямаше желание да вижда никакви Фае. Никога повече. Ако Рийс, като царска особа, бе оправил молбата си за среща, отказът на Конлан щеше да бъде равносилен на обявяване на война между елфите и атлантите.

— Кога ще се срещнем с Куин и Аларик? — попита Алексий, докато крачеше към вратата, плътно следван от Грейс.

Оставаше му още една битка, пред която щеше да се изправи: онази, в която казваше на Грейс, че тя не може да рискува живота си и този на бебето дори за да спаси Бренан.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отвърна Конлан. — И, Алексий?

Воинът се спря с ръка, здраво стиснала дръжката.

— Да?

— Доведи ги у дома!

Алексий бе способен на едно кимване, смирен от болката, изписана по лицето на Конлан.

— Давам ти думата си — отвърна той.

ГЛАВА 33

Бренан се заби в стената. Отново. Продължаваше да удря лицето си в твърдата повърхност. След първите няколко пъти, когато се удари в решетките на клетката си, те прекъснаха електричеството, течащо по нея, страхувайки се да не се убие по невнимание.

Той не желаеше да се самоубие. Нито пък да продължава да се наранява в стената. Но някаква частица в мозъка му насочваше движението му в тази посока, а това бе извън неговия контрол. Той беше кукла на конци, управлявана от онова, което направиха с опашатите му ядра. Да, много добре си спомняше името, което учените бяха дали на тази приличаща на грахово зърно структура в мозъка му, която му правеше всички тези проблеми.

Не искаше да се самоубива, но също така не гореше от особено желание да живее. Беше безразличен към всичко, с изключение на мълнията. Безброй пъти, в продължение на часове, седмици дори, не знаеше колко време са го държали на онзи стол и призоваваха мълнията.

Той, Бренан, някога бе способен да призовава светкавицата. Беше мимолетен спомен или по-вероятно само фантазия. Нищо не му бе останало, нищо, освен такива мимолетни спомени.

Дочу звук, отне му няколко минути да осъзнае откъде идва, сетне изви глава, за да види. Отново я беше забравил. Светът му се стесни около мълнията и тази жена, а фактът, че забравяше дори и нея, му се струваше някак си отчайващо погрешен.

Тя се намираше в другата клетка, а той не знаеше името ѝ, но когато тя се обърна и изрече неговото име, частица знание се опита да се разпростре дълбоко, дълбоко в душата му. Знание за нея. За това коя всъщност беше.

И какво значеше за него.

Ала мъглата щеше отново да замъгли съзнанието му, защото светкавицата не оставяше място за спомени. Само подчинение, а той не можеше да ѝ даде това. Всичко друго, но не и това. Все още не.

Може би дори никога. Бе дал клетва пред бог и никоя машина не можеше да промени този факт, без значение колко разбъркан беше мозъкът му.

Не водеха жената толкова често при мълнията. Тя беше човек, а не… такава като него. Не беше атлант. Воин. Загледа се в решетките и протегна ръка, за да докосне една от тях, като единственото, което усети, бе студеният метал и липсата на електрически заряд. Мислейки си, че има нещо, което би трябвало да знае за тези решетки, и друго, което да направи.

Но въпреки това не можеше да си спомни. Умът му беше толкова празен, дори и емоциите му, които според непонятна за него причина трябваше да са важни за него, бяха притъпени.

Жената също бе загубила надежда. Първите няколко часа или дни не спираше да го вика. Изричаше името му. Говореше му постоянно: разказваше му истории за него, после и за нея. За тях двамата заедно. Името й беше Трейси или може би Тиарнан. Твърдеше, че го познава и че той познава нея.

Грешеше. Бренан познаваше само мълнията. Вече се страхуваше по-малко от нея. Почти я приветстваше. Всичко изглеждаше скучно и сиво, а той продължаваше да се надява, че светкавицата ще го заведе при водата на неговите прадеди. Готов бе да сложи край на кръговрата клетка-стол-клетка-стол.

Само че не беше. Все още не. Не можеше да се предаде. Не разбираше с точност защо, а само, че трябва да помогне на жената. Нали беше воин на Посейдон. Такъв бе неговият дълг и призвание.

Един от мъжете отвори килията, но не беше неговата, което значеше, че не беше заради мълнията. Беше късно, знаеше го, макар клетката му да нямаше прозорци. Нощните пазачи бяха по-ужасни от останалите. По-груби. По-шумни.

Влязоха в клетката на жената и Бренан долови опасността. Опасност, надвиснала над нея. Първичният инстинкт да я защитава закипя вътре в него като заедно с това мъглата от съзнание то му бавно се надигаше. Спомените изпълниха ума и сърцето му, както и душата му, водейки след себе си болка, срам и ужас. Загребваше от спомените си. Първата от доста време известна нему яснота изгори останалата част от омарата, запълваща разума му и той си спомни. За първи път от дни, си спомни.

— Хей, красавице, просто искаме да се позабавляваме малко — рече един от тях и хвърли жената — Тиарнан в ръцете на друг. — Скучно ни е да стоим цяла нощ тук, сами. Защо не бъдеш по-мила с нас?

Тя дори и не изкрещя. Бе изгубила всяка надежда за спасение или помощ, дори в него, осъзна с неприязън Бренан.

Един от главорезите се протегна и откъсна ръкава на блузата й, при което воинът изви глава назад и изрева предизвикателството си. Пазачите отскочиха от Тиарнан и с ококорени очи се завъртяха към Бренан.

— Какво, по дяволите? Тоя в продължение на три дни беше дяволски близо до кома! — заяви един от тях и се пресегна към оръжието си.

— Може да се е побъркал като онези шейпшифтъри — отвърна другият, като дръпна Тиарнан пред себе си, за да я използва като щит.

— Сега е мой ред — каза Бренан, а яснотата като изгарящ порив се завръщаше при него, докато той призоваваше силата си.

Всичко, което е бил и някога ще бъде, отвърна на повика му, готово да бъде използвано, за да защити предопределената за него жена. Била е тук през цялото време, издържайки на невъобразими страдания. Изгубила надежда.

Те щяха да си платят. И да умрат.

— Успокой се — страхливецът, който държеше Тиарнан, каза с глас, достигащ нови висоти. — Спри да правиш номера с блестящите очи. Престани или ще я убия.

Бренан мисловно придаде различна форма на водата, тази на ледени копия, още преди да ги е призовал да се материализират. Когато го направи, те вече летяха, разкъсвайки въздуха със скоростта на звука. Пазачите вече бяха мъртви, защото така й не успяха да се наведат, преди ледените копия да се забучат в челата им.

Тиарнан го гледаше вцепенена, невярваща на очите си.

— Бренан? Ти… ти си се върнал?

— Така е, върнах се и ти дължа хиляди извинения, но трябва да се махаме. Веднага! Ключовете?

Тя прехапа устна, но не изгуби време в караници, вместо това се наведе и пребърка джобовете на пазача, като най-накрая откри

ключовете. Отвори набързо килията си, но се дръпна от него и го изгледа бдително, когато той щеше да я вземе в прегръдките си.

— Напълно го заслужавам — каза той, знаейки, че не заслужава нищо повече, след като така жестоко я бе предал. — Сега да бягаме.

— Не вярвам да е толкова лесно — отвърна тя, но му даде ключовете, без да се съпротивлява и го наблюдаваше, докато сложи пазачите в килиите им и ги покри с одеяла.

— По-добре от нищо, но все пак е добра уловка, може би ще ни даде минута или две — каза Бренан и заключи килиите.

Тя отиде при компютрите.

— Има монитори, показващи лабораторията и коридорите — мрачна гримаса помрачи лицето й. — Проклетият стол. Как ми се иска да се върна с динамит и да взривя проклетото нещо.

— Ще го направим — обеща той. — Ще се върнем, за да се уверим, че Литън никога повече няма да наранява никого.

— Можем да тръгнем по този коридор, кой знае, може да води до изхода — Тиарнан посочи онзи, разположен в противоположната посока на лабораторията. — Съмнявам се, че в този късен час има пазачи навсякъде. При все това, нали вярват, че сме в безопасност, заключени в килиите си.

Тя заби пръсти в конзолата, а откъснатият й ръкав се вееше свободно от рамото й.

— Те никога повече няма да ме заключват в клетка. Предпочитам просто да ме застрелят.

— Няма да се повтори — съгласи се Бренан. — А сега да тръгваме, преди Литън да се е върнал с още от неговите главорези. Или Смити, което е още по-лошо за нас.

Тя кимна и докосна лицето на Бренан, за толкова кратко, че той едва го усети.

— О, Бренан! Мислех, че съм те изгубила.

— Никога — закле се той. — Никога няма да ме изгубиш.

В отговор Тиарнан кимна, но очите й все още не му казваха, че му вярва.

— А сега да бягаме — нареди той и се запъти към вратата.

ГЛАВА 34

Главната приемна зала на г-н Джоунс, дълбоко под националния парк „Йелоустоун“

Точно в този момент на Литън му се искаше да е на друго място, което и да е. Вампирите бяха чудовища, които безобразно се измъчваха един друг. Кое същество би сторило такова нещо без причина, различна от извратено удоволствие?

Въпреки че ако наистина се налагаше да гледа как измъчват някого, то не представляваше някаква трудност, ако измъчваните са Девън и малката нахална кучка, която го следваше навсякъде.

Двамата висяха на сребърни вериги, увити около ръцете им. Литън можеше да познае кога веригите са направени от сребро, заради пушека, който излиза от плътта на вампирите. Трябва да е невъобразимо болезнено. Замисли се за миналото и за това дали вампирите, имайки пред вид факта, че разбира се, са мъртви, могат да изпитват болка, ала съдейки по израженията на Девън и Дийдри, определено можеха.

Това беше първото посещение на Литън в покоите на Джоунс и докторът всячески се опитваше да не зяпа като някой невеж селяндур, отишъл на екскурзия в големия град. Кадифени и копринени завеси покриваха това, което общо взето си беше пещера. Имаше картини навсякъде: по стените или рафтовете. Литън не беше ценител на изкуството, но някои от тях изглеждаха истински. Истински като оригинали, струващи милиони долари, които трябва да са изложени в музеите.

Защо така отчаяно се нуждаеха от парите на Бренан, след като тези момчета са притежавали такова богатство?

— Вампирите запазват онова, което е тяхно, човеко — нечии глас изсъска в ухото му.

Литън подскочи на почти тридесет сантиметра във въздуха и Смит, вампирът, който продума в ухото му, се засмя като така демонстрира острите си резци.

Джоунс пусна пинсетите, които използваше на ухото на Девън и се завъртя толкова светкавично бързо, че Литън едва забеляза, че изобщо се движи.

— Защо си тук? — изръмжа на Смит.

Литън се дръпна назад, като остави пътя между двамата вампири напълно чист.

— Тук съм заради него — отвърна Смити като наклони глава към Девън, който пък вдигна неговата и се взря нагоре.

При вида на Девън Литън ахна. Кожата на вампира се беше впила в костите на черепа му и той изглеждаше сякаш е остарял с повече от век в рамките на няколко дни. Ученият не можеше да повярва, че вампирът изобщо е в съзнание, да не говорим за жив. Поточно жив по неговия нежив начин. Беше измъчван, и то не само с пинсети. Рани, синини и кръв покриваха цялото му тяло, лице и онова, което бе останало от дрипите, които вероятно са били дрехите му. Но все още дишаше, беше в съзнание, насочил поглед, пропит с такава изгаряща омраза към Джоунс, което накара Литън да се чуди как така вампирът все още не се е самозапалил.

Дийдри не се справяше така добре. Висеше безжизнена на своите вериги, дали в съзнание, или мъртва, предната част на роклята й бе разкъсаната, като гърдите и коремът й бяха покрити с подобни като тези на Девън синини, рани и кръв.

Девън облиза устни и срещна погледа на Смит.

— Пусни ме, за да го убия и територията му е твоя.

Смит кимна.

— Напълно ме устройва.

Той вдигна ръка и рояк вампири връхлетяха през вратата като всички вкупом нападнаха Джоунс. Литън се скри под една маса и уви един гоблен пред и около себе си, молейки се те да забравят за него. Той седеше сгушен, треперейки от ужас, докато се опитваше да не мисли какво шайка вампири биха сторили с човек, озовал се в центъра на кървава битка, каквато тази очевидно беше.

Въпреки че нападателите му значително го превъзхождаха по брой, Джоунс се биеше с всички сили, но всичко приключи, щом един от вампирите изтръгна сребърните вериги от Девън. Дори измършавял и слаб от глад и мъчение — за Девън това не беше фактор — той тръгна след Джоунс и следващото нещо, което Литън видя, бе как

главата на Джоунс се търкулна в центъра на пода точно пред него, спирайки се в крака му.

— О, боже! О, боже! О, боже — запелтечи, усещайки, че и неговият край приближава, Девън, който на мига свали веригите от Дийдри и светкавично я притискаше в обятията си, се загледа в Литън.

— Тук сте, за да докладвате, д-р Литън. Така че, докладвайте.

Литън премигна, страхувайки се да отговори. Беше го страх дори да диша. Също така се опасяваше, че се е подмокрил. Замръзна на място, без да се движи или говори.

Лицето на Смити зае полезрението му, докато вампирът се навеждаше, след което сграбчи глезена на Литън и го измъкна от скривалището му.

— Казах, докладвай — повтори Девън, но нещо в тона на вампира подсказа на Литън, че той няма да потрети.

Докторът се изправи на крака, междувременно проклинайки всички вампири, както и себе си, задето се беше забъркал с тях.

— Бренан е наш, сър. Отне доста време и Смити мисли, че той е някакво същество, не точно човек, но снимките казват, че е човек, въпреки че тридневно лечение с максимален волтаж ми се струва твърде дълго за прост човек. Податлив е достатъчно и ще подпише всичко, което пожелаем. Можем да започнем с прехвърлянето на парите му в сметките на института.

Девън кимна.

— Чудесно. Направи всичко, за да остане невредим. Без повече процедури, докато не съм оценил състоянието му. Бихме могли да поискаме да го използваме като лицето на нашите изследвания, заедно с вас, разбира се, но ако го превърнем в лигавещ се идиот, ще обезсмислим целта си.

Литън кимна и вдигна глава, на практика изричаше какво ли не, за да се измъкне оттам жив.

— Г-н Смит, бихте ли били така любезен да се уверите, че д-р Литън ще се върне в лабораторията си в добро здраве? — Девън промени хватката си около Дийдри, но не я пусна. — Страхувам се, че някой прегладнял вампир може да го… забави.

Смити се разсмя.

— Откъде знаеш, че аз няма да го забавя?

Усмивката на Девън не предложи никакво успокоение за Литън, който вече го мразеше.

— Всичко с времето си, г-н Смит. Всичко ще дойде при онези, които са на моя страна.

Смит хвърли владеещ и преценяващ поглед по цялата стая, после към главата на Джоунс, която все още лежеше на пода и бавно се превръщаше в слуз. Литън почувства стомашни спазми, гледайки натам.

— Предпочитам да залагам на печеливш кон — изтъкна Смит.

— Не е ли така с всички? — отвърна Девън. — Да тръгваме.

И те потеглиха.

ГЛАВА 35

Националния парк „Йелоустоун“, щаб квартирата на глутницата

Аларик се материализира от мъгла под сянката на едно дърво, скрит от изгрева. Искаше, не, нуждаеше се, от един спокоен момент, преди да го видят. Миг да се подготви да я види.

Куин.

След толкова дълги години в безбрачие и нужди, които Аларик трябваше да пожертва в името на тези на своите хора, човешкият археолог, виждащ историята на предметите — Кийли, бе открила горчивата истина: Посейдон никога не е постановявал жреците му да полагат клетва за безбрачие. Дори и върховният жрец, от когото се изискваше тъй много.

Не, вместо това условието за целомъдрие е бил един отчаян опит на група старейшини, да предотвратят унищожението на Атлантида. Досега това бе всичко, което знаеха. Не знаеха нито как, нито защо. Но за сметка на това можеха да отговорят на въпроса кога: преди приблизително осем хиляди години. Нерей е бил висш жрец, а Зелия — негова съпруга.

Съпруга.

Терминът изтласка въздуха от белите дробове на Аларик.

Веднага си помисли за реакцията на Куин към този термин и не можеше да спре усмивката, която се разтегна по лицето му. Водач на бунтовниците, да. Воин, определено. Брилянтен стратег без съмнение.

Но съпруга?

Листата около него прошумоляха леко и той се напрегна, знаейки, че шейпшифтъри с промити мозъци обикаляха из горите. Призова силата и застана в очакване. Въпреки това не поробен шейпшифтър вълк изскочи от дърветата и въпреки внушителните си размери се приземи леко пред него. Беше Джак.

Хумор блестеше в измененните очи на тигъра и той издаде дълбок, подобен на тътен звук, който само един глупак би объркал с

мъркане. И малко след това същият този глупак би изгубил ръката си.

— Джак. Винаги е… забавно да те видя.

Тигърът оголи зъби насреща му, ала Аларик просто вдигна вежда.

— Хайде, момчета, дръжте се прилично — каза тя и се показа от противоположната страна на тази, от която бе дошъл Джак.

Аларик се обърна, за да я погледне и целият свят сякаш изчезна.

— Здравей, Куин. Мина доста време — беше горд със себе си, задето успя да изрече думите със спокоен глас. Още повече се гордееше, защото не я грабна на ръце и не я отведе надалеч — там, където никой не може да ги намери.

Място, в което нямаше да има изисквания и към двама им. Лишено от отговорности.

Място, което съществуваше, единствено в света на мечтите.

— Здравей, Аларик — поздрави го тя, а дрезгавият й глас отекна във всяка клетка от тялото му.

Мощта, гореща и ярка, се разгаряше в него, карайки го да желае да призове водопад, гръмотевична буря, цунами и да ги положи в краката й.

Джак изръмжа и замахна с лапа срещу едно младо дърво, като свали половината му кора.

— Мисля, че на Лукас няма да му хареса — обърна се Куин към тигъра. — Моля те, би ли ни изчакал в щаб квартирата?

Джак изрева отново, но Куин го прикова със спокойния си, тежък поглед, онзи, който никой не желаеше да среща. Нищо чудно, че тя бе такъв способен водач. Мъжете и жените биха умрели за нея.

Умирали са за нея.

Тя носеше всички тях в душата си.

Джак се обърна, но междувременно плъзна опашката си бързо, за да може да удари Аларик по крака, сетне се запъти към гигантската дървена щаб квартира на Лукас. Докато пресичаше поляната, деляща дърветата и къщата, започна постепенно, с всеки следващ скок, да променя формата си, така че за част от секундата тигърът безпроблемно се превърна в напълно облечен човек.

— Бива си го — изтъкна наблюдението си Аларик, дори докато чуваше нелепата глупост и думите, които току-що бе изрекъл.

Но Куин само кимна.

— Не те харесва — каза по нейния директен начин. Изправяше се очи в очи с повечето си проблеми. — Той смята, че вехна по теб и че трябва да бъда негова спътница в живота.

Аларик стана смъртоносно неподвижен.

— Ти какво мислиш? — попита веднага след като бе способен да говори.

Тя сви рамене.

— За едното е прав, а за другото греши. Вехна по теб, но не съм неговата половинка. Човешката му душа я е грижа за мен, но котката в него е безразлична. Приятелски настроена, по не по начина, водещ до обвързване. Двойствената му природа трябва да намери половинка, която двете части на душата му желаят и така ще постигне пълното щастие.

— Вярваш ли в това? — попита той. — Истинското щастие?

Тя погледна в очите му, а той потъна в нейните, давейки се в дълбокия, непрогледен мрак в тях.

— Вярвах — отвърна тя. — Някога, много отдавна.

— Сестра ти — Райли е щастлива с Конлан — предизвика я Аларик. — Съвсем скоро ще управляват Атлантида заедно със сина си.

Сянка на болка премина през лицето й.

— Все още не съм се запознала с племенника си. Разкажи ми за него. Ейдън. Добре ли е?

Жрецът кимна.

— Той е здраво, добре сложено момче с непокорен дух. Без съмнение е син на родителите си.

Тя се засмя.

— Надявах се на това. Заради нея. Заслужава да бъде щастлива. Колко ли щастливо може да бъде управляващото семейство, след като Атлантида е на ръба на война?

Той се намръщи.

— Война? Мислиш, че ще се стигне до там?

— До къде иначе? Ако тези проклети учени успеят с експериментите си, сме на крачка от унищожението на света. Освен ако някой не го предотврати, цялата планета ще се превърне в гостилница на вампирите.

Аларик докосна лицето й и прилив на чисто желание запрепуска през тялото му само при усещането за меката й буза под пръстите му.

— Защо винаги трябва да си ти?

Тя се остави на допира му, треперейки като подплашена сърна. Но това все пак беше Куин и ако някога е била изплашена, той така и не го е видял. Може би трепереше от удоволствие заради докосването му. Идеята го сгря, но тя не отговори на въпроса.

— Защо ти? — повтори, макар да знаеше отговора. Не искаше да го чува, въпреки това се чувстваше задължен да попита.

В отговор тя затвори очи и се обърна към него, след това притисна устните си до дланта му и го дари с една от най-нежните целувки.

— А кой друг? — прошепна тя. — Отговори ми, Аларик. Ако не е един от нас, то тогава кой? Да не правим нищо, докато светът ни се руши.

— Можеш да се върнеш с мен в Атлантида. Вампирите никога няма да се доберат до нас ако сме там — изрече той със знанието, че опитите му са безсмислени.

Дори и да знаеше, че това не беше нещо, което може да иска от нея, той не би постъпил по този начин. Хванати в капан, разбирайки, че стоят безучастно, докато светът идваше към своя край.

Никога.

Тя също го знаеше, защото се отдръпна назад, но след миг се усмихна.

— А Аларик се е заигравал, докато Рим горял — изтъкна тя. — Някак си не ми се вярва.

— Понякога мечтите придобиват гласност.

— Така ли? — Тя се взря в далечината, а той се зачуди какво ли е видяла в тъмното кътче на душата си. — Не и моите. Те са се умълчали и са се сковали.

— Нареждането за безбрачие — призна Аларик. — Било е лъжа.

Тя бавно вдигна глава и внезапна страст примесена с надежда, запламтя така ярко в очите й, че на Аларик му се прииска да извика. Но след миг очите й се замъглиха и тя се извърна от него.

— И така да е. Моите доводи не са се променили. Сега не му е времето да го обсъждаме, не и когато твоят приятел е в опасност.

Тя започна да се отдалечава от него, като пое по пътя на Джак, но Аларик не можеше да го понесе, затова я хвана за ръката и я дръпна обратно към себе си.

— А след това? Ще ме изслушаш ли?

Куин го гледаше втренчено известно време, но след това кимна.

— След това, да. Но сега трябва да тръгваме. Имам представа в коя посока са поели.

ГЛАВА 36

Тиарнан и Бренан тичаха. Бягаха покрай стаи, изглеждащи като лаборатории, още килии и квартирите на охраната. Тичаха и извадиха късмет. Не срещнаха никого. Не видяха и изход, тъй че продължиха да тичат, въпреки че бяха бавни и тромави, вследствие на времето, прекарано в плен и опитите им да бъдат още по-безшумни, което ги забавяше още повече.

Стигнаха до разклонение и спряха.

— Ама, разбира се. Всичкото това скъпо оборудване и не могат да си позволяват да сложат знак „Изход“ — обади се Тиарнан жлъчно. — Накъде?

Бренан поклати глава.

— Мога само да предполагам.

— Да завием надясно. По време на тази мисия взех много погрешни леви завои — каза тя.

Те завиха надясно и продължиха да тичат и когато коридорът пое наляво, те го последваха, само да налетят на двама изключително изненадани души пред себе си.

И не само това. Двамата души бяха Литън и един заплашителен вампир.

Бренан вдигна ръце във въздуха, но в същия миг зад тях без предупреждение се чу познато жужене и следващото, което Тиарнан знаеше, бе, че Бренан лежеше на пода, вцепенен от електрическия заряд, излизащ от тийзъра[1].

— Да не мислехте, че ще избягате така лесно? — отбеляза Литън, хилейки се подмолно.

— Това ли е човекът с голямата издръжливост? — Вампирът се загледа в Бренан. — Лесно си го покорил, казваш? — добави и изрита Бренан в главата.

Тиарнан изкрещя.

— Не, проклет да си.

Тя се свлече на пода до Бренан, откъсна напълно разкъсания си ръкав, сетне го обви около ръката си, за да може да махне предната част на тийзъра от кожата му. После повдигна главата му и я сложи в скута си. Той кървеше, но все още дишаше. Тиарнан се загледа във вампира и безгласно се закле да забие кол в несъществуващото му сърце, преди да умре дори ако се наложи да прекара остатъка от живота си в опити да удържи на клетвата си.

— Сега е твой ред — изтъкна Литън и тя потрепна, но той очевидно нямаше предвид, че тя е следващата, която ще бъде изритана в главата.

Той я завлече нанякъде и я прикова към отвратителния стол. Тя се бореше с тях, докато един от пазачите не влезе в стаята.

— Доктор Литън, мисля, че е редно да знаете, че г-н Бренан е мъртъв — каза той, думи, които съзнанието на Тиарнан не можеше да проумее.

Не. Не можеше да е истина, при все това пазачът не лъжеше, поне при този мъж можеше да разпознае истината от лъжата. Лъжите, изречени от него винаги са й звучали като шкурка, отриваща се в стомана, но сега нямаше и намек за такова — не и при разкъсващото се в гърдите й сърце. И все пак беше. Отказа се и издаде оглушителен вик. Излезе така дълбоко от душата й, че дори и вампирът, треперейки от звука, отстъпи крачка назад.

— Моля ви — прошепна на кръвопиеца, — сега предпочитам ритника.

Вампирът се взря озадачен в нея, но точно в този момент Литън затегна каишите на шлема й и всичко, освен болката и мълнията изгуби значение. Мозъкът й се разбиваше преди повторно да се събере, случи се безброй пъти, но всеки един беше различен. Този път обаче тя напълно бе изгубила надежда.

Тиарнан престана да се бори, но въпреки съзнателната й мисъл, дарбата й продължаваше да се съпротивлява и щом Литън отново се върнеше, казвайки й, че е неин приятел, талантът и я принуждаваше да му каже, че това е лъжа.

Литън не беше неин приятел. Никога нямаше да бъде. Той бе убил единствения мъж, с когото някога е искала да прекара живота си, единственият мъж, чиито смелост и доброта и дадоха надежда за бъдещето.

Най-сетне, побъркан от гняв и чувство на неудовлетвореност, Литън изкрещя и нареди да достигнат червената зона, при което Тиарнан се разсмя. Червената зона можеше да означава, че ще бъде свободна, след като вече знаеше, че наистина няма за какво да живее. Сузана си бе отишла от този свят. Тиарнан никога нямаше да живее като робиня на това чудовище и въпреки че сърцето, умът и душата й потрепваха от мисълта, Бренан също беше мъртъв. Загуби живота си на това ужасно място, след като в продължение на две хиляди години се бореше за благото на човечеството.

Тя се изправи пред смъртта с малко съжаление, освен онова, че никога нямаше да взриви света с тази история и да изкара злото от сенките под светлината на прожекторите. Бренан вече го нямаше, така че нямаше смисъл да се надява на бъдеще за себе си.

Чу гласа на Литън.

— Ако не можем да я поробим, по-добре да е мъртва.

Тя се засмя. Беше спечелила. Беше свободна. Червената мъгла на агонията я освети, превръщайки се в чиста, неописуемо красива бяла светлина. Тогава внезапно всичко друго и всички около нея избледняха, докато една-единствена, обляна от светлина, държаща вързопче в ръце, фигура не се появи пред нея.

— Добре дошла — каза Сузана, усмихвайки се, докато държеше детето си на ръце. — Толкова много ми липсваше.

Тиарнан също се засмя и престъпи напред към светлината.

---

[1] Електрошоково оръжие, което причинява временно обездвижване — Б.пр. ↑

ГЛАВА 37

Девън отвори широко очи след кратката дрямка. Нуждаеше се от повече от дългия, лековит дневен сън, но нямаше време за губене, а щеше да оцелее и без него под земята. Незабавно загря няколко бутилки кръв; той и Дийдри се нуждаеха от храна. Мразеше да я буди, но тя щеше да се ужаси, ако се събудеше и разбереше, че е сама.

— Дийдри — повика я той.

Тя скочи от дългата пейка, на която я бе положил, когато стигнаха покоите си, след което полетя към него с очи побелели от страх.

Той я хвана и я утеши, повтаряше името й, докато тя не се осъзна и започна да се успокоява. Дийдри изпи четири бутилки на няколко големи глътки, като не се спря и за миг, докато не ги пресуши. Когато приключи, избърса устата си и се взря в него, отново, без да казва и дума.

— Трябва да тръгна след тях — започна той — Трябва да отида при Бренан. А ти ще останеш тук, където ще си в безопасност. След случилото се с Джоунс, останалите ще ме виждат като слаб и ще ми се наложи да се бия най-малко с един, ако не и с повече от тях.

— Идвам с теб — отвърна тя, разкривайки резците си.

— Опасно е.

— Никога не съм била в безопасност — каза равно тя и с разговора им бе свършено.

Тръгваше с него.

ГЛАВА 38

Аларик огледа стаята. Лукас, заедно с двайсетина от шейпшифтърите му, Джак, Алексий, Куин и някъде стотина от бунтовниците й, чакаха готови да окажат помощ. Би трябвало да са достатъчно.

— Имам представа как да влезем, но не сме напълно сигурни — обясни Куин. — Ще ни се наложи да потърсим.

— Знам посоката, от която дойде последният ментален заряд на Бренан — обясни Алексий. — Може да го използваме, за да изчислим.

Аларик кимна.

— От мига, в който пристигнах, се опитвам да се свържа с него, но статичната част, за която спомена, е твърде силна. Почти сигурно е, че това е електрическо смущение и то огромно, по която и да е скала. Лаборатория пълна с оборудване не би била достатъчна. Не го вярвам, тъй че съм малко объркан.

Куин прокара ръка през тъмната си чуплива коса.

— Може да са тийзъри. Или електрическа килия. Също така може да ви се наложи да обмислите възможността…

— Не — възрази решително Алексий. — Не. Единствената възможност, за която ще се подготвим, е тази, че ще ги намерим живи и в по-голямата си част невредими. Ако смяташ другояче, чувствай се свободна да напуснеш.

— Алексий! — изрева Аларик, но Куин вдигна ръка и поклати с глава.

— Съжалявам, Алексий — каза тя. — Напоследък се нагледах на много смърт и съм станала калена към нея. Ще ги намерим живи.

— Времето тече — намеси се Лукас. — Ще е плюс да хванем вампирите през деня, въпреки че те се намират под земята. Все пак ще са по-слаби.

Насочиха се към вратата, като се координираха помежду си. Куин се качи в автомобила най-отпред заедно с Лукас и Алексий, а Аларик скочи във въздуха. Щеше да пътува като мъгла и да я наглежда.

Просто за всеки случай.

ГЛАВА 39

Бренан се изправи на крака. Трябваше да стигне до… до жената. Трябваше да я спаси, не можеше отново да я предаде.

Нямаше да я предаде, въпреки че не можеше да си спомни името й. Беше точно там, дразнейки границите на съзнанието му, но не съвсем достижимо. Не напълно реално. И без това нямаше значение. Не беше от значение.

Той трябваше да се съсредоточи, да пребори умората в тялото си и да се бие с тях. Те дори не си направиха труда да заключат вратата на килията му, след като той падна на пода, помислиха си, че е изгубил съзнание. И двамата мъже, които го охраняваха, бяха отишли до вратата и разговаряха с някой друг в коридора.

Глупаци. Щеше да ги убие, преди да са осъзнали, че е буден. Щеше да ги убие и да спаси жената, а след това — да намери друг начин да избяга дори ако трябваше да убие още хиляди вампири, заедно с тези главорези. Имаха пушки. Бренан знаеше как да ги използва. Въпреки нежеланието му, Вен го беше научил. А сега беше яростно, триумфално, доволен от това.

Той направи няколко крачки, затвори вратата на килията и почти бе стигнал главорезите, които все още не го забелязваха, когато неговият свят — по-скоро хиляди години на забравени емоции, се забиха в главата му и го повалиха на земята. Спомените прииждаха в и през него.

Тиарнан, която припадна в ръцете му в Бостън. Чувствата му, въртящи се в него като игриви вълни, го изгаряха.

Тиарнан в хотелската стая. В гората. В Атлантида.

Тиарнан, Тиарнан, Тиарнан, чиито кураж и непоклатима вяра в него бяха достатъчни, за да му помогнат да преживее неспирно увеличаващото се мъчение, причинено му от стола и каската.

Той я помнеше. Искаше да крещи и танцува от радост, но пазачите се обърнаха и го видяха, но така или иначе, радостта се превърна в отчаяние, защото бе твърде късно.

Твърде късно.

Защото точните думи на проклятието, вестители на скорошната смърт, зазвучаха в съзнанието му като камбанен звън.

Всеки път, когато твоята спътница е далеч от очите ти, ти ще я забравяш. Само когато е мъртва, сърцето й спре да бие и душата напусне тялото й, спомените ти за нея ще се върнат при теб, като това ще ти позволи до края на дните си да търсиш покаяние, задето опозори името на Войните на Посейдон.

Спомняше си я. Напълно, както самият Посейдон бе казал. Това можеше да значи само едно. Той изви глава назад и изрева, така дълго и пронизително, че едва пропусна да чуе как двамата пазачи се затичват към другия, който стоеше пред вратата. Болката прониза стомаха му, разкъса го, изтърбуши го.

— Бренан не е ли мъртъв? Казах на жената, че е умрял точно както ми нареди ученият, и тя спря да се бори. Убиха я — каза човекът с пресипнал от страх и вълнение глас. — Жената. Трейси Баум. Използваха твърде високо напрежение и тя загина.

Бренан искаше да умре. Бе готов да моли за смъртта, за да може да я последва и в задгробния живот. Скоро, Тиарнан, закле се той.

Преди това щеше да избие всички.

Неудържимата ярост се разпали в него, но този път, вместо да се опита да я контролира, Бренан сипа масло в огъня. Сетивното претоварване задейства друг спомен, като го принуди да падне на четири крака и прегърбен извади от джоба си шишенцето, което Аларик му беше дал. Беше забравил за него, когато забрави и нея.

Сега си спомняше и щеше да се увери, че всеки, имал пръст в страданията й, нямаше да го забрави. Пресуши малката бутилка, а енергията запрепуска из тялото му като бутилирана звездна светлина, само че в този случай звездната светлина бе примесена с ракетно гориво и магия.

— Сега — извика и скочи на крака. — Сега ще си платите.

Той призова силата си и тялото му се превърна в гръмоотвод за енергията, звездната светлина и чистата, унищожителна сила на воин на Посейдон, който няма за какво повече да живее.

Те са убили неговата жена. И сега щяха да изпитат гнева му.

Хвърли по тях вода под формата на цунами, или поне това възнамеряваше да направи, но вместо това мълния се стрелна от

пръстите му и се разбия в стаята, местеше се на зигзаг в пространството, оставяйки след себе си нищо друго, освен опустошение. Гръмна стоманените решетки на килиите, смазвайки ги в една луда скулптура на извит метал, а след това превърна човеците в купчина от счупени кости и плът струпани на пода.

Електричеството в стаята присветваше лудо, опитвайки се да се заземи, но Бренан не му позволи да отиде на вятъра; пое го в себе си и усети силата му да приижда в него. Веднага щом всяка клетка в тялото му бе заредена като супернова, той се насочи към вратата и тръгна към лабораторията.

Литън щеше да умре първи.

ГЛАВА 40

Бренан препускаше през коридорите с мълния в ръцете и убийство в очите. Нищо нямаше значение — нищо, никога повече нямаше да придобие смисъл. Нищо отвъд едничката заповед: избий ги.

Всички до крак.

Връхлетя през вратата на лабораторията и видя бледото й, неподвижно тяло, безчувствения пратеник на смъртта ги бе навестил и бе взел своята жертва. Малката, вкочанена част в сърцето му, тази, в която, въпреки думите на пазачите и проклятието, тлееше пламъка на надеждата, се съсухри и умря в гърдите му.

Четирима се приближиха към него: двамата облечени в бели престилки, един с оръжие, вече насочено към главата на Бренан и последният с оголени към него зъби. Взриви ги с тъмната сила: мълнията, която безброй пъти призоваваха към мозъка му, бе станала част от него. Контролираше смъртта и отчаянието, яхнали крилете на блестяща, прииждаща сила и ги уби.

И четиримата умряха. Мъжете горяха, а вампирът пламтеше на пода под формата на пепел.

И беше чудесно.

Но Тиарнан, неговата Тиарнан, неговата истинска предопределена половинка. Тя лежеше притихнала и неподвижна, невиждащите й очи се взираха в тавана, а на пребледнялото й лице ясно се виждаше началото на една усмивка.

Той притисна устни до нейните и се опита да диша заради нея: вдишване, издишване, отново и отново, но въпреки че кожата й все още бе топла, безжизненото й тяло не отвърна. Опитваше ли опитваше, отчаяно се нуждаеше от някаква реакция, отговор дори, но беше безнадеждно. Най-накрая се изправи, защото бе достигнал окончателната и ужасяваща фаза на загубата на свои близък — приемането.

Нея вече я нямаше.

— Вината не беше моя — чу се треперещ глас откъм ъгъла. — Проклет да е Смити, задето се отказа. Нужен ми е сега. Вината не беше моя.

Литън.

— Ще умреш заради това — закани се Бренан, но не разпозна гласа си.

Мълнията го беше погълнала, изяла душата му, а мощта препускаше през него, докато гласът му не се превърна в такъв пропит с гръм и буреносна сила. Той вече не беше Бренан, а преследвано от буря цунами и щеше да сее такова опустошение, каквото светът никога не е виждал.

— Кой друг? — изиска в отговор.

— Моля? — Литън се отдръпна от него, Бренан го посочи с пръст и мълнията заприижда. Компютрите и машините в близост до Литън експлодираха, а парченцата от тях се сипеха като дъжд върху чудовището, убило Тиарнан.

Окървавен и неспиращ да крещи, Литън се строполи на пода, но Бренан нямаше да прояви милост. Светкавицата беше погълнала милостта, погълна я цялата и я върна под формата на отмъщение и смърт.

— Кой друг, освен теб знае как да използва тези машини? Кой друг е наясно с науката за поробване? — попита Бренан.

Въпреки че скоро щеше да умре, само след минути, ако боговете бъдат милостиви към него, щеше да изпълни желанието на Тиарнан, като последен подарък за нея. Щеше да я отмъсти, както и Сузана, бебето и вероятно по някакъв начин да намери и своето изкупление, за детето, което не беше в състояние да спаси.

— Никой — отвърна ученият. — На никой не позволявам да знае моите тайни. Ще ги откраднат от мен. — Победоносна усмивка озари лицето на чудовището. — Така че не можеш да ме убиеш. Нуждаеш се от мен, ако желаеш да разбереш как всичко това работи. — Гласът на Литън изведнъж стана писклив и придумващ. Бихме могли да работим заедно. Цялата власт може да е твоя.

Бренан се усмихна с мрачна и всяваща страх усмивка, а свилия се в ъгъла Литън потрепери.

— Напълно си объркал моите намерения — отвърна Бренан. — Никой не бива да разполага с такова знание. Ще се срещна с Тиарнан в

света на мъртвите, знаейки, че ужасяващият ти експеримент ще умре с теб.

Литън извика и се опита да изпълзи надалеч от него, тогава Бренан си позволи момент на милост, защото думите на Тиарнан звънтяха в съзнанието му. Достатъчно смърт. Достатъчно убийства. Литън щеше да бъде изправен пред съда и да лежи много години в затвора. Нуждаеше се само да отиде при Тиарнан, да я подържи за последен път, тъй че воинът се обърна и отиде до стола. Нежно докосна лицето й, което въпреки белотата си, все още бе топло.

— Винаги ще те обичам, ми амара. През този живот и отвъд него — прошепна.

Първият изстрел се заби в стола. Следващият — в задната част на крака му.

Докато падаше, Бренан се завъртя и премести цялата си тежест на здравия си крак, и запрати силата си, цялата си мощ, всяка частица от нея към Литън, който стоеше до най-далечната стена, здраво стиснал пушката на един от пазачите с двете си, трепереща ръце.

Дойде редът на Бренан да призовава светкавицата.

Когато димът се изчисти, не беше останало нищо, освен купчина почернели тлеещи кости.

Вече накуцвайки и с кръв, течаща свободно от крака му, воинът се върна при Тиарнан. Куршумът бе пропуснал костта и артерията, но бе преминал през плътта му и ако Бренан не се превържеше и не предприемеше някакво лечение, това със сигурност щеше да бъде достатъчно да го убие.

Молеше се да е така.

Разкъса каишите около китките на Тиарнан и я дръпна нежно, изключително внимателно в прегръдките си. Всичко, за което някога си е мечтал, лежеше като пепел в ръцете, сърцето и съзнанието му. Реши да я изнесе от това мизерно, пълно с болка и страдание място, да намери начин да стигне до парка и да поседи в гората на спокойствие с нея, докато достатъчно количество от кръвта му не изтече от тялото му и да му позволи да се присъедини към нея.

Той се изправи, обърна се към вратата и направи няколко стъпки към свободата, готов да взриви всичко по пътя си: пазачи, учени, дори и вампир.

Последното, което очакваше, бе вампирът, който влезе през вратата.

ГЛАВА 41

— Даниел? — Бренан зяпна вампира, който така внезапно се бе появил като една халюцинация в объркането му съзнание. Вампирът, който безброй пъти се бе съюзявал с Атлантида, онзи, който спаси живота на Куин с цената на кръвно обвързване, и ето че точно той стоеше пред него, а умът на Бренан не успяваше да го проумее.

— Бренан, нямаме много време — започна Даниел, но след това погледна към Тиарнан и замръзна. — Не! Не, отново.

— Тя е мъртва, същото се отнася и за онзи, който ни доведе тук и я уби — отвърна Бренан, който едва можеше да говори заради болката, която поглъщаше съзнанието му и изцеждаше въздуха от белите му дробове. — Аз ще съм следващият.

Една жена влезе в залата, отново вампир, огледа оборудването, а сетне насочи погледа си към Тиарнан.

— От колко време е така? — попита настойчиво. — От колко време е мъртва?

— От няколко минути, предполагам. Достатъчно дълго, така че сърцето ми да умре заедно с нея. Сега искам да се махнете от пътя ми или заклевам се във всички богове, ще унищожа и теб, Даниел, без значение, че в миналото си бил от голяма полза за мен и побратимите ми.

Жената мина покрай Даниел и със свръхестествената скорост, присъща на един вампир, прекоси разстоянието делящо нея и Бренан. Бе толкова бърза, че боецът нямаше време да отреагира, преди тя да се озове до него, загледана в Тиарнан, докато докосваше кожата й.

— Може и да успеем да я съживим — каза тя, но в началото думите й не придобиха значение, бяха просто звуци, но след миг огромна и помрачена надежда озари света на Бренан и той залитна назад сякаш го бе ударила.

— Какво? Как? Вампирите не притежават целебна магия — изтъкна той, докато разумът и рационалността се върнаха, за да смачкат зародилата се надежда.

— Не, но имаме нещо по-добро — отвърна тя, посочвайки към все още невредимите машини, намиращи се зад Бренан, в близост до стола. — Модерно животоспасяващо оборудване. Върни я обратно на стола.

Той не помръдна. Не можеше. Стоеше там, притиснал в себе си тялото на жена си, не смеейки да се надява.

— Машините, Бренан. Те разполагат с машини, с които да накарат сърцето да забие отново. Знам как да ги използвам.

Даниел скочи към Бренан.

— Бренан, позволи на Дийдри да помогне умолявам те, позволи й да опита.

Той внимателно, но бързо завъртя Бренан и го насочи към стола.

Бренан все още се колебаеше: без значение, че донякъде имаше доверие на Даниел, не познаваше другия вампир, а и да върне Тиарнан на стола, на който я бяха измъчвали и убили, му се стори като най-ужасяващото богохулство.

— Моля те — примоли се Дийдри, а той се вгледа в така познатите й очи и нещо в съзнанието му щракна.

— Дийдри! Сестрата на Ерин?

Тя кимна и съвсем леко се усмихна, но в тъмните дълбини на дълбоките й сини очи се виждаше неизмерима болка.

— Да! Моля те, позволи ми да помогна на тази жена, както ти и твоите атланти помогнахте на сестра ми.

Тя пъхна ръка под главата на Тиарнан и помогна на Бренан да я положи на онзи омразен стол, след което Дийдри разкъса блузата на Тиарнан и сложи някакви лепенки на гърдите й, лепенки, прикрепени към жици и машина — различна машина, не беше същата, без никакви каски и след това вампирката извика.

— Пазете се! — но Бренан не знаеше какво значи това и не се помръдна.

Даниел го издърпа силно далеч от Тиарнан, а на воина не му остана време да възрази, защото Дийдри накара машината да произведе друг вид мълния, при което тялото на спътницата му подскочи нагоре и после падна обратно, все още притихнало и непомръдващо.

Бренан даде глас на своята мъка, заради току-що убитата си надежда и се залюля, дори щеше да падне, ако Даниел все още не го

държеше в желязната си хватка.

— Не стана — промълви Бренан, макар и ненужно, след като всички присъстващи можеха да видят, че машината не върна неговата обич на Тиарнан, но Дийдри го пренебрегна, регулира циферблата на машината и отново извика онези думи.

— Пазете се!

Този път тялото на Тиарнан подскочи още по-високо, ала резултатът беше същият: без живот, пулс или Тиарнан. Бренан местеше поглед между нея и машината и внезапно осъзна какво да прави.

— Мога да го сторя — каза той. — Мога да повикам мълнията. Използвай машината на мен.

— Моля? — попита Дийдри. — Не, ти не разбираш, машината работи само ако сърцето вече е спряло.

— Разбирам — отвърна й Бренан и разкъса собствената си блуза. — Сложи лепенките на мен. Набави мощността през мен.

Дийдри клатеше неодобрително глава, ала Даниел я спря.

— Той притежава мощ, Дийдри. Виж това — вампирът посочи към ъгъла, или по-точно онова, което бе останало от Литън и после към цялата стая и съсипаното оборудване. — Направи го.

Тя огледа стаята и сви рамене като трескаво свали лепенките от гърдите на Тиарнан и ги залепи на гърба на Бренан. А воинът внимателно, изключително внимателно сложи ръце на гърдите на Тиарнан.

— Действай — нареди на Дийдри, а след това се загледа в жената, която обичаше с всяка частица от тялото си. — Ще бъдем заедно, по един или друг начин.

— Пазете се! — извика Дийдри, а Бренан призова мълнията.

Мощта, по-силна от всякога, се завъртя през него, а чрез ръцете си той я изливаше в Тиарнан: в сърцето, кръвта и душата й. Извика името й, докато силата го обгръщаше, но не беше достатъчно.

Не беше достатъчно.

Мощността намаля и спря, при което Бренан си пое един дълбок накъсан дъх и насочи погледа си към Дийдри.

— Отново!

— Но това ще те убие!

— Веднага! — Заповедта висеше във въздуха, отекваща от размерите на силата на един воин на Посейдон.

Дийдри пак извика онази дума, също като талисман.

— Пазете се!

Бренан повика мълнията.

Болката, породена от мощта му, изгаряше всичко в него, оставайки следа от парлива агония след себе си. Енергията си проправяше жарък път през гърба му, после през кръвта и сърцето му, а сетне надолу по ръцете му, докато стигнеше целта си — сърцето на Тиарнан.

Въпреки болката, която заплашваше да го изпепели, той повика светкавицата и извика името й. Крещеше името й и даваше обет.

— Посейдон, канализирай тази сила през мен и спаси жена ми, а аз свободно ще дам живота си за нейния.

Зави му се свят и едва не падна, кракът му сякаш крещеше, въпреки че назъбените дупки от огнестрелната рана бяха обгорени и затворени, плътта гореше и се топеше, превръщайки се в незабавен белег от горещината и яростта на мълнията. Силата прииждаше в него, хапеше го с нащърбените си зъби, изяждаше всичко, което бе той, поглъщаше всичко като гориво за светкавицата, която по-късно изливаше в тялото на Тиарнан, изпълвайки органите, кръвта и костите й със силата.

Този път мълнията надви самата смърт.

Викайки, Тиарнан се изви над стола, но после отвори очи и се усмихна.

И тогава Бренан падна срещу стола, но тя протегна ръцете си към него и той се отпусна напред към живота, бъдещето и надеждата. Целуна я, като усети мощта в целувката и заедно двамата глътнаха мълнията.

Гмурнаха се в свързването на душите като едно цяло и този път бяха заедно в Атлантида, танцувайки под окъпаната от лунната светлина нощ, бъдещето им принадлежеше, сега и завинаги. Бренан я целуна и вкуси вечността.

Някакъв звук го върна към реалността. Зад него, Даниел прочистваше гърлото си и напълно будното съзнание на Бренан се върна обратно на мястото си.

— Все още не сме в безопасност — каза на Тиарнан. — Трябва да бягаме.

— Стига да съм с теб — отвърна тя, но погледът й се премести и тя се загледа в някой, намиращ се вдясно зад Бренан.

Объркването се показа на изразителните й черти и жената свъси вежди.

Даниел престъпи напред, заставайки до Бренан и й се усмихна. Бренан отвори уста, за да й обясни, но Тиарнан проговори първа.

— Девън! Какво правиш тук?

ГЛАВА 42

Тиарнан продължаваше да гледа вампира втренчено, чудейки се какво евентуално се е случило, докато е била… била е…

Мъртва.

Била е мъртва. Умът й отказваше да приеме този факт, но душата й знаеше истината, а и някои неща бяха далеч по-важни от Девън и интригите му.

— Бях мъртва — прошепна на Бренан. — Видях Сузана и бебето й. Те бяха щастливи и обичани, споделиха радостта си с мен, но чувствах, че нещо липсваше.

Тя се надигна и сложи ръце на сериозното му лице.

— Някой липсваше. И този някой беше ти.

— Бях готов да те последвам — каза той остро, като отпусна чело върху нейното. — Планувах да изпълня мисията ни, да отмъстя за приятелката ти и да те последвам в смъртта и нейните тъмни брегове.

— Корелия също беше там. Тя ме прати обратно — призна Тиарнан, а споменът гореше в очите й. — Помоли ме да ти кажа, че се намира на място отвъд необходимостта за отмъщение и че трябва сам да простиш на себе си. Че целият ти живот е бил едно търсене на изкупление и че е дошло време да останеш в мир със себе си.

— Ако аз наистина съм изкупил греховете си, то тогава ти си моята награда — каза Бренан и я взе в обятията си.

— Колкото и да е трогателно, трябва да се измъкнем от тук. Веднага!

Тиарнан не разпозна гласа, затова вдигна глава и срещна погледа на жената, стояща до Девън, която почти танцуваше от нетърпение. Не, не просто жена. Жена вампир.

— Дийдри е права — изтъкна Девън. — Нека да оставим срещата „Извън лапите на смъртта“ за по-късно, а сега да бягаме. Джоунс има последователи и те ще са недоволни от мен. Да не споменавам и всички вампири, които ламтят за парите ти, Бренан.

Девън посочи към черната купчина пепел на пода, където е бил вампирът.

— Това, предполагам, е Смит, което значи, че вече имам две кръвни потомства и две групи последователи по петите си. Така че трябва да тръгваме, за предпочитане на момента.

— Даниел — обърна се към него Бренан. — Първо трябва да унищожим оборудването, така че никога повече да не бъде използвано, за да нарани друго живо същество.

Отначало Девън се поколеба, но после кимна. Тиарнан вдигна ръка.

— Чакай малко! Защо той те нарича Даниел?

Девън се засмя.

— Това е името ми. А също и Дракос, Д'Артанян, Деметрий и наред с много други имена, Девън. Моля те, наричай ме Даниел. По-малко обърквашо е.

— Ще те наричаме мъртвец, ако не побързаме — обясни Дийдри и сграбчи за ръката току-що превърналия се в Даниел Девън. — Трябва да се измъкнем от тук. Няма да позволя да бъда заловена. Не и отново.

Изгарящата болка и преобладаващият ужас в гласа и очите на Дийдри, разтърсиха Тиарнан и тя се размърда. Бе изненадана да се намери изпълнена с енергия, сякаш току-що бе погълнала голяма порция храна и бе спала осем часа, вместо реалността, че е умряла, държана в плен и измъчвана в продължение на кой знае колко дълго. Каквото й да е направил Бренан, то я бе разтърсило из основи, увеличавайки мощта й.

Тя скочи в действие, за да отиде и да огледа компютрите и другите машинарии, но й отне минута, за да осъзнае, че си няма и най-малката представа как да унищожи всичко това. За разлика от филмите тук нямаше огромен червен бутон с надпис „Самоунищожение".

— Не знам как да го направя.

Поднос с медицински пособия хвана окото й и тя за всеки случай грабна няколко от тях.

— Не знам как — повтори. — Съжалявам.

— Аз обаче знам — отвърна Бренан.

Направи им знак да се дръпнат назад и вдигна ръце във въздуха. Напрежението, изсмукващо влагата и кислорода от въздуха, изпращя в

стаята, въртеше се и се усукваше около Бренан, а след това се пренасочи в тялото му.

Тиарнан ахна и направи няколко крачки към него, ала Даниел или Девън, който и да беше той, я хвана през кръста и я задържа на място.

— То ще те изпържи — обясни й Даниел. — Просто изчакай.

Ледена, сребристосиня светлина подобна на аурата на бога на светкавиците обгради Бренан и той се усмихна.

— За Тиарнан, за Сузана и за Атлантида! — извика той, след това замахна с ръце и насочи мощта си към другия край на стаята към машините.

Отначало нищо не се случи с изключение, че те грейнаха с неземна светлосиня светлина.

— Сега се наведи — Даниел прошепна в ухото й, дръпна я надолу и точно когато двамата с нея се озоваха на пода, стаята експлодира.

Тиарнан освободи главата си от възпиращата ръка на Даниел точно навреме, за да види изправения Бренан, с ръце и крака, стегнати здраво, приведен съвсем леко напред към светлинния щит, който сам бе създал да ги защити от последиците от взрива.

Бренан се обърна към тях няколко минути по-късно, когато всички отломки от експлозията бяха изпопадали обратно на земята.

Тиарнан се затича към него и скочи в обятията му, той я целуна толкова силно и дълбоко, че тя вкуси мълнията по устните му. Нейният собствен свят се взриви около нея, дърпайки и все по-навътре и по-навътре в душата му. Този път се намираше на място, на което искаше да бъде.

Накрая Бренан вдигна глава и си пое дълбоко дъх.

— А сега да бягаме.

ГЛАВА 43

Бренан взе Тиарнан на ръце и се затича, следвайки Дийдри и Даниел, които ги водеха през лабиринти от коридори към безопасността им. Обикновено никога не би могъл да тича с бързината на вампир, освен ако не е под формата на мъгла, но мълнията все още вливаше силата си в тялото му. Препускаше из коридорите, вземаше остри завои без дори да се забави, смееше се, защото мощта бе дала на краката му крила от истинско, блестящо електричество.

Миг по-късно Даниел спря така внезапно, че тичащата след него Дийдри едва не се блъсна в него, а Бренан, който тичаше зад тях двамата, поднесе и спря.

— Чувам нещо силно — обясни Даниел, гледайки мрачно. — Чакат ни, както следва според израза, сериозни проблеми.

Бренан свали внимателно Тиарнан и тя стъпи на краката си.

— Стой зад мен — каза й и тя кимна.

Воинът направи крачка напред, след това се спря и се завъртя към нея.

— Обичам те — каза й. — Трябва да го знаеш, преди да сме направили още една крачка. Обичам те не заради проклятието или сливането на души, или каквото и да е друго, освен добротата в сърцето ти и огромния ти кураж. Ти си моята душа и моя живот, ми амара, и ще те обичам до края на този живот и отвъд него. Можеш ли някога да ме обикнеш?

Тя просто стоеше там и премигваше, а сърцето му се олюляваше на ръба на отчаянието, но сетне любимата му се засмя, и топлината, която се разпростря по тялото на Бренан, нямаше нищо общо с мълнията.

— Бренан, аз напуснах Рая заради теб. Не съм поетична душа, но това трябва да ти показва колко много и аз те обичам.

Той я целуна отново, този път по-бързо, преди да се изправи лице в лице с онова, което ги чакаше.

Даниел се изстреля нанякъде, движейки се като мъгла, но се върна секунда по-късно.

— Бях прав. Джоунс е имал много последователи. Чули са експлозията, а и без това никога не са искали да стана Приматор. Сега са много нетърпеливи да се доберат до теб и милиардите ти.

— Приматор? — попита Тиарнан и Бренан можеше да долови професионалното любопитство в гласа й.

— Ще ти обясня по-късно — обеща Даниел и Тиарнан кимна.

Тръгнаха напред, но малко по-късно Дийдри спря Бренан като сложи хладната си и бледа ръка на китката му.

— Атланте, искам да науча повече за сестра ми. Тя добре ли е?

Той кимна.

— Ерин е много добре и е щастлива. Носи голяма радост на нашия принц, Веджънс, брат на висшия принц.

— А магията й? — очите й изглеждаха така огромни, умоляващи, молейки за нещо.

Но какво? Може би успокоение? А той с радост щеше да й го даде.

— Тя откри сила отвъд пределите на познатото. Като певица на скъпоценните камъни е чудесен лечител, обичан от нашия народ — каза й той. — Магията на Ерин спаси живота на принцесата и на неродения й син. Принц Ейдън е жив заради твоята жертва и нейната магия.

По лицето й се търкулна по една-единствена кървава сълза от всяко око и тя кимна.

— Бих искала да я видя отново.

— Може ли да обсъждаме семейните сбирки малко по-късно? — нетърпеливо ги прекъсна Даниел. — Лошите хора са точно пред нас.

Тиарнан изпръхтя.

— Или по-скоро лошите мъртвъци са пред нас.

Даниел простена.

— Върна се от мъртвите и това е всичко, с което разполагаш? Лоша игра на думи?

— Смея се в лицето на смъртта — отвърна тя, държейки две дълги, лъскави остриета. — Скалпели — отвърна на неизречения въпрос на Бренан. — Може да са ми от полза, след като си нямам нито заострени кучешки зъби, нито пък светкавица.

Гордост заля Бренан. Малкият му боец. Дори и смъртта не можеше да я спре.

— Време е за шоу — каза тя и първата вълна от вампири се показа зад ъгъла.

Един от вампирите вероятно древен, съдейки по дългите му жълтеникави резци, водеше групата.

— Виж ти, Девън. Чудехме се къде си. Кои са новите ти приятели?

Девън присви очи, едничкия сигнал, който Бренан очакваше да види и избута Дийдри зад себе си.

— Каква случайност, че се появяваш точно сега. Тъкмо бяхме тръгнали към вас, за да ви уведомим, че Смит и Джоунс се избиха един друг в борба за власт и в хода на тяхната борба взривиха лабораторията. Тръгваме си и ви съветваме вие да сторите същото.

Друг вампир изсъска в тяхна посока и скочи към стената, като продължи да си виси на нея като паяк.

— Защо да го правим? Думата ти не е достатъчна. Къде е доказателството?

Вампирът начело отметна глава настрани.

— Тишина, глупако. Разбира се, че Девън, казва истината. — Върна искрящия си ален поглед обратно към Девън, като напълно пренебрегна Бренан. — Предполагам, че си прегледнял, след… мъчението… на което те подложи г-н Джоунс.

Той щракна с пръсти и друг от вампирите завлече една жена напред.

— Знаеш какво да правиш — нареди й вампирът.

Жената трепереше като фиданка, хваната в ураган, но въпреки това направи няколко крачки напред и надяна показваща ужаса й усмивка на лицето си. След като още веднъж погледна назад към вампира, се приближи към Девън.

— Аз съм твоят подарък като доказателство, че моят господар ще те последва навсякъде.

Бренан се поколеба, уловен между желанието да предпази жената и нежеланието Тиарнан да бъде убита, заради отглас от някаква вампирска политика.

И Тиарнан беше тази, която разреши проблема вместо него.

— Тя лъже — рече ясно. — Огромна лъжа. Вампирът няма никакви намерения да следва теб или когото и да е било, Даниел.

— Това ми стига — отвърна Бренан и още веднъж повика мълнията.

Изненаданото изражение остана на лицето на вампира дори и след като главата му падна и се затъркаля по пода.

Бренан адски много бе грешал, ако си беше мислел, че убивайки лидера им ще ги спре. Смъртта му им подейства като катализатор и всички те се хвърлиха към Бренан и малката му група като един смъртоносен рояк прилепен към стените, тавана, че дори и пода, с оголени зъби и обещания за смърт в очите.

Воинът приветства необузданата ярост и придърпа всяка възможна капка енергия в тялото си, усещайки как косата му почти се надига от главата му и се рее във въздуха, задвижвана от електрическия заряд, който тялото му произвеждаше. Те го нападнаха — нападнаха Тиарнан и той призова мълнията, която за пореден път се подчини на волята му, но на определена цена. Тялото му не бе създадено да канализира силата на боговете и плътта, на който и да е атлант не можеше да понесе толкова силна, чиста и пращяща електрическа енергия за толкова дълго време.

Усети как нещо в него се срива и разкъсва, зави му се свят, но въпреки това хвърли светкавицата към първата вълна от вампири и те избухнаха в пламъци, изпепелявайки ги на секундата, докато втората вълна, съскаща и редяща обиди и ругатни, се дръпна назад.

— Ще можеш ли да продължиш да го правиш? — попита Даниел. — Също така, ако нямаш нищо против, не пращай нещо подобно в моя посока.

— Даниел! — изкрещя Дийдри, при което всички се обърнаха, за да видят, че и друга вълна кръвопийци идва зад тях. Бяха приклещени.

— Това не е на добре — отбеляза Тиарнан, вдигнала скалпелите във въздуха. — Не възнамерявам да умра два пъти за един ден, така че нека да сритаме малко вампирски задници. — Хвърли извинителен поглед към Даниел и Дийдри. — Нищо лично.

Дийдри се усмихна и за секунда като че ли малка частица от мъката в лицето й изчезна.

— Спокойно, не се обиждам така лесно.

След това вампирите нападнаха и битката започна.

ГЛАВА 44

Аларик се спусна на земята, за да се срещне с Куин, Алексий, шейпшифтърите и бунтовниците. Отне им повече време, отколкото очакваха; Бренан все още беше блокиран от изключително необичайна намеса, но накрая го откриха, макар и местоположението да не бе маркирано.

Тежковъоръжените пазачи на входа бяха първият им знак, че са близо.

Куин изскочи от возилото, а на Аларик му трябваше целия му самоконтрол да не я издуха далеч от там. Да я предпази от битката.

Тя извади смъртоносно изглеждащо оръжие от джоба си и го насочи в готовност.

— Сигурен ли си? Изглежда като склад.

— Тук е. Институтът на Литън. Открихме Уесли и го накарахме да говори — изтъкна един член от глутницата на Лукас, хилейки се широко при спомена.

Усмивката не беше чак толкова приятна.

Без никакво предупреждение нов силен психически взрив връхлетя Аларик, така че главата на жреца се залюля. Беше Бренан и той му изпращаше мисловна комуникация по-силна от всяка друга, която, който и да е воин някога е бил способен да изпрати.

Защити Тиарнан.

Способностите на Бренан поразиха Аларик като много различни и невъобразимо погрешни. Без да чака да види дали някой ще го последва, той се спусна към сградата.

— Тръгваме сега!

Още преди дори да е достигнал входната врата, тя сама се отвори рязко и мъже с пистолети излязоха като на рояк и започнаха да стрелят. Аларик чу викове зад себе си, но не бяха на Куин, познаваше гласа ѝ, а и нямаше време да спира заради друг, освен нея. Канализира чистата, синьо-зелена енергия на Посейдон под формата на малки сфери и ги изстреля една след друга към мъжете, като така сломи съпротивата им.

Мъжете се разпръснаха, но продължиха да стрелят, само че и бунтовниците имаха оръжия, а шейпшифтърите — острите си зъби, тъй че Аларик продължи, без да се обръща назад.

Връхлетя през вратата в един шеметен бяг.

— Бренан — извика. — Идвам.

ГЛАВА 45

Бренан извика наново мълнията, яростният й пламък покоси и втората вълна от вампири, но постепенно силата в него отслабна и сетне изчезна, оставайки празнота в стомаха му, напомняйки му на овъглена земя на бойното поле. Когато понечи да достигне непознатата мощ поне още веднъж, нещо дълбоко в черепа му, нещо жизненоважно, се усука и щракна. Той се залюля напред, но Тиарнан се стрелна пред него и го улови, преди да е паднал, като хвърли тялото си под неговото, поемайки тежестта му на гърба си. Тя се препъна, но след това се закрепи, а той си върна равновесието и успя да се изправи.

— Няма я. Силата. Не мога да призова светкавицата — каза той.

— Тогава повикай водата. Не е ли това истинската ти способност? — попита Тиарнан, а докато говореше разсече със скалпелите си вампира, осмелил се да се приближи твърде близо до тях.

Даниел и Дийдри се сражаваха като диви животни, необуздани и целенасочени в яростта си. Те посичаха по двама наведнъж от нападащото ги ято; Даниел посрещаше единия водач, а Дийдри — другия. Но без гръмотевичните мълнии на Бренан нямаше да бъде достатъчно.

Изобщо не беше достатъчно.

— Повикай водата — настоя Тиарнан. — Направи трика с ледените копия.

Бренан стори точно това, но за първи път след повече от две хиляди години нито мощта, нито водата дойдоха така лесно в ръката му. Може би мълнията го беше съсипала. Беше убила магията.

— Сега е подходящият момент за малко помощ — извика Даниел, след което падна, погребан от звуците на половин дузина вампири.

— Бренан! — разкрещя се Тиарнан. — Помощ!

Тя посочи нагоре и воинът съзря вампир да пълзи по тавана към тях, висеше като дебел паяк, но за разлика от него се движеше по-

бързо, отколкото който и да е паяк. Преди Бренан да е успял да реагира, отблъскващото създание скочи във въздуха и сграбчи Тиарнан, след което силно я хвърли през коридора, така че тя се удари в отсрещната стена със силен трясък.

Жената изпищя и вдигна ръката си, която очевидно счупена, се поклащаше по неестествен начин. Отпусна се назад към стената, притиснала ранената си ръка към себе си, плъзна се надолу, докато не се озова седнала на пода, загледана в Бренан с лице, разтегнато от болка.

Агонията й взриви бариерата около съзнанието на Бренан и той отново призова водата.

— За Атлантида! — изрева и този път водата дойде при него. Отзовавайки се на повика му, тя създаде копия от лед и стрели от чиста, блестяща енергия, изстрелващи се по коридора в спираловидни и подобни на панделки движения, достойни за един смъртоносен балет, чиито танцьори правеха пируети по остриетата на смъртта.

Вампирът, наранил Тиарнан, умря първи.

Когато, в края на краищата, Бренан свали ръце и освободи водата, не бе останал никой, който все още да стои на крака. Коридорите и в двете посоки бяха обсипани с купчини разлагащи се вампири, и боецът също така успя да види гърбовете на няколко, които напускаха бойното поле очевидно решили, че все още не им пука дотолкова, че да рискуват да се изправят пред истинската смърт.

Той изтича при Тиарнан и внимателно я вдигна на ръце. Беше пребледняла от болка, все още стискаше зъби и не издаваше нито звук.

— Даниел? — промълви тя и той се завъртя, готов да съжали, задето заедно с останалите е унищожил и своя съюзник, но същевременно знаеше, че бе готов да жертва много повече за Тиарнан.

— Тук съм — продума вампирът, но гласът му звучеше някак накъсан. — Но Дийдри не се справя много добре.

Бренан се обърна внимателно, за да не бутне Тиарнан.

— Да не би аз…?

— Не — обади се Дийдри, която лъжеше на земята с кол, забит в гърдите. — Не, не си. Беше един от тях. Той щеше да забие кол в Даниел.

Покритият с рани Даниел, в чиито очи се отразяваше неописуема мъка, придърпа Дийдри в обятията си.

— Тя го стори заради мен. Застана между мен и кола.

Даниел погледна надолу към Дийдри и кървави сълзи се стичаха по лицето му.

— Не и за мен. Не биваше да се жертваш заради мен. Все още беше слаба от мъченията, за да можеше да преживееш такава травма.

Дийдри се засмя съвсем леко, след което ахна и се преви на две. Даниел извика, обаче тя не беше мъртва. Все още не. Но съдейки по вида й, Бренан можеше да каже, че не й оставаше много.

— Ти ме спаси веднъж, сега аз ти връщам услугата — каза Дийдри на Даниел. — Можеш да постигнеш толкова много. Аз съм пречупена и повече от готова да намеря своя покой — погледът й се премести към Бренан. — Моля те, предай на сестра ми колко я обичам и й кажи, че съм си отишла от този свят, молейки се за нея.

След което сграбчи кола и преди Даниел да успее да я спре, го натисна надолу, докато не застана под ъгъл със сърцето й и с едно бързо и мощно движение го заби дълбоко в гърдите си.

— Не! — извика Тиарнан, но беше твърде късно и те гледаха, неспособни да отместят очи как Дийдри се превърна в бледа, сребриста пепел в ръцете на Даниел, която дори избледня и изчезна пред очите им.

— Не! — някой извика, но този път не беше Тиарнан.

Бренан погледна вдясно, за да види новата опасност, която ги грозеше, но видя Куин, която тичаше по коридора към тях, следвана от жонглиращия със синьо-зелени магически сфери Аларик.

Куин се спря и падна на колене пред Дийдри.

— Не — повтори тя.

Но беше прекалено късно.

Даниел изви глава назад и нададе дълъг, подивял и яростен вик, който накара Куин да потрепне. Аларик се пресегна към нея, но се възпря, преди да е докоснал рамото й и вместо това се обърна към Бренан.

— Тук сме, за да ви спасим — каза Аларик, вдигайки вежда, докато изучаваше района.

— Ама че сте точни — присмя се Тиарнан.

Устните на Аларик помръднаха с милиметър, което за него беше почти усмивка.

— Вероятно бих могъл да помогна с това? — посочи към счупената й ръка.

Преди Тиарнан да е имала възможността да отговори, Аларик освободи енергийните сфери, които държеше, като им позволи да се плъзнат по ръката й, където те се сляха и образуваха формата на ръкав от чиста светлина.

Тиарнан издаде дълбок и гърлен звук на задоволство, главата й се отпусна назад, докато магията вършеше работата и тогава светлината угасна. Тя вдигна ръката си и внимателно я протегна, сви я, а след това с широко отворени очи погледна нагоре и се усмихна на Аларик.

— Благодаря ти. Заболя ме съвсем малко — призна тя.

Аларик наклони глава.

— Не го мисли.

Тиарнан пое ръката на Бренан в своята.

— Добре, няма. След като Бренан ме върна от мъртвите, изцеляването на счупена ръка ми изглежда един вид обикновено.

Аларик насочи пронизващия си поглед към Бренан.

— Трябва да чуя повече.

— Добре, но по-късно. Да се махаме от тук — настоя Тиарнан и коленичи до Даниел. — Толкова съжалявам за загубата ти, Даниел. Тя спаси всички ни. Беше много смела.

Даниел се взря невиждащ в нея. Бренан подозираше, че не вижда нито нея, нито когото и да било.

— Тя бе моя, за да я защитавам, а аз я подведох.

— Не — възпротиви се Бренан. — Тя направи своя избор и умря като герой.

Куин сложи ръка върху тази на Даниел.

— Трябва да тръгваме.

— Да, моля ви — съгласи се Тиарнан. — Умолявам ви, нека да се омитаме от това място. Не мога да умра или да се изправя пред смъртта още веднъж в тези мизерни тунели.

Даниел кимна и се изправи, подпирайки се на Куин. Ноздрите му се разшириха, когато се приближи до нея, лицето му придоби по-суров вид, като за част от секундата заприлича на такова на хищник, но след миг се отдръпна, клатейки глава. Бренан забеляза, че Аларик се напрегна, като че ли бе готов да се нахвърли върху вампира и не се

отпусна дори когато Даниел се дръпна от Куин. Поеха по коридора, от който жрецът и Куин бяха дошли, без да срещнат никаква съпротива по пътя.

— Лукас събира останалите учени в конферентната зала на горния етаж — съобщи Куин.

— Ще премахна спомените им за всичко, свързано с тази ужасна процедура — заяви Девън.

— Подвизавал си се под името Девън? — попита го Куин.

Очевидно бунтовниците, както обикновено, са знаели доста за онова, което се е случвало.

— Да. Тук съм по същата причина като вас. Поробването на човеци и шейпшифтъри е грешно. Категорична грешка. Няма да позволя побъркани за власт вампири да завземат планетата и да превърнат всички в безмозъчни, послушни овце.

— Все още ли ще бъдеш Приматор? — попита го Тиарнан.

— Трябва. Нищо друго няма да е достатъчно, за да ни помогне да успеем.

— Ако отнемеш спомените им, това ще засегне ли умовете им? — попита го Бренан, спомнил си за моментите на онзи проклет стол.

— Може би.

След това замлъкнаха, докато изкачваха стълбите, които ги водеха обратно към свежия въздух и светлината, Бренан подозираше, че всеки един от тях обмисляше какви морални съображения бе готов да предложи в името на висшето добро. Или вероятно само той го правеше.

— Това не ми е проблем — думите на Тиарнан най-накрая нарушиха тишината. — Но не и заради Сузана, която се намира на място отвъд всяко желание за мъст. А за всички хора, които могат да бъдат хванати и подложени на експерименти в близкото и далечно бъдеще. Нека се уверим, че никога няма да им се наложи да преминават през такова мъчение.

— Съгласен съм — отвърна Бренан, обвивайки ръце около кръста на Тиарнан, докато прекосиха фоайето и се запътиха към вратата. — Нека го сторим в името на нашето бъдеще.

Високият и пронизващ писък бе единственото предупреждение преди непозната тежест да падне върху гърба на воина и той да осъзнае, че това беше крещящ в ухото му вампир. Кръвопиецът се

дръпна назад, стрелна се напред с бляскавите си резци… но те не успяха да проникнат в плътта на Бренан.

Вместо това главата на немъртвия се плъзна бавно настрани и след миг, вече несвързана с врата му, падна. Последва я тялото му, което се строполи на пода, като ясно разкри гледката към Смити, който стоеше там с малък меч и ръце, чието острие бе окървавено.

— Ти! — извика Тиарнан.

Щом я съзря, мъртвешкият поглед на Смити проблесна за част от секундата, позволявайки си минимално количество човешки емоции. Но след като върна погледа си към Бренан, той беше също толкова леденостуден както винаги.

— Просто минавам, за да си взема последния чек. Стомахът ми не може да понесе повече. Сега вече сме квит.

Наемникът изтри острието си в блузата на вампира и после прекоси разстоянието, делящо него и Тиарнан. Спря се пред нея и вдигна ръка, почти докосвайки косата й.

— Съжалявам — прошепна тъй тихо, че Бренан едва успя да чуе, а след това се отправи към вратата.

— Бренан? — повика го Аларик, но Тиарнан поклати глава.

— Нагледахме се на достатъчно убийства — заяви тя. — А и той бе почти мил, по своя собствен, убийствен начин.

— Тя пощади живота ти, но искам да знаеш едно. Ако те видя още веднъж, ще те убия — обеща Бренан на Смити.

Смити се спря, но не се обърна. Просто кимна, продължи да върви и излезе от сградата. Когато секунди по-късно излязоха през същата врата, него вече го нямаше.

ГЛАВА 46

Бренан пристъпи под дневната светлина, засипвайки боговете с хвалебствия, че са се измъкнали живи. Придърпа Тиарнан по-плътно към себе си, съзнавайки, че няма да може да я изпусне от погледа си доста дълго време, дори никога. Не и докато не се почувства в безопасност, след като веднъж вече я бе изгубил.

— Може да отнеме години — прошепна той, а тя погледна нагоре към него озадачена, но той само се усмихна и я целуна по главата.

Лукас, който се бе подпрял на предницата на лъскаво, черно возило, се присъедини към тях.

— Жива си — изрече, хилейки се широко. — Слава на богинята! Хъни щеше да ме убие, ако бях позволил да ви се случи нещо.

Бренан се усмихна, усетил радост — простичка, приятна, радост да се вихри в него.

— Благодаря ти, задето ни спаси — отвърна, вдигайки вежда. — Може би следващият път можеш да останеш в колата и да слушаш музика по радиото.

— Хей! Аз се погрижих за горилите, които патрулираха наоколо — възмути се Лукас. — Не съм се покривал.

Тиарнан се разсмя.

— Благодаря ти. Благодаря на всички ви. За жена, която наскоро е била мъртва, се чувствам много добре. — Тя извърна лице към слънцето и затвори очи, като се притисна по-силно към Бренан, на когото усещането много му се нравеше. — Може би следващият път ще се задоволим с хубава ваканция на плажа?

Лукас се засмя отново.

— Гаджето ти притежава чудесен подводен имот. — Ала след миг лицето на шейпшифтъра помръкна. — По време на стрелбата изгубихме един от нашите и двама бунтовници. Хората на Куин и моите се отправиха надолу към тунелите заедно с Алексий, нагърбени със задачата да унищожат всичко. Трябва да се уверим, че дори и най-малката частица от оборудването за контрол над ума е разрушена.

— Поставихме едно добро начало — отбеляза Бренан.

— Просто искам да вземете тези проклети столове и да ги изгорите парче по парче — каза Тиарнан и потрепна срещу него. — Никой не бива да изтърпява такова мъчение.

— Ще се погрижим за чистката — отвърна им Лукас. — Вие вървете. Лекувайте се и си починете. Но се върнете след седмица за кръщенето на момчетата.

— Така и ще сторим — обеща Бренан.

Двамата с Лукас стиснаха ръце, алфата го потупа по рамото, след което се обърна към института и изчезна вътре.

— Къде е Даниел? А, да — замълча Тиарнан и отново погледна нагоре, — слънчевата светлина.

— Той ще остане и ще ни помага в тунелите. — Обясни зад тях Аларик, което накара Тиарнан да подскочи.

— Мразя, когато правиш така — промълви тя той се усмихна съвсем леко.

— Знам. Във всеки случай Даниел ще остане да помогне. Точните му думи бяха: „Трети път за късмет“. С дните му под прикритие е свършено, след като вече е твърде добре познат. Бил е избран за Приматор, или поне така твърди, и аз избрах да не се захващам за това му твърдение.

Очите на Аларик заблестяха още по-жарко и Бренан се завъртя, за да проследи погледа му. Куин излизаше от входната врата на института с бледо и опънато лице. Прекоси разстоянието и застана до тях.

— Даниел ме помоли да ви кажа довиждане — каза тя. — Отсега нататък ще работи открито с нас.

Изведнъж Тиарнан издаде тих, слисан звук и се изплъзна от хватката на Бренан, като се свлече на земята. Погледна нагоре от мястото, на което се бе отпуснала в странна, приклекнала поза с почти комично изненадано лице.

— Мисля, че енергията, която ми даде, когато ме върна към живота току-що изчезна с гръм и трясък — обясни тя. — Краката ми се превърнаха в гума.

— Върнал си я към живота? — учуди се Куин и очите й се разшириха. — Моля!

— Дълга история. Ще ти я разкажем едва след като дойдеш в Атлантида и се запознаеш с племенника си — отвърна й Бренан, докато се навеждаше, за да вдигне Тиарнан на ръце. — Аларик?

— Вече е сторено — отвърна жрецът като посочи към блещукащия портал, започнал да се оформя във въздуха. — Сега си починете, и двамата. Свършихте страхотна работа.

Тиарнан се засмя.

— Ти също. Чудесна спасителна мисия — прошепна, докато клепачите й все повече натежаваха и тя затвори очи.

— Ще заведа жена си у дома — каза Бренан и усети как силата на тези думи го изпълни с мир.

Докато преминаваше през портала, Тиарнан прошепна в ухото му.

— Да, заведи ме вкъщи, моля те.

Бренан никога не бе напълно сигурен, дори и по-късно, какво точно се бе случило, но в момента, в който прекрачи портала със спящата си половинка на ръце, можеше да се закълне, че е чул портала да му проговаря.

Казваше му: „Крайно време беше“.

Бренан избута влажната коса от лицето на Тиарнан, вдишвайки чистия й сладък аромат. Тя настоя за много дълъг, горещ душ, когато стигнаха в покоите му, но не и преди кратката, но изключително болезнена задача да кажат на Конлан за Дийдри. Принцът им бе обещал да уведоми Ерин веднага след като двамата с Вен се върнат.

На Бренан му се наложи да държи Тиарнан под душа: тя беше твърде изтощена. И изобщо не се оплакваше. Но въпреки че тялото му откликна на нейното по обичайния начин, той пренебрегна напрежението в пениса си и просто й помогна да отмие петната и вонята от дните в плен от прекрасното си тяло. Търкаше я трескаво, без да спира, докато тя не изрече името му и не погледна към него с разбиране в очите.

— Няма да се получи. Не можеш да изтриеш спомените — каза му.

— Бих дал всичко, да мога да премахна спомените за този ужас от ума ти — призна й, като я вдигна на ръце и я притисна по-силно към себе си.

Тя обви ръце около врата му и го целуна по бузата.

— Не. Трябва да запазя тези спомени завинаги. Особено онези със Сузана. Този единствен момент компенсира всички останали.

Бренан я целуна страстно, без думи, показвайки й колко много значи за него.

— Ами този момент?

— Най-вече той. — Последва огромна прозявка от нейна страна, като очите й се затвориха и тя отпусна глава на рамото на Бренан. — Сега може ли да поспим?

— Разбира се — измъкна я изпод душа и внимателно подсуши косата и тялото й, докато тя стоеше изправена, но отпусната от изтощение.

Избърса набързо и себе си и я занесе до леглото. Тя се сгуши под завивките, но той не я последва, а постоя така, загледан в нея, сипещ благодарности към всички богове, дори и към Посейдон, че тя най-сетне се намираше на мястото, на което принадлежеше — своя дом.

В безопасност.

И само негова.

Тя потупа празната половина на леглото и той се присъедини към нея, дръпна я към себе си и обви ръце около нея, потъвайки в мира и радостта, които знанието, че тя е с него, му носеше.

Съвсем неочаквано Тиарнан се размърда, като се завъртя, за да погледне в очите му.

— Бренан, ти не можеш да заспиш. Нали не си забравил какво стана последния път? Чакай малко — как така ме помниш, след като ме отведоха от теб.

Точно тогава атлантът осъзна, че не й е разказал всичко. Обърна се настрани, за да я гледа право в очите и преразказа случилото се в килията. За възвръщането на спомените му, когато тя умря.

Зараждащо се откритие се разпростря по лицето й.

— Душата ми, наистина напусна тялото ми — призна тя, когато той приключи разказа си. — Условията на проклятието — изпълнили сме ги. Разбира се. Посейдон не е разполагал с дефибрилатор, по времето, когато е стоварил проклятието.

— Точно така. След като тази част от проклятието е изпълнена и спомените ми са се върнали напълно, трябва да приема, че и останалата част също е изпълнена.

— Ами, ако грешим.

Той тръсна с глава и след това я целуна — бавно, продължително докосване върху меките й устни.

— Не бива да мислим така. Не съм в състояние да стоя постоянно буден до края на живота си, а и отказвам да повярвам, че те открих и избавих от смъртта само за да те губя отново и отново всяка сутрин, щом отворя очи.

Тя се усмихна, но все още изглеждаше притеснена.

— Надявам се, че всичко с теб ще е наред. А и мисля, че съвсем скоро ще разберем, тъй като не мога да остана будна и секунда повече.

След като тя се сви в него и дишането й на мига влезе в бавния и продължителен ритъм на съня, Бренан отправи безмълвна молитва:

Умолявам те, Посейдон, нека да е така.

И тогава топлото и спящо тяло на Тиарнан, изкуши и неговото, водейки го към спокойствието и убежището на съня.

Тиарнан се събуди и за момент остана неподвижна, наслаждавайки се на топлината на твърдите гърди под бузата й. Слънчевата светлина нахлуваше през големите прозорци и тя изпитваше странното усещане, че е почивала в кръг от мир; кръг, който я обгръщаше и щеше да я държи близо до себе си, за толкова дълго, колкото тя се нуждаеше от неговата закрила.

С върха на пръстите си докосна гърдите на Бренан, описваше кръгове около мускулите на корема му и погали леко — само за да го подразни — изпъналата чаршафа му възбуда.

Той се напрегна под докосването й и тя се усмихна.

— Ти си буден.

Бренан премига сънено няколко пъти с прекрасните си очи пълни със задоволство.

— Да, буден съм. Как спа?

— Чудесно! Ти?

Тя се протегна разточително, наслаждавайки се на разкошното чувство. Повечето от раните, разрезите и болежките й бяха претърпели значително подобрение заради онова, което Аларик бе направил миналия ден и я беше излекувал. Очевидно целебната сила не се ограничаваше само в една част от тялото.

— Спах много добре — отвърна Бренан, вдигайки ръка, за да обгърне гърдите ѝ.

Тялото ѝ незабавно откликна и тя се обърна към него, като сплете крака с неговите.

— Имам само още един въпрос — продължи той като челото му се свъси. — Коя точно си ти?

ГЛАВА 47

Бренан не можеше да удържи усмивката си, когато неговата жена замръзна и се вцепени в прегръдките му.

— Намирам, че ми харесва да си правя шеги, Тиарнан Бътлър, ми амара.

Жената остана с отворена уста, но след това седна на леглото, измъкна възглавницата изпод главата му и го цапардоса в лицето с нея.

— Ти… ти… мъже.

Той се разсмя гръмогласно, след което й се нахвърли и я завъртя под себе си.

— Искам всяка сутрин до края на живота си да се будя и да виждам твоето красиво лице.

Воинът я целуна, поглъщайки устните й, докато не я остави без дъх. Тиарнан обви ръце около врата му, отвръщайки с ентусиазъм на целувките му, но после се спря и му изръмжа подигравателно.

— Не съм сигурна, че ще мога да търпя странната ти версия на хумор толкова дълго — каза тя, смеейки се. — Изплаши ме до смърт.

Той моментално стана по-сериозен.

— Съжалявам. Аз нямам намерение да…

— Всичко е наред — отвърна му тя с още по-широка усмивка. — Обещавам да ти го върна.

— Най-после проклятието е развалено — каза той малко по-високо от шепот, страхувайки се Посейдон да не го чуе и да промени решението си.

— Сигурен ли си? За вечни времена?

— Няма начин да знам. Трябва да живеем животите си, ден след ден и да открием истината след всяко събуждане.

Тя се завъртя в прегръдките му и му се усмихна, приканвайки го и той тъй бавно проникна в тялото й, давайки си време, без да бърза, докато започнаха да се движат заедно в блаженство по-дълбоко от похотта, по-дълбоко от нуждата и глада. Вълни, на чиито гребени се носеха топлина и задоволство, го окъпваха, а изражението на лицето

на Тиарнан бе като огледален образ на неговото. Когато заедно се понесоха над ръба на пропастта, прошепна името й, обещавайки й, че никога няма да я остави.

ГЛАВА 48

Два дни по-късно, дворцовите градини, Атлантида

Тиарнан бродеше из най-великолепните градини, които бе виждала извън царството на съня и се смееше високо и радостно. Двойка пауни наклониха глави с напълно еднакви движения при звука на смеха й и след това се отдалечиха без спор, решени да свършат важни паунови работи. Птици, които не разпознаваше, изглежда, пееха песните си специално за нея. Вървеше в един миниатюрен рай и най-важната причина, че светът бе така съвършен, в момента се бе проснал на пейка, припичайки се на създаденото с магия слънце.

— Ти си голям мързеливко — подхвърли тя и се спря, за да отметне копринено меката коса от челото му.

Бренан отвори едно око.

— Ако не ме бе изморявала до точката на изтощение с ненаситните си сексуални нужди, можеше и да имам енергията да ти правя компания, докато разучаваш градините.

Независимо от факта, че през последните няколко дни ръцете и устните, даже и двете заедно обхождаха всеки сантиметър от тялото й, горещата руменина отново се настани по страните на Тиарнан.

— Тихо! Някой може да те чуе!

— Никой няма да ни безпокои тук — отвърна й, като отвори и другото око и й се усмихна. — Знаят, че е по-добре да не го правят.

— Ами тогава, стани и се разходи с мен. Искам да видя всичко.

Той простена и направи опит да се вдигне от пейката, все още усмихвайки се. Топлината, желанието и щастието се завихриха в нея като една пенлива смесица, докато Тиарнан не си помисли, че главата й ще гръмне като коркова тапа.

Той протегна ръка и тя я пое, след това го дръпна надолу по пътя към интригуващите звуци от камбани и вода.

— Какво има там?

— Един от многото фонтани. Този е едно идилично представяне на Посейдон по време на игра — отвърна той.

И само за миг сянка премина през лицето му.

Тя забави крачките си, изпита внезапното нежелание да се сблъсква със спомена за проклятието, все още страхувайки се, че то някой ден ще се върне.

— Може да поемем в друга посока.

— Това е само фонтан. Не можем да се страхуваме от собствените си сенки. Освен това е прекрасен. Трябва да го видиш — Бренан я дръпна леко напред и двамата навлязоха в поляна.

Фонтанът беше огромен: първото й впечатление бе, че Посейдон е достатъчно голям, за да наводни целия свят.

Но разумът замени фантазията и статуята отново си беше само статуя, изработена от мрамор и камък. Посейдон, наклонен на една страна, заобиколен от няколко нимфи, които му поднасяха различни деликатеси.

— Изглежда ми доста хедонистичен[1] — изтъкна тя наблюденията си. — Не ми се струва честно, че те е наказал заради провинения и младостта.

Усмивката на Бренан изчезна.

— Той е бог: капризен, но всемогъщ. Прави каквото си поиска с воините си.

Тиарнан потръпна внезапно и настръхна цялата.

— Майка ми би казала, че гъска се е разхождала по гроба ми — каза тя и се опита да се засмее.

— О, не — отвърна Бренан.

— Това е само израз, приказки на стари жени. Не значи, че… — Тя замлъкна и зяпна с отворена уста, разбрала защо Бренан е изрекъл това „о, не“.

Статуята вече не беше просто статуя. Мраморните й очи се въртяха в гнездата си и главата й се извърна, докато не се загледа право в тях.

Бренан коленичи незабавно.

Статуята отвори уста и Тиарнан залитна назад от шок, губейки равновесие, ала Бренан я хвана за ръката и я дръпна надолу, за да коленичи до него.

— *Тя не е мъртва! Наистина ли смяташе, че можеш да ме заблудиш?* — прогърмя гласът на статуята, докато се изтръгваше от мраморната основа и се изправи, като че ли надвиснал над тях.

Нимфите около него се върнаха към живота и започнаха да танцуват.

— Паднахме доста дълбоко в заешката дупка — измърмори Тиарнан, докато реалността се пропукваше пред очите й.

— Тя умря, милорд, и душата й наистина напусна тялото й, като така изпълни условията на проклятието — изтъкна Бренан, а гласът му кънтеше ясно и силно. — Смирено ви моля да приемете моите дълбоки и най-искрени извинения за престъпленията и греховете ми.

— *Заслужаваш ли опрощение?* — извика Посейдон, защото не беше възможно да е някой друг.

Тиарнан присви очи.

— Един момент, сър. Не мислите ли, че е страдал достатъчно? Две хиляди години? Сериозно? За нещо, което е било толкова негова, колкото и нейна вина?

Посейдон вдигна мраморната си ръка и посочи към нея.

— *Смееш да оспорваш решенията на Бог?*

Усещането за могъщество, нажежило въздуха, се засили и Тиарнан разполагаше със секунда да се зачуди дали Посейдон щеше да хвърли мълния, тризъбеца си, или някоя нимфа по нея. Мраморна нимфа навярно би могла да причини много големи щети.

Бренан скочи и се хвърли пред Тиарнан.

— Предлагам живота си в замяна на нейния. Съществуването ми е нищо без нея, така че, ако трябва да ме накажете, милорд, направете го, като отнемете живота ми.

Богът на моретата взе мраморни зрънца грозде от мраморния поднос и ги хвърли по Бренан.

— *Заповеди ли ми даваш, боецо?*

Бренан стоеше непоколебимо, докато гроздовете прелитаха покрай него на по-малко от сантиметър от главата му, удряйки се така силно в дървото зад него, че се забиха в кората му.

— Простете моето нахалство, милорд, но ще повторя молбата си. Пощадете жената, умолявам ви.

Тиарнан подскочи и застана до Бренан, сложи ръце на кръста си и се опита да пренебрегне лудешките удари на сърцето в гърдите си.

— Служил ти е вярно и е защитавал човечеството повече от всеки друг. Това е толкова несправедливо. Ние изпълнихме условията на проклятието. Аз умрях. Това не ти ли стига?

Посейдон се приведе силно напред, докато огромната му глава не се изравни с нивото на нейната, сплашвайки я до краен предел, ала изражението на мраморното му лице изглеждаше по-скоро развеселено, отколкото ядосано.

— Ще застанеш ли на негова страна и ще бъдеш ли с него до последния си ден?

Звучеше като обет. Тиарнан не се поколеба дори и за секунда.

— Да, докато съм жива, въпреки че животът ми е нищо друго, освен капка в морето в сравнение с неговия.

Посейдон извърна мраморната си глава от нея към Бренан и после обратно към Тиарнан, след което се изправи до пълния размер на статуята и насочи тризъбеца си към жената. Мълния от чиста, блестяща сребърна светлина се изстреля от оръжието и се удари в нея, повали я на земята и болка, по-силна от всяка, която някога е изпитвала през живота, започна да я разкъсва. Тя крещеше и се гърчеше на земята, а Бренан я придърпа в прегръдките си и сълзи се стичаха по лицето му.

— Не — викаше той. — Не нея. Мен. Вземи мен.

Но Посейдон само се усмихна и най-после, след онова, което на Тиарнан й се стори като години, свали тризъбеца си. Болката изчезна мигновено и тя вдигна глава, за да се огледа, но й беше трудно заради замъгленото й от сълзите зрение.

Тя огледа крайниците си и с радост откри, че са цели и в работещо състояние.

— Добре съм — каза сякаш да успокои Бренан. — Вече не ме боли.

Посейдон блъсна три пъти дръжката на тризъбеца в каменната основа на фонтана.

— Така да бъде! Правосъдието постановява, че Бренан ще познава радостта толкова дълго, колкото е бил лишаван от нея.

Повелителят на моретата го дари със странна усмивка, придружена с блестящи мраморни зъби.

— Разбира се, ако си като повечето представителки на нежния пол, скоро ще го накараш да пожелае вечността да е значително по-кратка.

Тиарнан се засмя. Не успя да се сдържи. Това божество едва не я изпържи с магическия си тризъбец, а сега пускаше шеги. Да, в

заешката дупка и отвъд.

Посейдон кимна.

— *Бива си те, човеко. Възхищавам се на куража ти и говори много добре за теб, ако се радваш на възхищението на един Бог. Вашите деца също ще са част от пророчеството.*

Бренан затегна хватката си около Тиарнан.

— Деца ли?

— *Все още не. След няколко години, когато синовете ви са необходими.*

— Синове? — повтори Тиарнан. — Колко синове?

— *Мисля си за близнаци. Може и тризнаци. Здрави момчета.*

Тиарнан преглътна трудно.

— Но…

— *Нямам време за това.* — Посейдон посочи с пръст Бренан. — *Не ме карай да съжалявам за щедростта си.*

Воинът се поклони дълбоко.

— Милорд, аз ви принадлежа и ви благодаря за всичко, което съм.

— *Разбира се, че е така. Не прецаквай нещата.*

Устата на Тиарнан увисна при звука на жаргонните изрази, излизащи от устата на древен бог, но преди да е успяла да намери някакви думи и да отговори, Посейдон и нимфите изчезнаха с един взрив от фойерверки и преливаща на стъпала вода.

Мълчанието завзе Тиарнан и Бренан, които зяпаха към фонтана, останал без статуи, но с няколко капчици вода.

— Аз… аз — неспособна да измисли какво да каже, Тиарнан замлъкна. — Ще ни е трудно да обясним случилото се на Конлан и останалите — отбеляза тя и посочи към лишения от статуи фонтан.

Бренан въздъхна.

— За съжаление, такива неща се случват наоколо по-често, отколкото си мислиш.

Тиарнан тутакси загуби интерес към фонтана.

— Ще имам близнаци? Или тризнаци? — Краката й се подкосиха и тя се отпусна на ръба на празния фонтан.

— Може би трябва да започнем от самото начало — каза Бренан и коленичи пред нея. — Тиарнан Бътлър, ще се омъжиш ли за мен, ще

изживееш ли останалата част от вечността като моя съпруга и майка на децата ми.

Тя го гледаше смаяна.

Той пое ръката ѝ в своята и ѝ се усмихна, ала веждите му бяха свъсени.

— Тиарнан, точно сега мълчанието ти ме тревожи повече, отколкото бих могъл да си призная.

Тя се засмя и се хвърли в обятията му, като го събори на тревата.

— Да, хиляди пъти да.

Целуна всеки сантиметър от лицето му, задържайки се на устните, сетне се надигна и го възседна, като издърпа блузата си през главата.

— Колко усамотени са тези градини?

Опасната и така сексапилна усмивка на Бренан разтегли устните му.

— Достатъчно.

---

[1] Хедонизъм е школа в етиката, според която удоволствието е единствената съществена ценност. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Национален парк „Йелоустоун“, местността за извършване на ритуали на глутницата на вълците, пет дни по-късно

Бренан оглеждаше групата от хора застанали около огъня. Шейпшифтъри, човеци и атланти. Дори един вампир. Кимна на Даниел, който стоеше назад, отделен от останалите.

Конлан и Райли държаха принц Ейдън. До тях Алексий и Грейс стояха на почетното място, като всеки от тях държеше на ръце един от близнаците на Лукас и Хъни. Вен и Ерин се бяха сгушили един в друг, доста далеч от Тиарнан. Ерин беше в дълбок траур, заради смъртта на сестра си, но настоя да присъства на кръщенето, казвайки, че се нуждае да види поне малко надежда, вместо само смърт и битки. Изглежда, че мисията им с Вен в Европа не бе преминала успешно.

Всички присъстваха на помена в памет на Дийдри миналия ден и мъката на Ерин все още бе прясна. Това бе част от великия кръговрат — живота, смъртта и любовта. Бренан бе изпитал толкова много от първите две, но никога през няколко хилядолетния си живот не се бе осмелявал да мечтае за третото. Дръпна Тиарнан към себе си и за пореден път отправи безмълвни благодарности за присъствието й в живота си, което за него беше същински дар.

Лукас пристъпи напред, хванал спътницата си за ръка и всички притихнаха.

— Благодарим ви, че споделяте нашата радост по време на тази свещена церемония за кръщение: традиция, позната в нашата глутница още от времето, когато историята на света е започнала да се записва.

Хъни вдигна съединените им ръце.

— Също както ние се врекохме един на друг, посвещаваме живота на нашите синове в името на съюза между народите ни и стремежът той да донесе на всички нас така желаната хармония, сега и завинаги.

Лукас кимна към Тиарнан.

— Твоята поредица от статии за Литън и схемите му с вампирите постави огромен натиск върху Вашингтон и го принуди да предприеме мерки и да действа. Много от членовете на Примуса са били принудени да напуснат.

След това кимна към Даниел.

— Издигането ти като Приматор ни дава надежда.

Даниел се поклони елегантно.

— Ще дам всичко от себе си, за да не ви разочаровам.

Грейс и Алексий пододоха момченцата на родителите им, които ги вдигнаха във въздуха.

— Кръщавам ви Лукас Алексий и Нейтън Бренан — обяви Лукас, а гласът му звучеше така ясно и високо. — Нека през идните векове да бъдете спиците в колелото на мира, което управлява нашата планета.

Бренан срещна стъписания поглед на Алексий през огъня.

Знаеше ли?, попита го през мисловната им връзка.

Алексий поклати глава. И той не е знаел.

Изпълнен с най-искрени чувства, Бренан се поклони.

— Нямам думи да опиша каква голяма чест е за мен. Нека всеки ден и всяка следваща стъпка на момчетата ви, както като хора, така и като вълци, бъде благословена и подхранвана от водите на вашите прадеди.

Алексий се поклони и изрече нещо подобно, но Бренан не го чу, защото Тиарнан прошепна в ухото му.

— Добра работа, чичо Бренан.

Той се ухили.

— Чичо сега, а скоро и баща. Не трябва ли да започнем да мислим за имена? Много имена.

— Преди да мислим за бебета, нека поне да завърша със статиите — помоли тя, изглеждайки малко бледа.

— Ми амара, този път вероятно ще получиш Пулицър — отвърна той, знаейки, че тя винаги е желала да спечели престижната награда.

— Може би — каза тя и сви рамене. — Това вече не е от значение. Смъртта дава на едно момиче доста различен поглед върху живота. — Докато всички около огъня се веселяха за здравето на бебетата, Тиарнан дръпна главата на Бренан надолу, за да застане в

една линия с нейната и го целуна изпиващо. — Тук имам всичко, от което се нуждая.

Бренан си помисли, че сърцето в гърдите му може да се пръсне заради радостта, която го изпълваше. Придърпа я в прегръдките си, радвайки се на чудото да стои рамо до рамо със своите съюзници и приятели.

Бебетата избраха точно този момент да се събудят и да изискат дозата си мляко и всички се разсмяха, но тогава силно шумолене разклати храстите в далечната поляна и всички шейпшифтъри се напрегнаха. Секунда по-късно огромен тигър изскочи измежду дърветата и се запъти към огъня, като се трансформираше, докато вървеше.

— Боже, харесвам това място — отбеляза той, не напълно трансформиран, но напълно облечен. — Между другото, изкарах акъла на няколко биволи.

— Бизони — Тиарнан и Бренан го поправиха в унисон.

Всички отново се разсмяха.

Изведнъж, блещукаща спирала от зелена и златиста светлина се появи в центъра на огъня и прие формата на мъж. Принцът на Фае, за да сме точни. Рийс на Гарануин, висш принц във висшия двор на Благословените.

— Тук съм, можете да продължите — провлече той, невероятно арогантен, както винаги.

Поклони се на Лукас и Хъни и след това, дори по-дълбоко пред Конлан и Райли.

Лукас се усмихна.

— Добре дошъл, принце на Фае. Бъдещето на нашия свят ще зависи от сътрудничеството на всички мъже и жени, обединени от една цел, без значение от расата или вида им. Ще дадем всичко от себе си, за да се уверим, че децата ни ще растат в такъв свят.

— Както и ние, за нашия син — обяви Конлан.

— Ние също, за нашето дете — добави Алексий, сложил ръка на корема на Грейс.

Всички се развикаха спонтанно и там, до огъня, за съвсем кратко, се изпълниха с надежда, че битките и войната скоро ще свършат и мирът, най-сетне, ще се възцари.

— Както и нашите тризнаци — прошепна Бренан на Тиарнан, под прикритието на веселите викове.

Тя се засмя, доволна да запази това предсказание в безопасност между тях двамата за известно време.

Няколко членове на глутницата на Лукас наляха шампанско за всеки един присъстващ и всички вдигнаха чаши. Бренан вдигна първия тост.

— За озаряващата надежда на новото поколение, докато колелото се върти и мирът отново се възцари по целия свят. Нека да доживеем, за да го видим.

Пиха за това, както и за много други тостове, сетне голямата компания се разедини на няколко групички. Бренан насочи Тиарнан далеч от огъня, намирайки тихо местенце, огряно от лунната светлина между дърветата.

— Бъдеще заедно в един нов свят, за чието създаване ще помогнем — каза тя. — Без значение какво ще ни струва.

— Имаме един друг — отвърна Бренан — Не ми е нужно повече, за да посрещна вечността.

— Имаме един друг — съгласи се с него тя.

Той се ухили и сложи ръка на корема й.

— И тризнаците — напомни й.

Тя обви ръце около врата му и му се усмихна с онази нейна сексапилна, пълна с женски интриги и мистерия, усмивка.

— Млъкни и ме целуни.

И той го направи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.